

Ὁ ΡΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίᾳ Ὁρθοδόξῃ Ἐνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2016 Ναζαρίου, Προτασίου, Γερβασίου, Κελσίου Μαρτύρων, Κοσμά τοῦ Ποιητοῦ Ὁσίου, Παρασκευῆς Ὁσίας τῆς Ἐπιβατινῆς ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2135

Μετά τὴν ἀνακοίνωση τῶν ἀποφάσεων τῆς συγκληθείσης συνόδου τὸν Ἰούνιο τοῦ 2016 στὸ Κολυμπάρι τῆς Κρήτης θὰ ἦθελα νὰ τοποθετηθῶ ὡς Κανονολόγος στὰ τῆς παραγράφου (ποὺ εἶναι καὶ ἡ σημαντικώτερη), τῆς ἀναφερομένης στὶς σχέσεις τῆς ΜΙΑΣ, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας μὲ τὶς ὑπόλοιπες αἰρετικές ὁμάδες, τὶς αὐτοαποκαλούμενες «ἐκκλησίες».

Δυστυχῶς, οἱ Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχες καὶ ἡ πλειονότης τῶν Ἐπισκόπων τῶν ἀπαρτισάντων τὴν σύνοδο αὐτὴ ὁμολογοῦν ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλες «ἐκκλησίες», ἐτερόδοξες μὲν, ἀλλὰ

Τὸ ἐκκλησιολογικὸν καὶ κανονικὸν ὀλίσθημα τῆς Συνόδου τοῦ Κολυμπαρίου

πάντως «χριστιανικὲς ἐκκλησίες».

Εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδεχθῶμεθα τὶς αἰρετικές ὁμάδες, τῶν Παπικῶν καὶ Προτεσταντῶν, ὡς «ἐκκλησίες»; Εἶναι δυνατόν νὰ πρεσβεύουν «ἐτέρα δόξα» (δόξα=γνώμη, πίστις, Liddell-Scott, Μ. Λεξικόν, 1, 643), ἄλλη δηλαδὴ πίστις ἀπὸ ἐκείνην, τὴν ὁποία διακηρύσσει ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ Ἀγιοπατερικὴ μας Παράδοση καὶ νὰ γίνωνται δεκτὲς ὡς «ἐκκλησίες»; Αὐτὸ εἶναι

Τοῦ Αρχιμ. Κυρίλλου Κωστοπούλου, ἱεροκλήρυκος Ἱ. Μ. Πατρῶν - Δρος Θεολογίας

καθαρὸς συγκρητισμὸς καὶ ἐπάρατος οἰκουμηνισμός.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου εἶναι ΜΙΑ. Καὶ τοῦτο γιὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ΕΝΑ. Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος τὸ τονίζει: «Ἐν σῶμα ἔσμεν ἐν Χριστῷ» (Ρωμ. 12, 5) καὶ «Μεμερίσται οἱ Χρι-

στός;» (Α΄ Κορ. 1, 13). Κοιμπατίζεται ὁ Χριστός; Ὁ Ἰδιὸς ὁ Θεάνθρωπος δὲν εἶπε στὸν μαθητὴν Του Ἀπόστολο Πέτρο «οἰκοδομῶ μου τὴν ἐκκλησίαν...» (Ματθ. 16, 18); Τὴν Ἐκκλησία, εἶπε, ὅχι τὶς Ἐκκλησίες!

Ὁ Μ. Βασίλειος στὸν 1ο κανόνα τοῦ ὁμίλει σαφῶς γιὰ τοὺς «καταλιπόντες τὴν καθολικὴν

ἐκκλησίαν» (Ράλλη-Ποτλῆ, Σύνταγμα τ. 3, 89) καὶ τοὺς διαχωρίζει σὲ αἰρετικούς, σχισματικούς καὶ ἀποσυναγωγούς ἀνάλογα μὲ τὸ βᾶθος τῆς πλάνης, στὴν ὁποία ἔχουν ὑποπέσει. Δὲν ἀποκαλεῖ «ἐκκλησίες» τὶς νεοπαγεῖσες συνάξεις, τὶς ψευδοεπιγράφους καὶ παραπλανητικῶς ὀνομαζόμενες «χριστιανικές», ἀλλὰ τὶς ἀντιπατέλλει ἀπολύτως ἀπὸ τὴν ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, τὴν ἀποκλειστικῶς κατέχουσα τὸ

πλήρωμα τῆς ἀληθείας. Ὅμοιοι εἶδὲ ὅτι τοὺς αἰρετικούς ἐτεροδόξους «ὡς ἀσεβεῖς ἀποφεύγομεν καὶ ἀναθεματίζομεν» (ἐπ. 226, Ρ 32, 849).

Οἱ δὲ κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων 8ος τῆς Α΄, 7ος τῆς Β΄ καὶ 95ος τῆς ΣΤ΄ ρυθμίζουν τὸν τρόπο ὑποδοχῆς καὶ ἀποδοχῆς στὸ Σῶμα τῆς Μιάς, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῶν «προσπιθεμένων τῇ ὁρθοδόξῃ, καὶ τῇ μερίδι τῶν σωζομένων ἀπὸ αἰρετικῶν». Καὶ τοῦτο γιὰ ποτὲ ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀποδέχθηκε τοὺς ἀποκοπέντες ὡς νέες φυτεῖς.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Δεδομένη ἡ κρισιμότης τῶν ἡμερῶν μετὰ τὴν ἀμφισβήτησιν τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάννης ἀπὸ τὴν Τουρκίαν

ΚΟΚΚΙΝΟΝ ᾿Η ΠΡΑΣΙΝΟΝ «ΦΑΝΑΡΙ» ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ;

Ὁ Πατριάρχης Γεωργίας σέβεται τὴν Ἐκκλησίαν του καὶ τὸν ἑαυτὸν του...

Ὁ Πατρ. Γεωργίας Ἱλίας Β΄ πρὸς τὸν Πάπαν Φραγκίσκον: «Μόνο ἡ ἀληθινὴ πίστις καὶ ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη θὰ ἀνοίξει τὸ δρόμο πρὸς τὴν ἐνότητά...Δόξα καὶ εὐχαριστία ὀφείλομε στὸν Τριαδικὸ Θεό, διότι σὲ κρίσιμες στιγμὲς γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν Του φανερώναι προσωπικότητες ποὺ λειτουργοῦν ὡς σημεῖα ἀναφοράς καὶ ἀξιοσημνηόμενα παραδείγματα Ὁρθοδόξου αὐτοσυνοειδήσεως καὶ ἀξιοπρέπειας.

Ἀσφαλῶς ἀναφερόμαστε στὸν **Μακαριώτατο Προκαθήμενο τῆς μικρῆς ἀλλὰ ἱστορικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας Ἱλίας Β΄** καὶ στὴν στάση ποὺ τήρησε κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πάπα Φραγκίσκου στὴ Γεωργία (30.9-2.10.16).

Ὅρισμένοι θὰ συμπεριούσαν ὁ Πατριάρχης νὰ περιφρονήσει τελείως τὸν πάπα. Νὰ μὴ συνητάσῃ καθόλου στὴν ὑποδοχὴ καὶ νὰ μὴ συναντηθεῖ καθόλου μαζί του. Ἡ αὐστηρὴ αὐτὴ προσέγγιση δὲν ἔξωρ κατὰ πόσο μπορεῖ πρακτικὰ νὰ ἐφαρμοστεῖ σὲ σημερινὲς συνθήκες, τόσο λόγῳ τῶν συγκεκριμένων σχέσεων Κοινωνίας-Κράτους-Ἐκκλησίας στὴ Γεωργία, όσο καὶ τοῦ ευρύτερου πλαισίου τῶν διεθνῶν γεωπολιτικῶν συνθηκῶν. Ἄς μὴ ξεχνᾶμε ὅτι ὁ πάπας εἶναι καὶ ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ.

Μελετώντας μὲ προσοχὴ τὰ ἄρθρα τῶν ἀνατυποκριντῶν τοῦ Βατικανοῦ καὶ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀμερικανομπολσεβικισμός, Ἴσλαμ καὶ ὁμοφυλοφιλία

Τοῦ κ. Κρίτωνα Ἰακώβου

Αγαπητὲ κ. Διευθυντά,

Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ με τμήσατε καὶ δημοσιεύσατε στὴν ἐφημερίδα σας (ποὺ εἶναι κατὰ τὴ γνώμη μου ἡ πλεόν ἐγκριτὴ, ἀμύνως ἀντισκομμενιστικὴ καὶ αὐθεντικὴ ὀρθόδοξὴ ἑβδομαδιαία ἐφημερίδα) δύο ἄρθρα μου σχετικὰ μὲ τὴ λαθρομετανάστευση καὶ τὴ λεηλασία τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Συμφωνῶ ἀπολύτως μὲ τὰ ὅσα ἀναφέρατε στὸ σχόλιό σας σὲ ἄρθρο στὴ στήλῃ τῶν ἐπιστολῶν τῆς ἐφημερίδας "Ὁρθόδοξος Τύπος" τῆς 12ης Αὐγούστου. Ἀσφαλῶς καὶ ὁλοι ἐμεῖς ποὺ αὐτοκατηρτίζομεθα ὀρθόδοξοι ἀπορρίπτουμε μετὰ βδελυγμῆς τὸ νεοεποχικό ἰδεολόγημα ἡ καλύτερα φληνγίωμα περὶ σεξουαλικῶ πρσαναπολισμοῦ.

Δὲν υιοθετῶ κατὰ κανένα τρόπο αὐτὴ τὴν ἐννοία, ἀλλὰ ἀπλῶς τὴν χρησιμοποίησα στὸ κείμενό μου, γιὰ νὰ συμπεριλάβω καὶ τοὺς Σοδομιστὲς στὰ πρόσωπα ποὺ μπορεῖ νὰ δεχθοῦν ρατσιστικές καὶ σεξιστικές ἐπιθέσεις. Ὁ κιναιδισμός ἡ ἀρσενικοκοίτη, ὅπως ἀναφέρεται ρητῶς στὴν Ἁγία Γραφὴ εἶναι θανάσιμο ἀμάρτημα (ὅπως ἡ πορνεία, ἡ μοικεία καὶ ὅλα τὰ σαρκικά ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση

Οἱ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ πολλὰς φορὲς ἀγνοοῦν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ τὰ χαρίσματά του, ἡ ἔχουν θολὴ ἰδέα καὶ δὲν τὸ ἐπικαλοῦνται στὶς προσευχὰς τους. Αὐτοὶ ὅμως εἶναι ἀσυμβίβαστο μὲ τὴ χριστιανικὴ ἰδέαν. Ὅσοι δὲν πιστεύουν στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἔχουν ἑλλειψτὴ πίστιν.

Ἡ ἀναγέννησις καὶ ὁ φωτισμὸς τοῦ ἀνθρώπου εξαρτᾶται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας, ποὺ ἐνεργεῖται στὴν καρδίᾳ τοῦ πιστοῦ, εἶναι ποὺ Ἅγιου Πνεύματος. Ὅπως καὶ τὰ χαρίσματα ποὺ δέχονται ὅσοι βαπτίζονται. Εἶναι χαρακτηριστικὸ τὸ περιστάσιό, ποὺ συνέβη στὴν Ἐφεσο μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς μᾶς πληροφορεῖ: «Ἐνὼ ὁ Ἀπολλῶς ἦταν στὴν Κόρινθο, ὁ Παῦλος περιέδουσε τὰ ψηλὰ ὁροπέδια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ὑπερὰ ἥρθε στὴν Ἐφεσο. Ἐκεῖ βρῆκε μερικοὺς χριστιανοὺς καὶ τοὺς ρώτησε:

— Ὅταν πιστεύσατε, λάβατε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα;

Καὶ αὐτοὶ ἀπάντησαν:

— Μὰ ἐμεῖς οὐτε καν ἀκούσαμε ὅτι ὑπάρχει Ἅγιο Πνεῦμα.

Ὁ Παῦλος τοὺς ρώτησε:

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Αἱ τεκτονικαὶ παρεμβάσεις εἰς τὴν Ἱστορίαν

ΜΑΣΟΝΟΙ: «Ο ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ ΕΚΡΥΠΤΕΤΟ ΚΑΙ ΚΡΥΠΤΕΤΑΙ' ...»

- Ἡ προετοιμασία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως 2ον

Ἔργον μασόνων ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις (1879) Χαρακτηριστικὰ κείμενα...

Τὸ σχετικὸ τεκτονικὸ υλικὸ εἶναι τόσο πολὺ καὶ τόσο σκληρὸ (μερικὲς φορὲς), ὥστε γιὰ νὰ μὴ μπορέσουμε νὰ βροῦμε ἀκριθὰ πᾶρουμε τὰ πράγματα χρονολογικῶς, δηλαδὴ τὶς σχετικὲς πληροφορίες τὶς ὁποῖες ἀντλήω μὲ ἀπὸ ἀνεπιτήμη τεκτονικὰ ἐντύπια θὰ τὶς παραθέτωμε μὲ σειρά χρονολογικὴ. Ἔτσι λοιπόν, ἔχομε καὶ λέμε:

1882

«... [Ἡ Μασονία] Εἰς μεγάλας τῆς ἀνθρωπότητος πράξεις πάντοτε ἐπέδρασαν οὐσιώδεις. Ἡ μεγάλη γαλλικὴ ἐπανάστασις εἶναι μαρτύριον [μαρτυρία] τῆς μεγάλης αὐτῆς ἰσχύος...» (τεκτ. περ. Πυθαγόρας, ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

• Κραυγὴ ἀγωνίας πρὸς Δούλους τοὺς Ὁρθοδόξους ποιμένας. Σελ. 2

• Εἶναι καιρὸς νὰ τονωθοῦν τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα. *Τοῦ κ. Θρασυβούλου Β. Κετσεά.* Σελ. 2

• Ἡ ὀρθόδοξος μανὰ, τὸ ὁμορφότερον δῶρον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἄνθρωπον. *Γράφει ὁ κ. Γεώργιος Παναγιώτου.* Σελ. 3

• Ἀνάθεσις τῶν Ὁρθοσκευτικῶν εἰς Κοινωνιολόγους;. *Τοῦ κ. Βασιλείου Χ. Στεργιούλη.* Σελ. 3

ἙΠΙΤΥΛΛΙΔΕΙΣ Ἡ ὉΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

«Ὁ ρόλος τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης στὴν κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς α΄ χιλιετίας»

[Ἐν ὄψει τῆς ΙΔ΄ συναντήσεως τῆς Μικτῆς Διεθνούς Ἐπιτροπῆς τοῦ Θεολογικοῦ Διαιλόγου Ὁρθοδόξων-Ρωμαιοκαθολικῶν στὸ Chieti τῆς Ἰταλίας (15-22.9.2016)]

Γράφει ὁ πρωτοπρεσβύτερος π. Ἀναστάσιος Κ. Γκοτσόπουλος, Ἐφημέριος Ἱ. Ν. Αγ. Νικολάου Πατρῶν

3ον - Τελευταῖον

Τὸ ὅτι ἡ σύγκληση ὑπὸ τὴν προεδρίᾳ τοῦ πάπα Ἁγ. Ἀγάθωνος τῆς Συνόδου τῶν 125 ἐπισκόπων ἀπὸ ὅλες τῆς περιοχῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριάρχου τῆς Ρώμης γιὰ τὴ συνῶδὴ ἀντιμετώπιση καὶ ἀπόφασην ἐπὶ τῆς ἀρίσεως τοῦ μονοθελητισμοῦ δείχνει τὴν πράξιν καὶ τὸ στέρεο ἐκκλησιολογικὸ ἥθος τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης. Ἐνδεικτικὴ εἶναι καὶ ἡ ἀναφορά τῆς Συνόδου τῆς Ρώμης ὅτι «ἐμεῖς μὲ πολὺ κόπο συγκεντρωθήκαμε» ἀπὸ «τῶν κλημάτων τοῦ ὠκεανοῦ» μὲ σκοπὸ νὰ συνδιασκεφθῶμεν ἐν Συνόδῳ «ἵνα ἐξ ὁλῆς τῆς κοινότητος τῆς δουλικῆς ἡμῶν συνόδου ἡ ἡμετέρα ἀναφορά γενήσῃσι, μήπως ἐάν μονομερῶς τὸ πρᾶσιμονον γινώσκησης

Τοῦ κ. Γεωργίου Τραμπούλη, Θεολόγου

ἐπαναχάραξης τῶν συνόρων τῶν κρατῶν τῆς περιοχῆς αὐτῆς. Παρακολουθοῦμε ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια τὸν αἰματηρὸ πόλεμο στὴν Συρία. Οἱ Ἦνομενες Πολίτες τῆς Ἀμερικῆς ἀποσκοποῦν στὴν διάλυση τῶν κρατῶν καὶ στὴν ἐπιβολὴ μιᾶς νέας γεωγραφικῆς σχεδίασης μὲσα ἀπὸ ὑποκινούμενους ἐμφυλίσους πολέμους, ὥστε νὰ ἐγκαθιδρῶνθουν νέα κράτη ποὺ θὰ λειτουργοῦν ὡς προγεφυρώματα γιὰ τὴν διασφάλισιν τῆς κηδεμονίας τῆς πε-

ριοχῆς. Τὰ κράτη αὐτά, σύμφωνα μὲ τὶς βουλὲς τῆς ἀτλαντικῆς υπερδύναμης δὴ χαρακτηρίζονται ὡς μικρὲς ὀντότητες μὲ δημοκρατικὴ ἔθνητικὴ ὁμοιογένεια, ὅπως ἦδη λειτουργοῦν τὰ κράτη τῶν Σκοπίων, τῆς Βοσνίας, τῆς Ἑρζεγοβίνης. Ἔτσι, σύμφωνα μὲ τὴν σχεδίαση αὐτὴ κανένα κράτος τῆς περιοχῆς μας σήμερα δὲν θὰ εἶναι ἀσφαλὲς καὶ προστατευμένο.

Σκοπὸς εἶναι καὶ ἡ λεηλάτησις

ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΘΗ Ὁ κ. Π. ΤΕΛΕΒΑΝΤΟΣ

εἰς φυλάκισιν ἐνὸς ἔτους μὲ τριετὴ ἀναστολήν διὰ «κατ’ ἐξακολουθήσει συκοφαντικὴ δυσφήμιση» τοῦ π. Βασιλείου Βολουδάκη

Τὸ Δ΄ Μονομελὲς Πλημμελειοδικεῖο Ἀθηνῶν μὲ τὴν ὑπ’ ἀριθμ. 89550/2016 Ἀπόφασίν του εἰκόμας ἐρήμην στὶς **29 Σεπτεμβρίου 2016** καὶ κατέδικας τὸν κ. **Παναγιώτη Τελεβάντον τοῦ Μιχαήλ**, καίκο Ν. Ὑόρκης (Η.Π.Α.), 35η ὁδὸς 2376 ΑΣΤΟΡΙΑ, σὲ **φυλάκισιν δώδεκα μηνῶν** μὲ τριετὴ ἀναστολὴ καὶ ἐπιβολὴ τῶν ἐξόδων τῆς Δίκης, γιὰ «**κατ’ ἐξακολουθήσει συκοφαντικὴ δυσφήμιση**» τοῦ π. Βασιλείου Βολουδάκη.

Ἀρχικὰ ἡ δίκη εἶχε ὁρισθεῖ γιὰ τὶς **3 Δεκεμβρίου 2015**, ἀλλὰ ἀνεβλήθη λόγω παραλείψεως τῆς Εἰσαγγελίας σχετικὰ μὲ τὴν νομοτυπὴν εἰδίσησιν τοῦ κ. Τελεβάντου καὶ διεξήχθη τελικῶς στὶς **29 Σεπτεμβρίου 2016**.

Ἡ ἀπόφασις, ἡ ὁποία ἐλήφθη μὲ ὁμοφωνία Εἰσαγγελέως καὶ Προέδρου, στηρίχθηκε στὰ κατὰ τοῦ π. Βασιλείου παντελῶς ἀστήρικτα ἡλεκτρονικὰ δημοσιεύματα τῆς Ἱστοσελίδος τοῦ κ. Τελεβάντου, σὲ συσχέτισμό μὲ τὴν μετεξὺ τοῦ π. Βασιλείου Βολουδάκη καὶ τοῦ κ. Τελεβάντου ἡλεκτρονικὴ ἀλληλογραφία.

Ὡς Μάρτυρας κατηγορίας κατέθεσε ὁ κ. **Λέων Μπράνγκ, διδάκτωρ** τῆς Θεολογίας καὶ **Κοσμήτωρ** τῆς Πανελληνίας Ἐνώσεως Θεολόγων (Π.Ε.Θ.), ὁ ὁποῖος ἔχει γράφει διδοκτορικὴ διατριβὴ γιὰ τὸ πρόσωπο καὶ τὸ ἔργο τοῦ **Αποστόλου Μακράκη** καὶ ἀπέδειξε συκοφαντικὸ τὸν χαρακτηρισμὸ «**Μακρakis**» τοῦ, **πρωπλάτης** ἐξετόξευσε πλειστάκις ὁ κ. Τελεβάντος κατὰ τοῦ π. Βασιλείου Βολουδάκη.

Ἡ ἀνωτέρω Δικαστικὴ Ἀπόφασιν ἀποτελεῖ ἠθικὴ δικαίωση τοῦ π. Βασ. Βολουδάκη, ὁ ὁποῖος ἀφ’ οὗ ἐξήντησε ὅλα τὰ πνευματικὰ μέσα καὶ συνήτησε τὴν ἀδολοχίαν τοῦ κ. Τελεβάντου, **κατέφυγε στὴν Δικαιοσύνην, ὅχι γιὰ τὸ πρόσωπό του** –ὅπως διεκρίνησε κατὰ τὴν ἀκροαματικὴ διαδικασίᾳ– οὐτε γιὰ τὰ πνευματικὰ του παιδιὰ καὶ τοὺς ἐνορίτες του, ποὺ τὸν γνωρίζουν ἀπὸ κοντὰ, **ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀρσὴ τοῦ σκανδαλισμοῦ ὧτων ἐκείνων, πνὺν εὐρισκομένων μακρὰν καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος, ποὺ δὲν τὸν γνωρίζουν προσωπικά, ἀλλὰ τὸν διαβάζουν καὶ ἀκούουν τὶς διαδιδτακτικὰ ὁμιλίαις του.**

Ὁ π. Βασιλείος Βολουδάκης ἐπιφυλάσσεται ὧτων τῶν ἀπορρεόντων ἐκ τῆς ὡς ἄνω Ἀποφάσεως νομικῶν δικαιωμάτων του.

Τὸ Δ. Σ. τῶν ἐκδόσεων «ΥΠΙΑΚΟΝ»

Σχόλιον Ο.Τ.: Ἐξ ἀφορμῆς τῆς καταδίκης τοῦ κ. Π. Τελεβάντου ἔχομεν χρόνος νὰ σημειώσωμεν ὅτι οὐδέποτε ἀπηγγένησεν εἰς τὴν ἐπιστολήν τοῦ Ο.Τ. (φ. 2126/ 22.07.2016), ἀλλὰ συνέχισε νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Ο.Τ. ἐκτρέπει τὸν ἀντικομμενιστικὸν ἀγῶνα. Ἀφ’ ἐνὸς μὲ τὴν καταδίκην αὐτὴν ἀποδεικνύεται ἔμμεμα ὅτι ὁ Ο.Τ. δὲν ἔχει ἐκτραπῆ ἀπὸ τὸν ἀντικομμενιστικὸν ἀγῶνα, ἀφ’ ἑτέρου ὁφείλει ὁ κ. Τελεβάντος νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι δὲν εἶναι πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀγῶνος νὰ σπιδώνωνται οἱ ἀγωνισταί, κατὰ τοῦ διαφαίνεται ἀπὸ τὸ ἀκόλουθον πρόσφατον κείμενό του:

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ταί, τὸ μέρος λάθρ».

Τὴ σύμπραξιν τῆς Ρώμης στὴν καθδικὴ τοῦ πάπα Ὀνριου στὴν Στ’ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο.

Ὅτι ἡ Δύσις ἀποδέχεται τὸν καθοριστικὸ ρόλο τοῦ αὐτοκράτορα στὸ διαδοχαστικὸ μέρος τῆς Συνόδου καὶ ποτὲ δὲν ἐπέμεινε στὴν ἀνάληψιν τῆς προεδρίας τῶν Οἰκουμενικῶν ἀλλὰ καὶ τῶν τοπικῶν Συνόδων τῆς Δύσεως ἀπὸ τοὺς παπικοὺς ἀποκρυσφίρους.

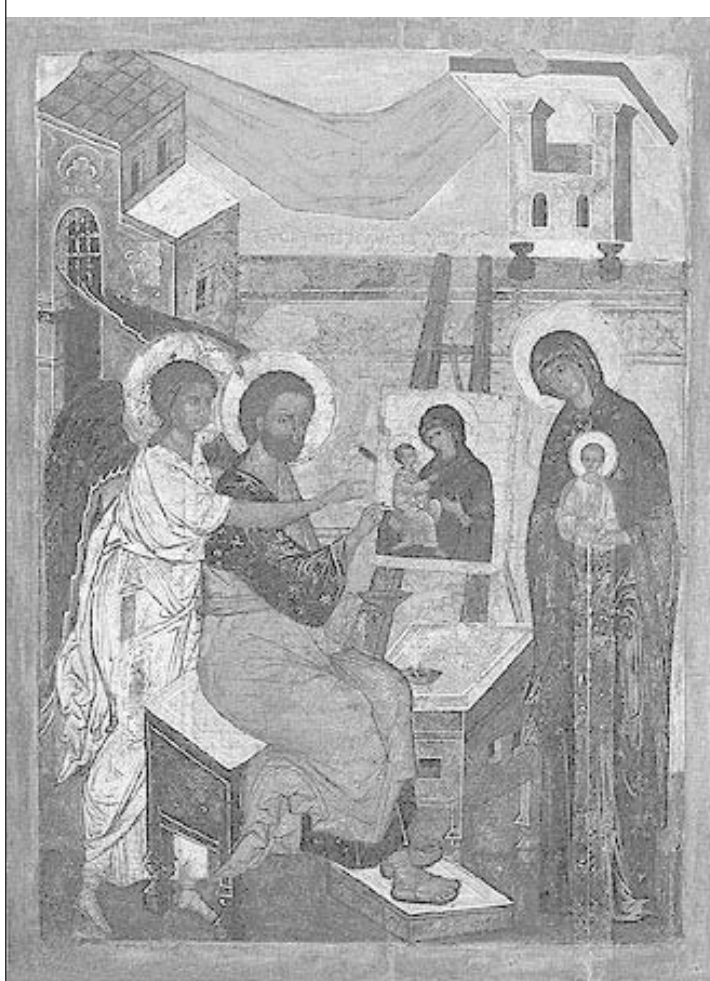
Ὅτι μὴ σείρα κανόνων τοπικῶν Συνόδων καὶ Αγ. Πατέρων ἐπικυρρωμένων ἀπὸ τὸν Στ-2 καὶ Ζ-1 ἐπιμαρτυροῦν ὅτι στὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρώμης καὶ στὸν ἐπισκοπὸ τῆς καὶ ἡ ἀρχαία Δυτικῆ-Λατινικῆ Ἐκκλησίας ἀναγνωρίζε, ὅπως καὶ ἡ Ἀνατολικὴ, μεγάλῳ σεβασμῷ καὶ πρωτεῖῳ τιμῆς, ἀλλὰ ὅχι πρωτεῖῳ δικαιοδοσίας ἡ καὶ ἀλαθιτῶ καθορισμῶ τῆς πίστεως τὰ πρακτικὰ τὰ ἐν Καρθάνῃ Συνόδῳ τῆς λατινικῆς βορειοαφρικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ ἀποφάσεις

τους γιὰ ἀπαγόρευση τῆς ἐκκλήτου προσφυγῆς στὴ Ρώμῃ ἡ ἡ διένεξη μεταξὺ τοῦ πάπα Αγ. Στεφάνου καὶ τοῦ Αγ. Κυπριανοῦ Καρχηδόνας γιὰ τὸ βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν αὐτὸ ὑποδηλώνουν.

Τέλος, ὁ ἐπιλογὸς τῆς ἐπιστολῆς τῆς Συνόδου τῆς Καρθάνης εἶναι ὁ πλεόν ἐκφραστικὸς τοῦ κινήσου τοῦ διέβλεπαι οἱ λατῖνοι Πατέρες τῆς Β. Ἀφρικῆς κάτω ἀπὸ τὴν, ἐν τῇ γενέσει τῆς, ἀπίστησιν τῆς Ρώμης γιὰ ἐπέκτασιν τῆς δικαιοδοσίας τῆς στὴν κρίσιν τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἀφρικῆς: «**Ἐκβιβαστὰς τοῖνυν κληρικῶς ὡμῶν τῶν αἰούτων μὴ θέλετε ἀποστέλλειν, μήτε παραρρεῖν, ἵνα μὴ τὸν κανὼν τῆς τῶν τοῦ κό-σμου δόξωμεν εἰσάγειν τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίᾳ, ἥτις τὸ φῶς τῆς ἀλήτητος καὶ τῆς ταπεινοφροσύνης τὴν ἡμέραν τοῖς τὸν Θεὸν εἰδὲν ἐπιθυμοῦσι προσφέρει».**

Τὰ ἀνωτέρω ἐπιβεβαιώνουν ὅτι καὶ στὴ Δυτικὴ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὴν

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ

Τὴν 18ην Ὀκτωβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελιστοῦ Λουκά.

Οἱ ὑπαίτιοι τῆς Παραμορφώσεως τοῦ μαθήματος τῶν Ὁρθοσκευτικῶν

Γράφει

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

Πατριαρχεῖον Μόσχας: Αιμορραγοῦσα πληγή ή Ουνία!

Η ΟΥΝΙΑ είναι ή πλέον βρώμικη τακτική του αϊρετικοῦ παπισμοῦ. Πρόσφατα τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας τὴν χαρακτηρίσε ὡς «αἰμορραγοῦσα πληγή», διότι πλῆθος ὀρθοδόξων πέφτουν στὴν παγίδα, νομίζοντας ὅτι βρίσκονται στὴν «Ὁρθοδοξία», προσχωρώντας σὲ οὐντικές «ἐκκλησίες». Εἶναι μία ἀνιάτρευτη αἰμορραγοῦσα πληγή, ή ὁποία ἀποδυναμώνει τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ ἐνέχυει τὸν παπισμὸ! Ὅπως σχολίασε ὁ θεολόγος κ. Β. Χαράλαμπος «Τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας χαρακτήρισε αἰμορραγοῦσα πληγή τὴν ουνία (ὅπως ἀνέφερε τὸ romfea.gr). Ὡς ἐκ τούτου τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας, ἐπιζητεῖ τὴν ἄμεση ἐπανάφορα τοῦ προβλήματος τῆς ουνίας σὸ διάλογο μὲ τούς Παπικούς. Ἡ Ρωσική Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει μεγάλο πρόβλημα μὲ τὴν ουνία, εἰδικά σὸ ἔδαφος τῆς Οὐκρανίας. Οἱ ουνίτες στὴν Οὐκρανία ἀποτελοῦν τὴν μεγαλύτερη οὐνική κοινότητα, ἀπὸ ὅλες τῆς οὐνικές κοινότητες σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο. Νὰ θυμίσουμε ὅτι ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἐστειλε τὸ ἔτος

2014, ὡς εἰδικὸ πρεσβευτὴ στὴν Οὐκρανία, τὸν Καρδινάλιο Christoph Schoenborn τῆς Βιέννης, γιὰ νὰ διορτάσει μαζί μὲ τὴν “ἐλληνο-καθολική ἐκκλησία” τῆς Οὐκρανίας τὴν 25ῃ ἐπέτειο ἀπὸ τὴν ἐπιστροφή στὴν νομιμότητα, αὐτὸ ποὺ παπικὸ καλέσαν «ἀνανένηνηση τῶν “ἐλληνοκαθολικῶν”». Ἐμεῖς ἀπλὰ θέλουμε νὰ προσθέσουμε πῶς ή τακτική τοῦ Βατικανοῦ σὸ θέμα τῆς Ουνίας εἶναι ἀδιεπαργγάτευτη ἀπὸ τὴν ἐποχή τοῦ πάπα Παύλου ΣΤ΄, ὁ ὁποῖος εἶχε δηλώσει προκλητικά ὅτι «ή ἐνωσις τῶν ἐκκλησιῶν δὲν θὰ γίνεῖ σὲ καμία περίπτωση σὲ βάρος τῶν “Ανατολικῶν Καθολικῶν Ἐκκλησιῶν”», δηλαδὴ τῶν οὐνικῶν παρασυν-αγωγῶν! Ἀς μὴ ξεχνάμε πῶς οἱ παπικοί, πρωθῶν-τας τὴν Ουνία ὡς μέσο ὑποταγῆς τῶν Ὁρθοδόξων στὴν ἐξουσία τοῦ πάπα, ὑπολοίπου «συνουδικές» ἀποφάσεις τῶν παπικῶν «οἰκουμενικῶν συνόδων»! Γι’ αὐτὸ καὶ αὐτὴ ή «αἰμορραγοῦσα πληγή» δὲν πρόκειται νὰ κλείσει, ὁσο ὁ παπισμὸς παραμένει γαντζω-μένος στὸν ἑωσφορὸ τοῦ ἐσῆμ!

Ουνία: ἐφαρμογὴ τῶν ἀποφάσεων τῆς φευδουσυνόδου Φερράρας - Φλωρεντίας!

ΜΗ ΝΟΜΙΖΕΤΕ ὅτι οἱ «δοικοί» μας οἰκουμένους ἐνοχλοῦνται ἰδιαιτέρα ἀπὸ τὴν διαβρωτική δράση τῆς Ουνίας στὸν Ὁρθόδοξο χῶρο. Κι’ αὐτὸ διότι ἔχουν πλεόν τειστεῖ ἀπὸ τὴν παπική προπαγάνδα ὅτι ἀποτελεῖ ὄντως τὴν «γέφυρα» γιὰ τὴν πολυπόθητη «ένωση τῶν ἐκκλησιῶν». Διαφορετικὰ πῶς θὰ μποροῦσαμε νὰ ἐξηγήσουμε τὴν ἐγκληματική διαδιόραση τους γιὰ αὐτὴν. Ἡ Ουνία κατέστη αἷψα νὰ σκοπεῖ πολλές φορές ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ θεολογικός διάλογος μὲ τούς παπικούς. Παρήκταν ἀποφάσεις ἀπὸ τοπικές ἐκκλησίες νὰ γίν-ουν ἐντονα διαβήματα σὸ Βατικα-νο. Ἀλλὰ αὐτὸ παριστάνει τὸ «βα-ρήκοο»! Κάνει πῶς δὲν καταλοβί-ναι, ἀδιαφοροῦσας ὅτι ή δράση τῆς Ουνίας στίς ὀρθόδοξες χῶρες εἶναι ή πλέον βρώμικη πρακτική, ή ὁποία ὄχι μόνον δὲν δικαιολογεῖται ἀπὸ ἀποψη χριστιανικής ήθικῆς, ἀλλὰ μπορεῖ κἀλλίστε νὰ χαρακτηρισεῖθῇ ὡς ἀκραία δολιότητα καὶ ἀπάτη!

Αὐτὴ τὴν πρακτική τὴν χρησιμο-ποιεῖ ὁ αἰρετικός παπισμὸς ἐδῶ καὶ ἑπτακόσια χρόνια. Στὴν φευδουσύν-οδο τῆς Φερράρας Φλωρεντίας (1439) ἀποφασίστηκε ἀπὸ τοὺς σπυνοῦς ἐκβιαστές παπικούς «ἐπι-σκοπούς» καὶ τοὺς ὀρθοδόξους με-οδότες τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπισκό-πους νὰ γίνῃ ή «ένωση τῶν ἐκκλη-σιῶν» οὐνική τὸ πρώτῃ, δηλαδὴ νὰ μείνουμε ἐξωτερικὰ «ὀρθόδο-ξοι», ὅπως οἱ ουνίτες, καὶ νὰ ἀσπα-σθοῦμε τὸν παπισμὸ, νὰ προσκου-νήσουμε τὸν πάπα! Οἱ σημερινοὶ παπικοί, δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τὸ νὰ ἐφαρμόζουν τῆς ἀποφά-σεις αὐτῆς τῆς φευδουσυνόδου. Οἱ δοικοί μας τί κάνουν; Προφανῶς ἐφαρμόζουν καὶ αὐτοὶ τὸ ἴδιο, «νε-κραναστήθηκαν» οἱ προδότες τῆς πάλαι ποτὲ φευδουσυνόδου!

Απαίτησις διὰ νομιμοποίησιν καὶ τῆς εὐθανασίας!

ΕΝΑΣ τραγικός ἀνθρώπος ἐφυ-νε ἀπὸ τῆ ζωῇ «ἀνορθόδοξα», ὁ γνωστός δημοσιογράφος καὶ συγ-γραφέας Α. Βέλλιος, μὲ «μὴ ὑπο-βοηθούμενη εὐθανασία», ὅπως ἀνακοινώθηκε. Ὁ ἰδιος εἶχε δηλώ-σει ὅτι θὰ μετέβαινε στὴν Ἑλβετία, γιὰ νὰ ὑποστεί «ὑποβοηθούμενη εὐθανασία», λόγω τῆς ἐπώσης ἀπὸ ἀνίατη νόσο. Ὁ τραγικός ἀπὸ συν-ἀνθρώπος μας, ἐξῆσε σὲ ὅλη του τῇ ζωῇ προκλητικά ἀθεοὺ καὶ ὀρκι-σμένους ἐχθρὸς τῆς Ἐκκλησίας. Στὸ τέλος αὐτοκτόνησε, μὲ ἐνεση ποὺ τοῦ προμήθευσε κάποιος γιατρός, μὲ τὸ σκεπτικὸ «νὰ προλάβῃ ἐκέ-νο τὸ θάνατο»! Παρ’ ὅλο ὅτι ἦταν βεβαιωμένο ὅτι ὑπῆρχε αὐτοχει-ρας, τοῦ ἐπετράπη ἐκκλησιαστική κηδεία, προφανῶς γιὰ τὸ ὅτι ἦταν ἐπώνυμος! Ἄν ἦταν κάποιος ση-μος αὐτοχειρας δὲν θὰ τοῦ ἐπιτρε-πόταν! Δυὸ μέτρα καὶ δύο σταθμὶ καὶ μπροστὰ σὸ θάνατο ἀπὸ τὴν ἐκκομικευμένη Ἐκκλησία μας! Ἀς τὸν ἐλέησῃ ὁ Θεός. Ἀλλοὺ εἶναι ὁμως τὸ πρόβλημα. Πλῆθος θια-συνῶν τῆς ψευδοδιανοήσεως βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀπαπῆ-σουν «ἐδῶ καὶ τὴν εὐθανασία» καὶ στὴ Χώρα μας! Πλῆθος δημοσιευμά-των καὶ τηλεοπτικῶν συζητήσεων ἀπαιτοῦν ἀπὸ τὴν «ἐχρῶμη» εὖς ἐχθρική γιὰ τὴν χριστιανική μὴ πῆ-στι κυβέρνηση νὰ «ἐκσυγχρονη-στῇ» καὶ στὸ «χρονίζον αὐτὸ πρό-βλημα»! Ἀπὸ δὲ τὴν πλευρὰ τῆς Ἐκκλησίας μας, μεμονωμένες καὶ ἐλθούσες ἀντιδράσεις, κυρίως ἀπὸ ἰδιώτες! Θεωροῦμε τίς ὅλες αὐτὰ εἶναι φαινόμενα ἐκφυλιστικὰ γιὰ τὴν πνευματική μας πορεία. Κοντολο-γῆς χάσαμε τὸ «μυθισοῦλὰ» μας!

Ὁ διάβολος σκοτώνει διὰ τῆς ἡδονῆς!

ΔΕΝ ΕΓΙΝΑΝ μόνο τὰ σπῖτια, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτοκίνητα κατοικήτη-ρια τῶν δαιμόνων. Σὺγχρονη μὸδα «ἀπατεῖ» νὰ φέρουν τὰ ὀχήματα αὐτοκἀλλητο μὲ τὴν ἀποκρουστική μορφή τοῦ ἐξῶ ἀτ’ ἐδῶ, μὲ τὴ κέ-ρατὰ του καὶ τὴν οὐρά τοῦ! Αὐτὸ τὸ ἀλγεινὸ φαινόμενο τὸ συναντᾶμε πλεόν συχνὰ στοὺς δρόμους, ἰδιαί-τερον σὲ αὐτοκίνητα ποὺ τὰ δηλ-γοῦν νεοὶ ἀνθρώποι! Κάποιου σκο-τεινοῦ «φωτιστῆς» ὑποβόλλουν καὶ αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς «θεᾶς» μὸ-δας, σκοπιῶως. Νὰ συμπληρωθεῖ ὁ

Ἑλλην ἡθοποιοίς: «Θέλω νὰ καῶ, δὲν θέλω νὰ μτῶ σὲ Ἐκκλησία!»

ΜΕΤΑ τὸν μακροστὸ δημοσιο-γράφο Ἀλέξανδρο Βέλλιο, ὁ ὁποῖος πέθανε ἀπὸ μὴ ὑποβοηθούμενη εὐθανασία, λόγω ἀνίας τῆς ἀσθένει-ας, ἐρχεται ὁ ἡθοποιὸς Ἀλέξανδρος Ρίγκας νὰ κάνει παρόμοιες δηλώ-σεις. Δεῖτε τί δηλώνει: «Ὅσο καὶ ἂν σοῖ φανταίται περίεργο, ἀνὰ ἀκούς ὅπν ἐχεις κάτι ποὺ οἱ γιατροὶ τὸ θεω-ροῦν σοβαρὸ καὶ μπεταῖς γιὰ νὰ κάνεις μία δύσκολη ἐπέμβαση, σκέ-φτεσαι διάφορα πράγματα. Ἐλεγα στὸν ἐαυτὸ μου: “Καὶ ἂν πεθάνει-σῃς, τί θὰ συμβεῖ”. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἔχρησα 20 χρόνια, ἀπὸ τὰ 20 μέχρι τὰ 50, πολὺ γεμάτα. Θεωρῶ ὅπν ἦμου ἀπὸ τοὺς εὐλογημένους, ποὺ ἔζησαν πολὺ ἐντονα τῆς κατα-

Τὰ σύγχρονα σπῖτια ἔγιναν κατοικητήρια τῶν δαιμόνων!

ΕΙΝΑΙ πλέον γεγονὸς ὅτι ὁ σύγχρονος ἀσπατημένος ἀνθρώπος ὀνειρεῖ διὰ τῆς καρδίας τοῦ στὸν «ἀπ’ ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνον» καὶ τὸν θρόνισσε σὲ αὐτὴ. Ἀδείσασε, ἐπίσης, τὰ σπῖτια τοῦ ἀπὸ κάθε σέβασμα στὸν ἀληθινὸ Θεο, κἀνώντας χῶρο, γιὰ νὰ γίνῃ κατοικία τοῦ σατανᾶ. Δεῖτε μία ἐκπληκτική δήλωση τῆς σύγ-χρονης μεγάλης ρωσίδας ἁγίας Μαρτῖνας, τῆς ὁμομα-τῆς προφήτιδας: «Ἡ Ζηναΐδα Ζδάνοβα ρώτησε κάποτε τὴν Ἁγία Μαρτῖνα: “Γιατὶ ἐπῆρε-ψε ὁ Θεὸς νὰ κλείσουν καὶ νὰ γκρεμίσουν τόσες Ἐκκλησίες στὴ Ρωσία;” καὶ ἐκείνη ἀπάν-τησε μὲ τὰ παρακάτω λόγια: “Αὐτὸ ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Λαὸς εἶναι σὺν ὑπνω-τισμένους καὶ μὴ φανερῇ δαι-μονική δύναμη ἔχει μπεῖ σὲ δράση. Βρίσκεται στὸν ἀέρα, καὶ δισοῦει παντοῦ. Παλιά, ή δαιμονική αὐτὴ δύναμη κατοικ-οῦσε στὰ ἔλη καὶ στὰ πυκνὰ δάση, ἐπειδὴ ὁ ἀνθρώπος πῆ-γιναν τακτικά στὴν ἐκκλησία, φορούσαν καὶ τιμοῦσαν τὸν σατανᾶ. Τὰ σπῖτια τους ἦταν προστατευμένα ἀπὸ τῆς εἰκό-νης, τὰ κανδῆλια ποὺ ἐκαίγαν, τὸν ἁγιασμὸ ποὺ ἐκάναν... Τὰ δαιμόνια πετοῦσαν μακριὰ καὶ φοβόντουσαν νὰ πλησιά-σουν... Σήμερα ὁμως, τὰ σπῖ-τια αὐτὰ ἀλλὰ καὶ οἱ ἰδιοὶ οἱ ἀνθρώποι ἔχουν γίνῃ κατοικη-τήριο δαιμόνων γιὰ τὴν ἀπῆ-στια τους καὶ τὴν ἀπομύκρυν-σὶ τους ἀπὸ τὸν Χριστὸ...”» (Ιστ. christianviviografia)! Τὸντες φρικτὴ διαπίστωση! Τὸ κατηγλῆ, τὰ εἰκονίσματα, τὸ λι-βάνι, ή Ἁγία Γραφή εἶναι ἀγνώ-στα ἀντικείμενα γιὰ τὸν σύγ-χρονο ἀνθρώπο. Ὅχι ὁμως καὶ τὰ ἀποκρυφιστικά σύμβολα, τὰ ὁποῖα «στολίζουν» τὰ μον-τέρνα σπῖτια! Δυστυχῶς!

καὶ ή ἐπιδιωξή του εἶναι ή ἡδὸνη. Αὐτὴ τὴν «ἀνάγκη» μπορεῖ νὰ ικα-νοποιήσῃ ὁ διάβολος καὶ γι’ αὐτὸ τοῦ ἔχει παραδοθεῖ ὀλοκληρική. Θέλει νὰ ληρμονεῖ ὅμως πῶς ή ἀχαλίνωτη ἀκνοποίηση τῶν παρῶν μοιάζει σὰν τὰ ναρκωτικά, στὴν ἀρχὴ δίνουν τὴν ψευδαῖση-ση τῆς ἐυχαρίστησης, ἀλλὰ πολὺ γρήγορα μεταβάλλονται σὲ πικρὰ ἀντίληψη! Ὁ «ἀπ’ ἀρχῆς ἀνθρῶ-ποκτόνος» «σκοτώνει» τὰ θύματά του μὲ τὴν ἡδὸν. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ πλέον ἀποτελεσματικὸς τρόπος τοῦ τριπλοῦ θανάτου: τοῦ σωματι-κοῦ, τοῦ πνευματικοῦ καὶ τοῦ αἰνι-νοῦ! Ἀδελφοί μας, σταθεῖτε μακριὰ ἀπὸ τῆς παιγίδες τοῦ διαβόλου! Ἀποτρέψτε τὰ παιδιὰ σας καὶ τοὺς ἐαυτούς σας ἀπὸ τὰ σύμβολα καὶ τῆς παιγίδες τοῦ διαβόλου!

Ἑλλην ἡθοποιοίς: «Θέλω νὰ καῶ, δὲν θέλω νὰ μτῶ σὲ Ἐκκλησία!»

ΜΕΤΑ τὸν μακροστὸ δημοσιο-γράφο Ἀλέξανδρο Βέλλιο, ὁ ὁποῖος πέθανε ἀπὸ μὴ ὑποβοηθούμενη εὐθανασία, λόγω ἀνίας τῆς ἀσθένει-ας, ἐρχεται ὁ ἡθοποιὸς Ἀλέξανδρος Ρίγκας νὰ κάνει παρόμοιες δηλώ-σεις. Δεῖτε τί δηλώνει: «Ὅσο καὶ ἂν σοῖ φανταίται περίεργο, ἀνὰ ἀκούς ὅπν ἐχεις κάτι ποὺ οἱ γιατροὶ τὸ θεω-ροῦν σοβαρὸ καὶ μπεταῖς γιὰ νὰ κάνεις μία δύσκολη ἐπέμβαση, σκέ-φτεσαι διάφορα πράγματα. Ἐλεγα στὸν ἐαυτὸ μου: “Καὶ ἂν πεθάνει-σῃς, τί θὰ συμβεῖ”. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἔχρησα 20 χρόνια, ἀπὸ τὰ 20 μέχρι τὰ 50, πολὺ γεμάτα. Θεωρῶ ὅπν ἦμου ἀπὸ τοὺς εὐλογημένους, ποὺ ἔζησαν πολὺ ἐντονα τῆς κατα-

στάσεις, σὸ τὸ κόκκινο. Δουλειές, ἐπι-τυχίες, ἀποτυχίες, σουζέ, ἔρωτες, καταδικασμένους ἔρωτες, πατώμα-τα, κραπίτσες, καλές στιγμές. Μία ζωὴ γεμάτη. Καὶ ἐπὶ θέλω νὰ συνε-χίσω νὰ ζῶ» δήλωσε σὸ περιοδικὸ Down Town. [...] Ἐμεῖα ἐξαγριζόμε-νοι καὶ θυμωμένοι μὲ τὴν ἐννοία τοῦ θανάτου. Ἐγώ, δηλαδή, θὰ καῶ στὴ Βουλγαρία καὶ θὰ τελειώσουν ὅλα γὰ μένα. Ἄν δὲν γίνῃ θὰ ση-κωθῶ ἀπὸ τὸν τάφο. Τὸ ἐγὼ δηλώ-σει ρητῶς καὶ τὸ ἐγὼ βάλει καὶ ὀρο στὴ διαθήκη μου. Θέλω νὰ καῶ, δὲν θέλω νὰ μτῶ καθόλου σὲ ἐκκλησία. Δὲν πιστεύω σὲ ὅλα αὐτὰ» (Ιστ. El.gr)! Φαινόμενα ἀνέ-κατα ἐκφυλιστικῆς πνευματικῆς κα-τάπτωσης. Ἀπὸ τῇ μία μερὶδ ὀρ-νοσμός καὶ ἀπολαύσεις καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη «ζορκισμός» τοῦ θανάτου, διὰ τῆς αὐτοκαταστροφῆς! Συγκρίνατε τὴ διαφορά μὲ τὴν ἐνία πιστὸ καὶ ἐνα ἀπιστο, σὸ πῶς ἀντιμετωπίζουν τὸ θάνατο, ὁ ἀπιστο μὲ φρίκη γιὰ τὸν ἐπερχόμενο ἐκμνηστεισμό τους καὶ οἱ πιστοὶ μὲ νηφαλιότητα καὶ ήρεμία, ἀφοῦ ὁ θάνατος γι’ αὐτοὺς εἶναι τὸ πέρασμα στὴν αἰωνιότητα!

Διατὶ ὁ οἰκουμενισμός εἶναι παναίρεσις;

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ ἔνα εὐστοχο σχόλιο γιὰ τὸν Οἰκουμενισμὸ ποὺ προσφά-τως κοιμηθέντος θεολόγου κ. Ν. Βα-σσιλείδου: «Ὁ Οἰκουμενισμὸς δὲν εἶναι –ὅπως νομίζουν μερικοὶ– κάτι τὸ ἀκίνδυνο. Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἐνα εἶδος πανθηρσκείας. Τὸν χαρα-κτήρισαν ὡς αἵρεση, ἀλλὰ ὁ χαρα-κτήρισμός αὐτὸς εἶναι ἐλαφρὸς. Δὲν εἶναι ἀπλῶς μία αἵρεση ἀλλὰ πανί-ρεση. Εἶναι ή μεγαλύτερη ἀπειλή κατὰ τῆς Ὁρθοδόξης Ἐκκλησίας. Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι τί κατὰ πολὺ χειρότερος τῆς παναιρέσεως. Εἶναι ἀμήντητος καὶ ἀνοχῇ ὅλων τῶν πᾶσεων. Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι παρῆς καὶ νόσος πρὸς θάνατον. Εἶναι ὁ σύγχρονος Δουρεῖος ἴππος, τὸν ὁποῖο ἔχει ἐφευρεῖ ή Δύση, διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ στὸν ἱερὸ χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐξ ἁλλου ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι συμμετρίχοντες στὴν Οἰκουμένη κίνηση δὲν συμβάλλο-με στὴν λύση τῶν Ἐκκλησιαστικῶν προβλημάτων οὐδὲ εἰς τὴν ποθητή ἐνωσι. Συμβάλλομεν μάλλον εἰς τὴν διαίρεσιν τῶν ἡγμένων παρὰ εἰς τὴν ἐνωσιν τῶν διεστώτων. Πε-ρισσότερο βλέπουμε παρὰ ὠφε-λοῦμεν. Λέγει ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός γιὰ τὸν συγκρητισμὸν-οἰκουμενισμὸ: “Μέσων ἀληθείας καὶ ψευδὸς δὲν δύναται νὰ υπάρ-ξει”. Τὰ ζητήματα τῆς πίστεως δὲν δέχονται συνκατάβασιν. Δὲν υπάρ-χουν χρυσὲς μεσότητες καὶ ἡμιολι-θίες» (Ιστ. Πατερική Παράδοση)! Ὅντως ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι, ὄχι ἀπλὰ αἵρεση, ἀλλὰ παναιρεση! Ἡ πλέον σατανική πλάνη ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἀφοῦ ἐξορμῶναι καὶ ἐν-νὴν τὴν ἀλήθεια μὲ τὴν πλάνη!

Μαινόμενος μουσουλμάνος συνέτριψεν ἑσταυρωμένον!

ΤΑ ΜΙΛΙΟΥΝΙΑ τῶν λαθρομετα-νηστῶν μουσουλμάνων στὴν Εὐρώπη κυκλοῦνται μαζί τους ἐνα βαρὺ φορτίο: τὸ ἀτύχημα μῖσος τους κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ ὁποῖο ἔχει βεβαίως δαιμονική προ-έλευση. Γράφει ὁ Σ. Χελιάδακ: Ἡ ὁ-σιανικός καὶ δαιμονικός δραστη-ριότης αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ἀρχίζουν καὶ αὐξάνονται ἀκόμη καὶ μέσα στοὺς ναούς, καθὼς τὸ Ἰσλάμ μισεῖ τὸ Σταυρὸ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται σύμβολο τῆς νίκης πᾶνῃ στὴν ἁμαρτία, τὸ θάνατο καὶ ὁ πῶθητος εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ. Στὴν Ἱταλία εἶναι ἐνα παράδειγμα τέτοιας δραστηριότητος. Ἐνας μουσουλμᾶ-νος πῆγε σὲ μία ἐκκλησίαν καὶ χωρὶς κανένα λόγο ἐπιτέθηκε βίαα σὲ ἐνα μεγάλο ἑσταυρωμένον προκαλύ-ψας σοβαρὴ ζημιά, ἐνῷ προσπάθη-σε νὰ ἐπιτεθεῖ καὶ στὸ ἱερό. Ἐβαί λαθὸς. Εἶναι ὅλα λάθος, συνέχισε νὰ ἐπανάλαμβάνει στοὺς νεαροὺς μουσουλμάνους ποὺ βρισκονταν γύρω του, ὥστε δημιουργήθηκε πα-νωλεθρία στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἱερεμία στὴν περιοχή Καναρέτζο τῆς Βενετίας. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐφη-μερίδα Il Giornale.it, ὁ ἀντρος βρι-σκοταν ἐξῶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ὄντας λίγο ἐνθουσιώδης. Ὑστερα εἰσερ-χόμενος στὸν τόπο λατρείας, ἄρχισε νὰ «φρικάρει» καὶ νὰ συντρίβει τὸ παπικὸ χριστιανικὸ σέβασμα! Μι-σούντ κατὰ κύριο λόγο τὸν Τίμιο Σταυρὸ καὶ τῆς Ἁγίας Εἰκόνες, ὅπως τὰ μισεῖ καὶ ὁ διάβολος. Τρανὴ ἀπο-δείξῃ ὅτὸ τὸ μῖσος τους εἶναι διαβο-λικήν!

ὉΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΜΑΪΟΥΜΑ

Στὶς 14 Ὀκτωβρίου ή Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ τοῦ ποιητοῦ, Ἐπισκό-που Μαΐουμᾶ. Ὁ ἅγιος Κοσμάς σέ πολλή νεα-ρά ἡλικία ἔμεινε ὀρφα-νός καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ υἱοθετήθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκη-νοῦ. Ὁ πατέρας τοῦ ἁγί-ου Ἰωάννου ἦταν πολὺ πλούσιος, εἶχε δέ μεγ-άλο ἀξίωμα στὴν πόλη τῆς Δαμασκού· ἐπὶ με-γάλῳσας τὸν Κοσμᾶ μέ μεγάλη φροντίδα καὶ ἀγάπη. Μάλιστα, εἶχε πᾶ-ρει σὸ τίσιπ τοῦ ἐνα σοφοῦ καὶ πολυμαθεῖ διδά-σκαλο τὸν Κοσμᾶ, ὁ ὁποῖος διδασκε stὸν Ἰωάννη καὶ στὸν Κοσμᾶ τόσο τὴν θεία ὄσο, καὶ τὴν ἀνθρώπινη σοφία. Οἱ δύο νεοὶ ἐπειδὴ ἦσαν πολ-ὺ ἐξυπνιοὶ σέ λίγο χρόνo ἔμαθαν ὅλη τὴν φιλο-σοφία, τὴν γραμματική, τὴν ἀστρονομία, τὴν γε-ωμετρία καὶ τὴν μουσική· ἐπὶ ἐφθασαν σὸ ἀκρο

τῆς σοφίας καὶ ἔγιναν σέ ὅλους ἀγαπητοὶ καὶ σεβάσμοιο. Ἐπειτα ἀνα-χώρησαν μαζί γιὰ τὴν Λαύρα τοῦ Ἁγίου Σάββα στὴν ἔρημο τῆς Ἰουδαί-ας, ὅπου ἐκάθισαν μοναχοί. Ἀργότερα ὁ Πα-τριάρχης Ἱεροσολύμων Ἰωάννης τὸν μὲν Ἰωάν-νη χειροτόνησε πρε-σβύτερο τὸν δὲ Κοσμᾶ μέ τὴν προτροπή καὶ τῆς Συνόδου τὸν χειρο-τόνησε Ἐπίσκοπο Μαί-ουμᾶ, πόλη παραθα-λάσσια τῆς Παλαιστί-νης. Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὀνομάζεται καὶ Μελωδός, ἐπειδὴ ὑπῆρχε πολὺ μεγάλος ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ἔγραψε πολλὰ καὶ σπουδαῖα κοντάκια, ὕμνους ἀλλά καὶ κανόνες, ὅπως τῶν ἑνῶ Χριστουγέννων καὶ τὸ Κύματι θαλάσσης τοῦ Μεγάλου Σαβ-βάτου. Αφοῦ ποίμανε θεοφιλῶς καὶ θεαρεάστως τὸ ποῖνιό του ἐξεδήμιση πρὸς τὸν Κύριο σέ με-γάλη ἡλικία.

Κραυγὴ ἀγωνίας πρὸς ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους ποιμένας

Τὸ μάθημα διαθρησκευτικῆς πνευματικότητας -κατή-χηση καὶ προσληπτικός σὲ ὅλες τίς θρησκείες – κατή-χηση στὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ- κατήχηση στὴν Παγκόσμια Θρησκεία δὲ διδασθεῖ ἀπὸ φέτος 2016-2017 σὲ παιδιὰ τῆς Γ΄ Δημοτικοῦ (καὶ μετὰ), δη-λαδὴ σὲ παιδιὰ ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ θὰ διδασθοῦν θρησκευτικά καὶ εἶναι ἀνυπερστήπιστα καὶ ἀνώριμα πνευματικά.

Κάνουμε ἐκκλησίη, γῆς γονεῖς, σὲ ὅλους τοὺς Ὁρθο-δόξους ποιμένες νὰ ὑψώσουν τεῖχος, γιὰ νὰ σώσουν τίς ψυχὰς τῶν παιδιῶν ποὺ βάπτισαν, ἀπὸ τὸ δηλητή-ριο τῆς πανθηρσκείας – ἐνωσις ὅλων τῶν θρησκειῶν.

Ὁ Νόμος ποὺ ψηφίστηκε γιὰ τὸ νέο πρόγραμμα σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν εἶναι ἀντι-συνταγματικός καὶ δὲν τὸν ἀποδεχόμαστε.

Απαποῦ εἶναι μάθημα ἀμύγῳς κατηχητικό, σύμφω-να μὲ τὴν Ἁγία Γραφή, τοὺς Ἁγίους Πατέρες, τὴν Ἱερά Παράδοση καὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδους ποὺ καταδι-κασαν ὅλες τίς αἵρεσεις καὶ τὸν Οἰκουμενισμὸ! Θέλουμε τὰ παιδιὰ μας νὰ διδασθοῦν ὅτι ὁ Θεὸς στὸν Ὅποῖο πι-στεύουμε, στὴν Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, εἶναι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεὸς ποὺ σώζει καὶ δὲν υπάρχει ἄλλος (Ἀλλάχ, Βούδας, ἀλλὰ οὔτε κανένας Πάπας – δὲ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας μας κατὰ τὸν Ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτῶλο).

Σὰν ὀρθόδοξοι γονεῖς κάνουμε ΕΚΚΛΗΣΗΝ:

Α. Πρὸς τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο κ.κ. Ἱερῶ-νυμο καὶ ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους Ἱεράρχες, τὴν ἹΕΡΑ ΚΗΡΥΞΕΟΥΝ τίς ἀνορθόδοξες ἀποφάσεις τῆς Ἁλτρικής Συνόδου τῆς Κρήτης, ή ὁποῖα ΔΕΝ εἶναι «ἐπόμενη τοῖς ἁγίοις Πατράσι», ἰδιαίτερα αὐτές ποὺ ἀναναρωρίζουν τοὺς αἰρετικούς (παπικούς, προτεστάν-τες, κ.α.) ὡς ἐκκλησίες ἀποδεχόμενοι ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλο σωτηρία καὶ ἐκτὸς ὀρθοδοξίας καὶ ἀρα καταρ-γούν στὴν ΠΡΑΞΗ τὸ Πιστεύω εἰς Μίαν... Ἐκκλησίαν».

Εἶναι καιρὸς νὰ τονωθοῦν τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα

Θρησκείες ὑπάρχουν διάφορες σὲ ὅλη τὴν ἀνθρω-πότητα. Αὐτὸ δείχνει ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἔχει ἀνάγκη τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ ἔχουμε λόγους νὰ πιστεύουμε ὅτι ή μὴν σωστή καὶ ἀληθινή πίστις εἶναι ή δική μας. Καὶ μέσα στὸν χριστιανικὸ κόσμo, ἔχουμε λόγους νὰ πιστεύουμε ὅτι ή Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ή σωστή ἐκδοχὴ τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας.

Πῶς μπεταῖνε κανεῖς στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία; Προ-φανῶς μὲ τὴν βάπτιση τοῦ. Δὲν ἄρκει ὁμως νὰ ἐχῇ βα-πτιστὴ κανεῖς, γιὰ νὰ εἶναι πραγματικά χριστιανός. Πρέπει καὶ νὰ ἐχῇ **κατηχηθῇ**, δηλαδή νὰ ἐχῇ διδασθῇ τὸ περιεχόμενο τῆς πίστεως, νὰ ἐχῇ **πεισθῇ** ὅπν εἶναι ἀληθινὸ καὶ νὰ δαλώσῃ ὅπν **πιστεύει**. Τότε λέγεται **συν-εληθὸς** χριστιανός.

Τρεῖς παράγοντες συνεργοῦσαν ἄλλ

Η στήλη της «Πανελληνίου Γνωσεως Θεολογων»

Οι διδάσκοντες την νέαν ὕλην ὑπόλογοι διὰ προσηλυτισμόν

Τοῦ κ. Ἀποστόλου Φ. Βλάχου, Ἐπιτίμου Προέδρου Ἐφετών

2ον - Τελευταίον

Ἀναφορικά με τὸ ὑποβληθὲν δευτέρω ἑρώτημα ἡ ἀπάντησις ἔχει ὡς ἑξής:

Σύμφωνα με τὴ διόταξη τοῦ ἀρθροῦ 24 τοῦ ἰσχύοντος Ὑπαλληλικοῦ Κώδικα(νόμος 3528/2007) ὁ ὑπάλληλος εἶναι ἐκτελεστής τῆς θέ-

Ἡ ὁρθόδοξος μάνα, τὸ ὁμορφότερον δῶρον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἄνθρωπον

Γράφει ὁ κ. Γεώργιος Παναγιώτου

Πάντα πίσω ἀπὸ κάθε μεγάλο πνευματικὰ ἄνθρωπον, κρύβεται μία ἁγία μάνα. Ἡ ὁρθόδοξη μάνα εἶναι καπὶ τὸ μεγαλειώδες, τὸ ὁποῖο δὲν μπορεῖ νὰ περιγραφεῖ με ἀνθρώπινη γλῶσσα. Ἡ ὁρθόδοξη μάνα εἶναι τὸ μεγαλύτερο δῶρο τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπον. Τὸ γεγονός, ὅτι ἡ σημερινὴ Ἑλλάδα καταρρέει, ὀφείλεται σὲ μεγάλο βαθμῷ, στὴν ἔλλειψη μητέρων σωστῶν, ταπεινῶν, προσευχόμενων. Ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ὁσῶτε μου μάνες, γιὰ νὰ σὰς δώσω εὐλόγημένες κοινωνίες.

Παρά πολλοὶ ἄνθρωποι ἀναρωτιοῦνται πῶς θὰ πρέπει νὰ διαπαιγαγοῦν τὰ παῖδιά τους. Ἐνας τρόπος πᾶράγει καὶ εἶναι ὁ πιὸ ἀποτελεσματικός, ἡ προσευχή. Ὅταν δηλαδὴ τὸ παιδί ἀργεῖ τὸ βράδι νὰ γυρίσει, ἔχει παγιδεῦται με ναρκωτικά, γυναικείας ἡ ὀδύπνητο ἄλλο πνευματικὰ ἐπικίνδυνον, μόνον, μία μάνα προσευχόμενη γονατιστὴ σὺτ εἰκονοστάσι τοῦ σπιτιοῦ μπορεῖ νὰ τὸ σώσει. Ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ ὁσιος Πορφύριος οἱ μητέρες πρέπει νὰ προσεύχονται συνεχῶς καὶ νὰ μιλοῦν στὸν Θεὸ γιὰ τὰ προβλήματα τῶν παιδιῶν τους καὶ ὅχι στὰ παῖδιά. Τότε, ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος, ὁ Θεὸς πολὺ διακριτικὰ, ἀπαλὰ καὶ ἡσυχᾶ, θὰ ψιθυρίσει στὶς ψυχὲς τῶν παιδιῶν τὸ σωστὸ καὶ τότε ὅλα θὰ ἀλλάξουν.

Ἡ ὁρθόδοξη μάνα, ἀκόμη καὶ ὅταν τὸ παιδί τῆς ἦν βρίζει, τὴν χτυπάει, τὴν κακομεταχειρίζεται, ἐκείνη τὸ ἀγαπᾷ, τὸ συμποναίει, ψάχνει νὰ τοῦ βρεῖ δικαιολογητικά.

Ἀναμμένοι λαμπάδες

Λέγει ὁ Κύριος «ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἔμοι οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς» (Ἰω η' 12). Δηλαδή ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς ὅλου τοῦ κόσμου. Ἐκείνος ποὺ με ἀκολουθεῖ με πλήρη ἐμπιστοσύνη δὲν θὰ βρεθῇ στὸ σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς πλάνης, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ μέσα τοῦ τὸ ζωηφόρο καὶ πνευματικὸ φῶς, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ ζωὴ, τὸν Θεό.

Τὸ περιοδικὸ «Χριστιανικὸ Παλμῷ» γράφει:

«Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ νόημα ποὺ ἀνάβουμε τὶς λαμπάδες ἡ τὸ κερί «Νὰ γίνουμε καὶ ἡμεῖς φωτισμένοι, ὅπως ἡ λαμπάδα. Ὅταν ἀνάβουμε τὴν λαμπάδα ἡ τὸ κερί εἶναι μία ὁμολογία καὶ συγχρόνως μία ἱκεσία, μία προσευχή».

Ἡ ὁμολογία

Οἱ Ἅγιοι ὅλοι ἦταν σὰν τὴς λαμπάδες. Καθάροι καὶ φωτεινοί. Εἶχαν καθαρό μυαλό καὶ καθαρὰ καρδιά οἱ ἅγιοι. Οἱ σκέψεις τους ἦταν φωτεινές. Ἀλλὰ καὶ τὰ λόγια. Καὶ ὅσα ἔργα. Καὶ ὅλη τὴς ζωὴ. Αὐτοί, λοιπόν, ὁμολογοῦσε ὅταν, μπροστὰ στὶς εἰκόνες τῶν Ἁγίων μας, ἀνάβουμε λαμπάδες. Ἀλλὰ ὁμολογοῦμε καὶ κάπ ἄλλο. Τῇ φλογερῇ ζωῇ τους. Οἱ Ἅγιοι ἦταν ἄνθρωποι με φλόγα.

Μὲ ζήλο. Μὲ ἐνθουσιασμό. Μὲ παλμό. Μὲ δημιουργικότητα. Καὶ ἡ αὐτὴν τὴ φλόγα ἀλλάζαν τὸν κόσμο. Ἐγιναν ἀναμορφωτὴς τῆς κοινωνίας. Ἀναφέρουμε πρῶτα τοὺς Ἀποστόλους. Μάλιστα δὲ τὸν Ἀπ. Παῦλον. Καὶ τοὺς τρεῖς Ἱεράρχες. Τὸν Μέγα Βασίλειο, Τὸ Γρηγόριο Θεολόγο. Καὶ τὸν Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι πολλοί. Ἀμάρτητοι. Δικαίονοι τοῦ Θείου λόγου καὶ μεγάλοι ἱεραπόστολοι, φωτιστοὶ καὶ δάσκαλοι τοῦ κόσμου, κατὰ τὴ διαβεβαίωση καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου: «Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ματθ. 5, 14). Ζεῖς, οἱ μαθηταί μου, εἴτε τὸ φῶς τοῦ κόσμου, γιατί ἔχετε προοριεῖσθ οἱ ἀποστολὴ με τὸ φωτεινὸ παράδειγμα σὰς νὰ φωτίζετε τοὺς ἄνθρώπους, ποὺ βρίσκονται στὸ σκοτάδι τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀμαρτίας.

Ἡ ἱκεσία

Ὅταν ἀνάβουμε λαμπάδες μπροστὰ στὶς εἰκόνες τῶν Ἁγίων, κάνουμε καὶ μία προσευχή. Πρέπει νὰ κάνουμε. Νὰ μᾶς βοηθήσουν, με τὴ μεσσία τους στὸ Χριστὸ, **νὰ γίνουμε καὶ ἡμεῖς λαμπάδες ἀναμμένες**. Ἄνθρωποι με ὀραματισμοί. Μὲ ὄνειρα. Μὲ πύρωνα καρδίας. Μὲ ζωντάνια. Μὲ παλμό δημιουργικ. Μὲ εὐθύνη. Αὐξήμενη εὐθύνη. **Καὶ σὰν τὶς λαμπάδες νὰ λειώσουμε πᾶνιν στὸ καθόνον**. Στὴν προσφορά. Στὴν κοινωνικὴ προσφορά. Ἐτοί ἐλπίσως ἡ ζωὴ τοῦ Ἀπ. Παύλου. Σὰν τὴ λαμπάδα. Ἀκούστε τὰ λόγια του: «**Εγὼ ᾔδιστα δαπανήσων καὶ ἐκδανανθήσομαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν**» (Β΄ Κορ. 12, 15). Εγὼ με πολλὴ εὐχαρίστηση τὰ δαπανήσων χρημάτων, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος θὰ δαπανήσῃ ἐξολοκλήρου γιὰ χάρι τῆ σωτηρίας τῶν ψυχῶν σας.

Ἀδελφοί,

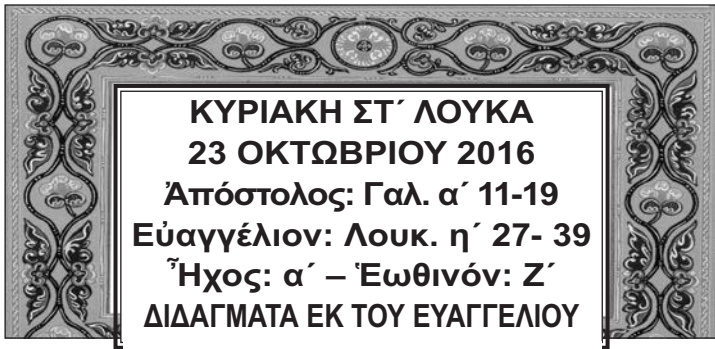
Ἔτσι εἰσβρησὲ ὁ **Μεγάλος Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν. Σὰν τὴ λαμπάδα. Ἐσβρήσε, ἀφοῦ δημιουργήσῃ ἐνα κόσμον καλύτερον**. Ἔτσι ἂς σβρίσει καὶ ἡ δικὴ μας λαμπάδα».

Ἄναβε πολλά κερὰ καὶ ἀναμνίαια

Μεγάλη σημασία ἔδινε ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ στὸ ἄγνὸ κερὶ. Ὁ Νικόλαος Μοτοβίλσκι, ὁ ὁποῖος θεραπεύτηκε ἀπὸ φοβερὴ ἀρρώστια τὸ Νοέμβριο τοῦ 1831, διηγεῖται τὰ ἑξῆς: Ὅταν εἶδα στὸν Ἐρζοντα πολλὰ καντήλια καὶ πολλὰ κερὰ μεγάλα καὶ μικρὰ ἀπὸ καθαρὸ κερὶ πᾶν σὲ στρογγυλοὺς δίσκους, ποὺ ἀπὸ τὸ πολὺ στάθμι εἶχαν σχηματισθῇ ὁλόκληρον λοφίσκοι, σκέφθηκα καὶ εἶπα μέσα μου: Γιατὶ ἀράγε ὁ Πατριολῆγς ἀνάβει τόσα πολλὰ καντήλια καὶ κερὰ καὶ προκαλεῖ ἀνυπόφορη ζέστη στὸ κελεῖ τοῦ;

Ἀμέσως κατάλαβε τὸ λογισμό μου καὶ μοι εἶπε: «Εἰσὲς ἀσφαλὺς θέλετε νὰ μάθετε, γιατί ἀνάβω τόσο καντήλια καὶ τόσα κερὰ μπροστὰ στὶς εἰκόνες. Νὰ λοιπὸν γινῇ: Ὅπως γυρίζετε ἔχω πολλὰ πρόσωπα, ποὺ με ἀγαποῦν καὶ εὐεργετοῦν τὶς ὀφρανοῦλες μου τοῦ Μύλου (τὶς ἀδελφές τῆς Σεραφείμειας μονῆς τῆς Πριγεβιέ). Αὐτοὶ μοι φέρνουν λόδι καὶ κερὰ καὶ με παρακαλοῦν νὰ προσεύχωμαι γιὰ αὐτούς. Ὅταν διαβάζω τὴν ἀκολουθία μου, τοὺς μνημονεύω μὴ φορὰ στὴν ἀρχή. Ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ τὰ μνημονεύω συνέχεια, διότι ὁ χρόνος εἶναι μικρός, ἀνάβω γιὰ τὸν καθέναν ἕνα μικρὸ ἢ μεγάλον κερὶ ἢ ἕνα καντήλι καὶ λέγω: Κύριε μνησθήθι πάντων τῶν δούλων, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν ὁποίων ἐγὼ ὁ ἐλεεινὸς ἀναμα ἐνωπίων σου αὐτὰ τὰ κερὰ καὶ τὰ καντήλια. Αὐτοὶ εἶναι θεῖν ἔντολη καὶ ἀναφέρεται στὴν Ἁγία Γραφή. Ὁ Μωϋσῆς ἀκούει φωνὴν Κυρίου νὰ προστάξῃ: «ἵνα καίτην λυχνὸς διαπαντός, ἵν ἡ σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου... καὶ αὐτοὶ αὐτὸ Ἀαρὼν καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἀφ' ἐσπέρους ἑως πρωῒ ἐναντίον Κυρίου» (Ἐξέσθ. 27, 20-21). Νὰ γιατί ἡ Ἐκκλησία χρησιμοποιεῖ τὰ καντήλια καὶ τὰ κερὰ.

Ὁρθόδοξος Τύπος

Πάντοτε ἐνωμένοι με τὸν Κύριον

Τὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ Ἀνάγνωσμα ἀναφέρεται στὴν θεραπεία τοῦ δαιμονιζομένου τῆς χώρας τῶν Γαδαρηνῶν. Εἶδαμε τὴν οἰκτρά κατὰστασι, στὴν ὁποία κατάντησε ὁ τολαίπτερος αὐτὸς ἄνθρωπος, ἀφ' ὅτου τὸν ἐκυρίευσε ὁλόκληρον σὺνταγμα πονηρῶν πνευμάτων. Διαπιστώσαμε πόσο δυστυχισμένη ἦταν ἡ ζωὴ καὶ πόσο ἐπικίνδυνος καὶ τρομερὸς ἦταν γιὰ τοὺς ἄλλους. Γνωρίζοντας τὴν θεία δύναμη τοῦ Ἰησοῦ τὸ ἀκάθαρτο πνεῦμα, τὸν παρακάλεσε νὰ μὴ τὸ βασανίση, ὅταν ὁ Κύριος ἔδωσε ἐντολὴ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν δυστυχὴ αὐτὸ ἄνθρωπο, ἀλλὰ ὅλα τὰ δαιμόνια νὰ εἰσελθῶν στὸ κοπάδι τῶν χοίρων. Τὸ ἐπείτερε αὐτὸ ὁ φιλάνθρωπος Κύριος. Καὶ ἐνῶ ὁ δαιμονισμένος, ποὺ γιναρεύθηκε, ἔπεσε με εὐγνωμοσύνη στὰ πόδια τοῦ Θεο-ἀνθρώπου ἱματισμένος καὶ σωφρονῶν, οἱ Γαδαρῆνοι, ποὺ πληροφορήθηκαν τὸ γεγονός τοῦ πνιγμοῦ τῶν χοίρων μέσα στῇ λίμνῃ, ἀπὸ μεγάλο φόβο, ποὺ τοὺς κατέλαβε ἐξήγησαν νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴ χώρα τους. Ἀντίθετα, ὁ θεραπευθεὶς ζητοῦσε ἀπὸ τὸν Χριστὸ νὰ τὸν δεχθῇ γιὰ πάντα κοντά του. Ὁ Κύριος, ὁμως, τὸν ἐστελεε στὸ σπῆτι καὶ στοὺς δικούς του ἄνθρώπους, γιὰ νὰ διηγῆται τὶς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας παραπρεῖ ὅτι: «Συνάντησε τὸν Χριστὸ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἦταν κατοικία πολλῶν καὶ ἀκαθάρτων πνευμάτων καὶ εἶχε χάσει τὸν νοῦ καὶ τὰ λογικά του, καὶ καθόλου δὲν διέφερε ἀπὸ τοὺς νεκρούς καὶ ἐνταφιασμένους, μᾶλλον δὲ βρισκόνταν σὲ χειρότερη κατάσταση. Γιατὶ ἦταν γυμνὸς καὶ συχνάζε στὰ μνήματα τῶν νεκρῶν, πράγμα ποὺ ἦταν ἀποδείξεις τῆς ἀπανθρωπιὰς τῶν δαιμόνων».

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριλλος, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, χαρακτηρίζει ὡς ἐξήγῃ τὴν δειλία τοῦ δαιμονιζομένου: «Καὶ ἐδῶ βλέπει τὴν δειλία του νὰ εἶναι ἀναμνημένη με πολὺ θάρρος καὶ ἀμαυλῶσυνῃ. Γιατὶ δείγμα μετὰ τῆς διαβολικῆς ἀμαυλῶσυνῆς ἦταν τὸ νὰ τολμήσῃ νὰ λέγῃ: ποιά σχέσις ὑπάρχει μετὰς τῶς (μαζὶ μου καὶ μαζὶ σου) καὶ τὴ ζητᾷς ἀπὸ μένα Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; Δεῖξά με τῆς δειλίας του εἶναι τὰ ἀκόλουθα λόγια: Σὲ παρακαλῶ μὴ με βασανίσῃς καὶ μὴ μοῦ ἐπιβάλῃς τὴν τιμωρία νὰ ἐγκλεισθῶ ἀπὸ τώρα στὰ σκοτάδια τοῦ Ἄβου».

Τὸ πονηρὰ πνεῦματὰ ἀποστρέφονται τὴν ἄβυσσον, γιατί ἐκεῖ α) δὲν λατρεύονται ἀπὸ κακοὺς ἄνθρώπους β) δὲν μποροῦν νὰ βλάπτουν τοὺς ἄνθρώπους καὶ γ) τροφοδοτοῦνται ἀπὸ τὴν ἀθλιότητά τους καὶ τρώγονται με τὴν κακία τους.

Ἡ ἐξουσία τῶν δαιμόνων γιὰ νὰ κατοικοῦν καὶ νὰ δραστηριοποιοῦνται σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, εἶναι γιὰ τὰ ὄντα αὐτά, ποὺ εἶναι χωρισμένα ἀπὸ τὸν Θεό, τὸ μόνο μέσο κατῴσιαν ἀνακουφίσαι τους ἀπὸ τὸ κενὸ καὶ τὴν κακηντρέχεια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τυραννίζονται. Ἡ στέρησις τῆς ἀπολαύσεως αὐτῆς εἶναι γι' αὐτούς, ὅ, τι γιὰ τὸν δέσμιον ὁ περιορισμὸς τοῦ σπῆ φυλακῇ. Καὶ ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἐρμηνευτὴς Θεοφύλακτος προσθετεῖ ὅτι: «Ὁ Κύριος ἐπέντησε στοὺς δαιμόνες νὰ βρισκονται στὴ γῇ, γιὰ νὰ κάνουν ἀνθρώπους πρὸ καλοῦς καὶ δόκιμους ἀγωνιστές, ἐνῶ αὐτοὶ τοὺς πολεμᾶν. Διότι, ἐὰν δὲν ἦσαν ἀντίπαλοι (οἱ δαίμονες), δὲν θὰ ὑπῆρχαν ἄγῳες, καὶ ἂν δὲν ἦσαν ἄγῳες, δὲν θὰ ὑπῆρχαν καὶ στεφάνια γιὰ τοὺς ἀγωνιστὲς καὶ νικητὲς».

Καὶ ἐνᾶ ἄλλο σημεῖο τῆς εὐαγγελικῆς αὐτῆς περικοπῆς ἀξίζει νὰ προσέξουμε ἰδιαίτερα. Ὁ ἅλλοτε δαιμονισμένος ἄνθρωπος, μετὰ τὴν θεραπεία του ἀπὸ τὴν ὑποδουλοσί του στὰ πονηρὰ πνεύματα, δεικνεί ἀναντίρρηση τὴν ἀπόδειξί τῆς θεραπείας του. Τὸ ὅι ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ ἐνδεδυμένος καὶ σωφρονισμένος ὑπονοεῖ περισσότερο στάσι ἐνγυμνωσύνῃ, παρὰ ὅι ὁ θεραπευθεὶς ἐνίμε μαθητῆς του. Αὐτὴ ἡ στάσις εἶναι ἡ τελευταία ἀπὸ τὶς τέσσερες μεταβολές, ποὺ ἔγιναν στὸν ἄνθρωπο αὐτό. Ἥδη καθέται ἥρεμα κοντὰ νὰ τὸν Χριστὸ, ἐνῶ πρὶν τὸ δαιμόνιο τὸν ἐσέρνε ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ βίασι στοὺς ἐρμηνοὺς τόπους. Εἶναι πᾶ μισαντισμός, φορὰς τὰ ἐνδύματα ἡ, ἐνῶ προηγούμενως ἦταν γυμνός. Εἶναι σωφρονισμένος, ἐνῶ πρὶν κατεχόταν ἀπὸ τὴν μανία. Καὶ εὐχαριστεῖται πᾶ νὰ κάθεται κοντὰ στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ, αὐτὸς ποὺ ἅλλοτε ἀπέφευγε τὴν ἀνθρώπινη κοινωνία καὶ συναναστροφῇ.

Ὡς πρὸς τὸ αἶσθημα τοῦ φόβου ποὺ ἐνωίωσαν οἱ κακοὶ καὶ τῆς πᾶλεως καὶ τῶν ἄνθρω, ὅταν ἐμαθὸν τὸ συμβᾶν τοῦ πνιγμοῦ τῶν χοίρων ἀπὸ τοὺς χοιροβοσκούς καὶ ὅταν πληροφορίσαν τὸν Χριστὸ καὶ εἶδαν μπροστὰ στὰ πόδια του πεσιμένο ἀπὸ ἐνγυμνωσύνῃ τὸν πρῶνῃ δαιμονισμένο, ἱματισμένο καὶ σωφρονισμένο, οἱ ἐρμηνευταὶ ἐπιστημαῖνον ὅτι αὐτοὶ φοβήθηκαν ἀπὸ δεισιδαιμονία. Ὁ φόβος αὐτὸς διαφέρει ἀπὸ τὸν φόβο, ποὺ ἐνωίωσαν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μετὰ τὴν θαυμαστὴ ἀλεία καὶ ὁ ἱερεὺς Ζαχαρίας, ὁ πατέρας τοῦ Προδρόμου, ὅταν εἶδε τὸν Ἄγγελον τοῦ Κυρίου, τὴν ὥρα ποὺ ἐπιτελοῦσε τὰ ἱερατικά του καθήκοντα στὸν ναό. Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ζαχαρίας ἐροβήθησαν ἀπὸ πίστι καὶ ἤθελαν πρῶτα, μετὰνοία νὰ ἐτοιμασθοῦν, γιὰ νὰ προσεγγίσουν τὸ θεῖον, ἐνῶ αὐτοὶ μόνο ἀπὸ δεισιδαιμονία. Καὶ γι' αὐτὸ ἐπιθυμοῦσαν νὰ εἶναι κατὰ τὸ ἀρχαῖο λόγο «πῶρρω Διὸς τε καὶ κερανύουσ».

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐπιθυμία τους νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ τους ὁ Κύριος ἦταν γενικὴ. «Γιατὶ φοβήθηκαν μήπως πᾶθουν καὶ κάπ ἄλλο ἐπιζήμιον, ὅπως ἐχάσαν τοὺς χοίρους με τὸν πνιγμὸ τους» (Θεοφύλακτος). Καὶ αὐτὸς ὁ φόβος δὲν περιοριζόθηκε στοὺς κατοικοῦς τῆς πόλεως, ἀλλὰ μεταδόθηκε καὶ σ' ἐκείνους ποὺ κατοικοῦσαν σὲ ἄλῃ ἐκείνῃ τὴν περιφέρεια. Σκέφθηκαν περισσότερο τὴν καταστροφὴ τῶν χοίρων παρὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ τολαίπτερου συμπατριῆτου τους καὶ τὴν ἀπαλλαγὴ τῆς χώρας τους ἀπὸ τὴν τρομοκρατία, τὴν ὁποία προκαλοῦσε ὁ πρῶνῃ δαιμονισμένος.

Ὁ Θεὸς Διδάσκαλος, μετὰ ἀπὸ τὸ αἶθημα ποὺ τοῦ ὑπέβαλαν οἱ Γαδαρῆνοι, συγκρατεῖται νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν χώρα τους, ὅχι ὅμως καὶ χωρὶς νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἐνα μᾶστημα τῆς χάριτός Του στὸ πρόσσω ἐκείνων, ποὺ ἀπεβῆ τὸ ζωντανὸ μνημεῖο τῆς θείας εὐεργασίας, τὸν θεραπευθέντα ἅλλοτε δαιμονισμένο. Αὐτοὶ ποὺ ἀγαποῦσαν περισσότερο τοὺς χοίρους τους, ἐχάσαν τὸν Σωτῆρα τους καὶ ἀποστερήθηκαν τὴν ἐλπίδα τους πρὸς Αὐτόν.

Τὸ μῆνυμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς εἶναι νὰ εἰμαστε καὶ νὰ παραμένουμε με τὴ Χάρι τοῦ Θεοῦ ἐνωμένοι καὶ ὀργανικά συνδεδεμένοι με τὸν Χριστὸ καὶ τὸ Πανάγιον σῶμα Του, τὴν Μητέρα μας Ἐκκλησία, γιὰ νὰ πολεμῆμε καὶ νὰ ἀντικροῦμε τὰ πονηρὰ πνεύματα, ποὺ με κάθε τρόπο ἐπιχειροῦν νὰ ἐπηρεάσουν τὴ ζωὴ μας ὅ νὰ καταλάβουν τὸ οὐχρὸ τῆς καρδίας μας, ποὺ ἀνήκει ἀποκλειστικὰ στὸν Χριστό, τὸν Ἀρχηγὸ τῆς Πίστεως καὶ τῆς σωτηρίας μας, τὸν μόνον Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ καὶ Εὐεργετὴν μας, καὶ ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ τότε νὰ γνωρίζουμε καλὰ ὅτι: «εἰ ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν».

† Ὁ Κυθρῖνος Σεραφεῖμ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐλεύθεροι νὰ ἐπιλέξουν ὅ,τι θέλουν γιὰ τὴ ζωὴ τους. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἐμποδίσει. Ὡστόσο, πρέπει νὰ γνωρίζουν ποῖο εἶναι τὸ ὁρδὸ καὶ ὠφέλιμο καὶ ποῖο τὸ ἐσφαλμένο καὶ θλιβερό. Καὶ κάτι παραπάνω. Ἐνδ πρέπει νὰ ἄνουνται τὰ στοιχεῖα τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ τὶς προϋποθέσεις τῆς σωτηρίας τους, τὴν ὁποία ὁ Θεὸς χαρίζει στοὺς ἄνθρώπους μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπάρχουν πολλοί, οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουν ὅτι δὲν κατανοοῦν τί δὰ πεῖ νὰ ἐνδιαφερόθιν γιὰ τὴ σωτηρία τους. Δὲν αἰσθάνονται καμιά τέτοια ἀνάγκη γιὰ καὶ καταφεύχουν στὸ Θεόν, γιατί ἄπλᾳ δὲν πιστεύουν στὴν ὑπαρξὴ του.

ΑΝΤΙΛΙΠΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν

Τοῦ κ. Λέοντος Μπράνγκ, Δρος Θεολογίας

39ον

Ἡ δυτικὴ ὁφρὺς: Ἄλλα πλαστὰ παπικὰ κείμενα

Ἀνάλογα με τὶς ἐπιδιώξεις εἶναι συνήθως καὶ τὰ μέσα με τὰ ὁποῖα οἱ ἐπιδιώξεις προωθοῦνται, ὥστε νὰ γίνων πραγματικότητα. Βασικὴ ἐπιδίωξή τοῦ Παπισμοῦ ἡ plenitudo potestatis, ἡ ἀπόλυτη παγκόσμια κυριαρχία, κοσμικὴ ὅπως καὶ πνευματικὴ. Ἐνα ἀπὸ τὰ βασικά μέσα τῆς πλαστογραφίας. Ἐκτός ἀπὸ τὶς πρὶ πετυχημένες πλαστογραφίες ὁλων τῶν ἐποχῶν, τὴν Ψευδοκωνσταντίνειο Δωρεὰ (Constitutum Constantini) καὶ τὶς Ψευδοισιδώρειες Διατάξεις (Decretales Isidorianae), στὶς ὁποῖες ἀναφερθήκαμε ἤδη καὶ ποὺ ποτὸθετοῦνται χρονικά ὡς πρὸς τὴ σύγγραφη τοῦ σὲ μία ἀπόστασι περίπου 80-90 ἐτῶν (δεύτερο ἡμισυ θου αἰῶνα μέχρι τὰ μέσα τοῦ 9ου αἰῶνα) ὑπάρχουν καὶ ἄλλες μεγάλες πλαστογραφίες. Μία ἀπὸ αὐτὲς εἶναι τὰ Ψευδοκλήμεντια, πιθανόντα τοῦ 3ου αἰῶνα, ὅπου ὁ Ἅγιος Κλήμης ἐπίσκοπος Ρώμης (88-97) ἐμφανίζεται κατὰ τοὺς πλαστογράφους ὡς ὑποστηρικτῆς τοῦ παπικοῦ πρωτείου. Ἐξέρχεται τὸ πρόσωπον τοῦ ἀποστόλου Πέτρου ἐνῶνι ἐκείνου τοῦ ἀποστόλου Παύλου, τὸ ὁποῖο καταπολεμεῖται. Ἡδὲ ὅμως τὸ ὕψος τοῦ συγγραφέα ποὺ παρουσιάζεται σὲ ἐκτενές διήγημα αὐτὸ δὲν ταίριαζει με τὸ ταπεινὸ φρόνημα τοῦ Ἀγίου Κλήμεντος ποὺ γίνεται ἐκδηλὸ στὴν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν. Καὶ μόνο ἀπὸ τὸ στοιχεῖο αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἡ νοθεία αὐτοῦ τοῦ κειμένου!. Κατὰ τὸν πέμπτον αἰῶνα ἐμφανίζεται ἡ παραχάραξη τῶν κανόνων Γ' Δ' καὶ Ε' τῆς ἐν Σαρδικί Συνόδου. Οἱ κανόνες αὐτοὶ ἐμφανίζονται ἄλλοιμῶναι στὴν λατινικὴ ἐκδόσει τοῦ κειμένου, γιὰ νὰ στρίψουν τὶς ἀξιώσεις τοῦ Παπισμοῦ γιὰ τὸ πρωτεῖο τοῦ Πάπα. Ἡ νοθεία τῶν κανόνων ἀποδείχθηκε κυρίως ἀπὸ τὸν καθηγητὴ I. Friedrich, σύμφωνα με τὸν ὁποῖο ἐμφανίστηκαν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 417. Ἀλλὰ, ἀκόμα καὶ νὰ δεχθῶν κανεὶς τὴν αὐθεντικότητα αὐτῆς τῆς μορφῆς τῶν κανόνων στὸ λατινικὸ κείμενο, πάλι δὲν θὰ ἀρκούσαν νὰ ἐπάρκειν τὶς ἀξιώσεις γιὰ τὸ παπικὸ πρωτεῖο, ἐπειδὴ ἡ ἐκδόσις καὶ λύσις τῶν σπουδαίων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων δὲν παροχυρεῖται «εἰς τὸν ἐπίσκοπον Ρώμης μονοπρῶστωτως, ἀλλ' εἰς τοὺς γεννηθέντας ἐπίσκοπους». Ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης ἄλλως ἔχει ἀποστολὰ νὰ ἐπιβλέπει τὴν ἐφαρμογὴ αὐτῶν τῶν διατάξεων λόγω τῆς καπάλημης τῶν ὑπόλοπτων πατριαρχικῶν θρόνων ἀπὸ ἀρεαύσεως.

Μεγάλη ἐπίδρασις, ἐπίσης, ὑπὲρ τοῦ πρωτείου τοῦ Πάπα σὲ ὅλο τὸν Δυτικὸ Μεσαῖωνα ἄσκησε καὶ τὸ ἔργο τοῦ

Ἀνάθεσις τῶν Θρησκευτικῶν εἰς Κοινωνιολόγους;

Στὴν ἐπικαιρότητα καὶ πάλι τὸ θέμα τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν στὰ σχολεῖα τῆς Χώρας. Τὸ ἔφερε ἡ πρόσφατη μονομερής, αὐθαριετῇ, ἀνυποστη

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη του Maastricht 1992: Τί υπέγραψεν ή Έλλας και ποίας άλλαγαs υπέστη εξ αίτίας αυτής τής υπογραφής

33ον

Δικαστήριον τής Εϋρωπαϊκής Ένώσεως (Court of Justice)

Το **Δικαστήριο τής Εϋρωπαϊκής Ένώσεως (Court of Justice – CURIA)** είναι το θεσμικό όργανο τής Εϋρωπαϊκής Ένώσεως, που είναι επιφορτισμένο με τo να διασφαλίζει την επιβολή, την ομοιομορφή έρμηνεία και την έφαρμογή του δικαίου τής Ε.Ε. σε όλα τα κράτη μέλη.

Επιπλέον, είναι αρμόδιο να διευθετεί τις νομικές διαφορές μεταξύ των κυβερνήσεων των χωρών μελών και των θεσμικών οργάνων τής Ε.Ε. Στο Δικαστήριο, επίσης μπορούν να προσφύγουν φυσικά πρόσωπα, εταιρείες και οργανισμοί, εάν θεωρούν ότι τα δικαιώματά τους δεν έχουν γίνει σεβαστά από κάποιο όργανο τής Ε.Ε. Αυτά βεβαία, και πάλι, σε θεωρητικό επίπεδο.

Το Δικαστήριο τής Εϋρωπαϊκής Ένώσεως αποτελούν το Δικαστήριο, το Γενικό Δικαστήριο και το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης.

Δικαστήριον

Ή σύνθεση του Δικαστηρίου άπαρτίζεται από ένα δικαστή ανά κράτος μέλος και 11 Γενικούς Εισαγγελές, που εκτελούν θητεία 6 ετών με δυνατότητα ανανεώσεως. Πρόκειται δηλαδή για ακόμα ένα όργανο τής Ε.Ε. που αποτελείται από **διορισμένα μέλη**.

Οί αρμοδιότητες του Δικαστηρίου είναι να άσολοείται με:

1. Τα προδικαστικά ερωτήματα, που υποβάλλουν τὰ Έθνικά Δικαστήρια και άφορούν στην έρμηνεία των Συνθηκών και των πράξεων των Οργάνων τής Ένώσεως, όπως επίσης και ως προς την έγκυρότητα κάποιων πράξεωs τής Ένώσεως.

2. Τις ευθέεις προσφυγές¹, όπως:

• Προσφυγές λόγω παραβάσεωs του Κοινοτικού Δικαίου από κάποιο κράτος μέλος²

• Προσφυγές άκυρώσεωs³ ή προσφυγές κατά παραλείψεωs³ που άσκούν:

Κοινοτικό Όργανο κατά άλλου Κοινοτικού Οργάνου-

Κράτος κατά του Εϋρωπαϊκού Κοινοβουλίου ή/και του Συμβουλίου, εξαιρουμένων των ά σ κ ο υ μ έ ν ω ν κατά του Συμβουλίου και άφορούν στις κρατικές ενισχύσεις, στον άδμετο άναγωνισμό ή στις εκτελεστικές άρμοδιότητες του Συμβουλίου-

Κράτος μέλος κατά τής Εϋρωπαϊκής Έπιτροπής σχετικά με ενισχυμένη συνεργασία στο πλαίσιο τής Συνθήκηs τής Λειτουργίαs τής Εϋρωπαϊκής Ένωσεωs.

Τις άναρρέσεις κατά των αποφάσεων του Γενικού Δικαστηρίου.

Τήν επανεξέταση των αποφάσεων του Γενικού Δικαστηρίου, καθώς επίσης και με τις άναρρέσεις κατά των αποφάσεων του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης.

Γενικών Δικαστηρίων

Τήν σύνθεση του Γενικού Δικαστηρίου άποτελούν 28¹ διορισμένοι δικαστές –ένας ανά κράτος μέλος– που εκτελούν θητεία 6 ετών με δυνατότητα ανανεώσεως. Στήν άραιοδιότητα του άνήκουν όλες οι ύπολοιπες ευθέεις προσφυγές, εξαιρουμένων αυτών που εκδικάζονται από το Δικαστήριο.

Δικαστήριον Δημόσιας Διοικήσεωs

Αυτό άποτελείται από 7 διορισμένους δικαστές, που εκτελούν θητεία 6 ετών με δυνατότητα ανανεώσεως, και έπιπλέον τις διαφορές μεταξύ τής Εϋρωπαϊκής Ένωσεωs και των υπαλλήλων τής, αλλά και όρισμένων κατηγοριών προσωπικού άλλων Κοινοτικών Οργάνων. Βεβαία οι διακρίσεις μεταξύ του προσωπικού των Κοινοτικών Οργάνων σχετικά με τo ποιοι έχουν και ποιοι δεν έχουν δυνατότητα προσφυγής στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης θυμίζουν το βιβλίο του George Orwell ή «**Η Φάρμα των Ζώων**», όπου περιγράφεται χαρακτηριστικά μία “ίσση” με τόν όρισμό: «**Όλα τα ζώα είναι ίσα, αλλά μερικά είναι πιο ίσα από τὰ άλλα**»!

Ίστορία

Το Δικαστήριο τής Εϋρωπαϊκής Ένώσεως **δεν είναι σμερρινό έφευρημα**, αφού ιδρύθηκε το **1952** ως **Δικαστήριο τής Εϋρωπαϊκής Κοινοτήταs** **Ανθρακα και Χάλυβα (ΔΕΚΑΧ)** με τήν Συνθήκη των Παρισίων (18 Απριλίου 1951). Το **1957** μετονομάσθηκε σε **Δικαστήριο των Εϋρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΚ)** με τή Συνθήκη τής Ρώμης (25 Μαρτίου 1957).

Το Γενικό Δικαστήριο ιδρύθηκε το 1989 ως **Πρωτοδικείο των Εϋρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΠΕΚ)**, με βάση τήν πρόβλεψη τής Ένιαίας Εϋρωπαϊκής Πράξης, που είναι σε ισχύ από τήν 1η Ιουλίου του 1987.

Το **Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης** ιδρύθηκε στις 2 Νοεμβρίου του 2004 στo πλαίσιο στην πρόβλεψη τής Συνθήκηs τής Νίκαιας (1η Φεβρουαρίου 2003).

Τήν 1η Δεκεμβρίου του 2009, με τήν έναρξη τής ισχύουs τής Συνθήκηs τής Λισαβώνας, το Δικαστήριο των Εϋρωπαϊκών Κοινοτήτων μετατράπηκε σε Δικαστήριο τής Εϋρωπαϊκής Ένώσεως με τήν μορφή που προείπαμε.

Ή ιστορία και μόνο αυτού του οργάνου τής Ένώσεως φαώνεται πως **δεν πρόκειται για ένα τυπικό ζήτημα**, αλλά για ακόμα ένα κομμάτι του **πολύ προσε-**

κτικά μελετημένου σχεδίου, που έχει ως στόχο τήν επίτευξη τής μιάs παγκοσμίου κυβερνήσεωs.

Το Δικαστήριο τής Εϋρωπαϊκής Ένώσεως είναι κι αυτό ένα διορισμένο όργανο και **ποτέ μέχρι σήμερα δεν έχει στραφεί εναντίον κάποιου θεσμικού οργάνου τής Ένώσεως**, όπως, επίσης, ποτέ μέχρι σήμερα δεν έχει δικαιώσει κάποιον, που στράφηκε άνοχητά εναντίον τής πολιτικής και τής νομοθεσίας τής.

Ενδεικτικά θα άναφέρουμε δύο χαρακτηριστικές αποφάσεις του Δικαστηρίου τής Εϋρωπαϊκής Ένώσεως, που παρελθόντος έτους (2015), προκειμένου να γίνει ακόμα πιο κατανοητό ο ρόλος του.

Στις **30 Σεπτεμβρίου 2015** το Δικαστήριο τής Εϋρωπαϊκής Ένώσεως **απορρίπτει προσφυγή για τήν διαγραφή του επαχθούs Δημοσίου χρέουs τής Ελλάδοs**. Το Γενικό Δικαστήριο τής Εϋρωπαϊκής Ένωσεωs έπιβεβαίωσε ότι ή Εϋρωπαϊκή πρωτοβουλία πολιτών με σκοπό να καταστεί δυνατή ή διαγραφή του επαχθούs δημοσίου χρέουs των χωρών που βρίσκονται σε κατάσταση άνάγκηs, όπως ή Ελλάδα, δεν μπορεί να καταχωρισθεί, καθώς το άντικείμενο μιάs τέτοιαs πρωτοβουλιάs **δεν έχει κανένα έρεισμα στις Συνθήκεs**. Ή άπόφαση του δικαστηρίου άφορά στην προσφυγή του κ. Αναγνωστάκη, ένόs “Έλληνα υπήκοου, που διοργάνωσε τήν πρόταση Εϋρωπαϊκής πρωτοβουλιάs πολιτών με τίτλο «Ένα έκατομμύριο ύπογραφές για τήν Εϋρώπη τής άλληλεγγύηs και υπέρβαs στην Εϋρωπαϊκή Έπιτροπή στις 13 Ιουλίου 2012. Σκοπόs τής πρωτοβουλιάs ήταν να καθιερωθεί στή νομοθεσία τής Ε.Ε. ή άρχή τής καταστάσεωs άνάγκηs, κατά τήν οποία, **οσάνs ή εξυπηρέτηση επαχθούs χρέουs άιτείλει τήν οικονομική και πολιτική ύπόσταση κράτουs, ή άρνηση καταβολήs του χρέουs αυτού είναι άναγκαία και δικαιολογημένη**”. Προφανώς, το παραπάνω σκεπτικό άπορρίφθηκε, γιατί ανηλθάνε στα σχέδια τής Εϋρωπαϊκής Ένώσεωs, που προβλέπουν τήν **οικονομική κυριαρχία τής επί των κρατών μελών!**

Νωρίτερα, τόν ίδιο χρόνο, στις **11 Ιουνίου 2015**, το Δικαστήριο τής Εϋρωπαϊκής Ένώσεως **επιτρέπει τις άγωγές κατά του Έλληνικού Δημοσίου από Γερμανούς όμολογιούχουs**, αφού έκρινε ότι οι άγωγές κατά του Έλληνικού Δημοσίου, που άσκησαν ιδιώτεs στή Γερμανία κατά τήν τής άναγκαστικής άνταλλαγής των κρατικών όμολόγων τουs, είναι δυνατόν να έπιδοθούν στο Έλληνικό Δημόσιο, σύμφωνα με τόν κανονισμό τής Ε.Ε. για τις έπιδόσεις. Το ίδιο δικαίωμα, ωστόσο, **δεν άναγνωρίστηκε στούs Έλληνεs όμολογιούχουs**, ούτε τουs δόθηκε ή εύκαιρία να άντισταλέσουν τήν ζήμια που ύπέστησαν! Ακόμα μία άπόφαση με **άκρωs πολιτική χροιά**, που έκδόθηκε προκειμένου να άσκηθεί ακόμα μεγαλύτερη πίεση προς τήν Έλληνική κυβέρνηση.

Πιστεύουμε πώs ακόμα και ο πλέον δύσπιστος –άλλά ελπιρκινή και όχι κακόπιστος– άναγνώστης θα πρέπει πλέον να άναρωτιέται σοβαρά για τόν ρόλο τής Εϋρωπαϊκής Ένώσεωs. Ή δομή των οργάνων τής, καθώς και ο προοπτικός σχεδιασμός τής παρακμικής λεπτομέρειας τής λειτουργιάs τουs, καθίστουν σαφέs πώs είναι μέρος ένόs σχεδίου που έχει έκπλητρηθεί εδώ και άρκετές δεκαετίες.

Ή Εϋρωπαϊκή Ένωση και όλος ο προσεκτικά σχεδιασμένος μηχανισμός, που τήν περιβάλλει, είναι ένα **τημιά ένόs μεγαλυτόν σχεδίου** που άποσκοπεί στην μία και ένιαία παγκόσμια κυβέρνηση. Τημιά του ίδιου σχεδίου (όλλα μικρότερα και άλλα μεγαλύτερα) είναι ή άποικιοκρατική πολιτική που άκολουθούν πολλά Δυτικά κράτη, ή Βρετανική Κοινοπολιτεία, ο συνσπισμός των BRICS, ή Ρωσική πρωτοβουλία για τήν Εϋρασιατική Οικονομική Ένωση, ο ΟΗΕ, το ΝΑΤΟ και όλοι άνεξαρτέτωs οι διεθνείς οργανισμοί συμπεριλαμβανομένων και των ...“φιλανθρωπικών” οργάνώσεωs!

M.B.

Σημειώσεις:

[1] Κάθε φυσικό πρόσωπο ή έπιχείρηση που ύπέστη ζημία εξαιτίας κάποιας δράσεωs ή παραλείψεωs τής Ένώσεωs ή μέλουs του προσωπικού τής, μπορεί να προσφύγει στο Δικαστήριο ζήτητόus άποζημίωση. [2] Άν είναι κράτος μέλος, το Συμβούλιο, ή Έπιτροπή ή (υπό προϋποθέσεις) το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι ένας συγκεκριμένος Εϋρωπαϊκόσ νόμος είναι άκυρος, μπορεί να ζητήσει από το Δικαστήριο τήν άκύρωσή του. Αυτές οι “προσφυγές άκύρωσεωs” μπορούν επίσης να χρησιμοποιηθούν και από ιδιώτεs, που ζήτηουν από το Δικαστήριο να άκυρώσει ένα συγκεκριμένο νόμο που έχει άμεσεs και άμεσάινεs έπιπτώσεις γι’ αυτούs προσωπικά. Άν το Δικαστήριο κρίνει ότι ο εν λόγω νόμος δεν θασιπαιτηκε σίννομια ή δεν βρίσκεται έδασημια στις Συνθήκεs, μπορεί να τόν κηρύξει άκυρο. [3] Ή Συνθήκη Λειτουργίαs τής Εϋρωπαϊκής Ένωσεωs έπιτάσσει στο Εϋρωπαϊκό Κοινοβούλιο, στο Συμβούλιο και στήν Έπιτροπή να λαμβάνουν σε κάποιεs ιδιαίτερεs περιπτώσεις όρισμενεs αποφάσεις. Άν δεν το πράξουν, τα κράτη μέλη, τα ύπολοιπα Κοινοτικά θεσμικά όργανα και (πάλι υπό προϋποθέσεις) ιδιώτεs ή εταιρείεs μπορούν να προσφύγουν στο Δικαστήριο ζήτητόus τήν έπισημη άπίστωσή τής σχετικής παραλείψεωs. [4] Δεν έχει γίνει κάποια άλληση στην σύνθεση παρά τήν θεωρητική άποχώρησή του Ήνωμένου Βασιλείου από τήν Ε.Ε.

Ο ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΣΠΟΡΙΑΣ
«Εξήλθεν ο σπείρων του σπείραι τον σπόρον αυτού». (Ματθ. στ´ 5)

Απ' τὰ ζῳζάνια καὶ ἀπ' τὸ ξεροπέτρι, ἐγέμισε ἡ γῆ ἡ πνευματικῇ, καὶ μετ' οὗ τοῦ θείου ὁ Χριστὸς τ' ἀλέτρει ὁργάνει, αὐλάναια κάνει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Ἡ γῆ, ὁργωμένη τώρα, πόσο ὥραία καὶ καρτερῇ ὀλοκάθω¹ ἡ ψυχῇ, προσμένει τὸν οὐράνιο τὸ σπορεῖα καὶ μιά δροσοποτίστε² ἄλλη βροχῇ.

Μετ' οὐ διασεί ο Γεωργὸς στὸν ὅμο, σπὸρο στὸ ξανθοχρῶφο σκορπᾷ, ἄλλος στὶς πέτρεs πέφτει, ἄλλος στὸ δρόμο, ἄλλον ποὺλὶ περνᾷ καὶ τὸν ὀρπά.

Κι εἶναι καὶ κάποιοs τόποs καρποφόροs καὶ εἶναι καὶ κάποια γῆ, γῆ ἀγαθῇ, καλὸδεκτοs, σ' αὐτῇ τῇ γῇ, ὁ σπὸροs, θὰ πᾶσει, θὰ ριζώσει, θὰ σταθεῖ.

Τὸ χωραφίον γινώσκει ὁ Ὄργοτομοs* πὼs στείρα ἔ'σται ἀνεύρηστος γῆ, καὶ ἂν χεῖται καὶ ἂν πᾶει ὁ σπὸροs, ὅμοωσ πόσο πᾶναι καὶ αὐτὸ φῦτρο καὶ βγαί.

Ὁ ΘΕΟΔΩΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Τὴν 17ην Οκτωβρίου ἡ Ἐκκλησία μας εορτάζει τὴν ἀνακομιδὴν τὸν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

Ἡ σύγχυσιs τῶν καιρῶν ὡs συνοδοs καὶ ἄρωγὸs τῆs παναιρέσεωs τοῦ οἰκουμενισμοῦ

Γράφει ὁ κ. Αδωνάντιοs Τσακίρογλου, Κλασ. φιλόλογοs, ἱστορικὸs

«Οἱαὶ οἱ λέγοντεc τὸ πονηρὸν καλὸν καὶ τὸ καλὸν πονηρὸν, οἱ πθέντεc τὸ σκότοs φὼc καὶ τὸ φὼc σκότοs, οἱ πθέντεc τὸ πικρὸν γλυκὺ καὶ τὸ γλυκὺ πικρὸν. Οἱαὶ οἱ συντετοὶ ἐν ἐαυτοῖs καὶ ἐνώπιον αὐτῶν ἐπιστήμονεc» (Ἡσαΐας ε' 20-21).

Γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ κατανοήσουμε τὴν διδασκαλία καὶ τὸν πραγματικὸ χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας ἀπαιτεῖται «σοφία» ὄχι κοσμικῇ, ἀνδρώπινη, ἀλλὰ θεία· ἀπαιτεῖται «νοῦc», «νοῦs Χριστοῦ» [Α΄ Κορ. β' 16], δηλαδὴ χάρισμα ἐξ οὐράνω καὶ προῖον καθαρῆς καὶ ἀγνῆς πίστεω, ταπεινώσεω, πνευματικῶν ἀγώνων καὶ ἀγαθῆς προαίρεσεω, μετ' ἧς οὐδὲν θὰ μπορέσει νὰ γνωρίσει κανεὶς, παρά τῆς ἀμαρτίεω - διοπὶ οὐδεὶς ἀμαρτάρησ - τὴν Ἀλήθεια καὶ νὰ ἀποφύγῃ τὴν διαστρέβλωσιν τῆν σύγχυσιν. Δυστυχῶs ὅμωs ἀκόμα καὶ γιὰ τοὺς πλείον ἀκατήχητουc εἶναι πᾶς γεγονόs διαφωτισήτητο, ὅτι στὶς μέρεs μὲs ἐπικρατεῖ ἐντὸs τοῦ χρόου τῆς Ἐκκλησίας μία πρωτοφανὴς σύγχυσιs ὡs πρὸs τὰ δόγματα καὶ τὸν σωτηριολογικὸ χαρακτήρα Τῆς καὶ ὡs πρὸs τὴν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων. Σύγχυσιs καὶ ἀπάτη. "Σήμε³ τὰν ὀχολασιόων χρόνων, τὸν Ἀντιχρίστου, σύμφωνα μετ' τῆς προφητικῆς ἐπισημάνσεωc τοῦ ἀποστόλου τῶν Ἑβρῶν Παύλου «Ἐν ἐσχάταιs ἡμέραιs ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποὶ" ἔσονται γὰρ οἱ ἀνθρώποι φιλαίτοι, βλάσφημοι, ἄνοστοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διόβλοιοι, τετυφωμένοι, κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν, ἄδοκίμοι περὶ τὴν πίστιν. Πονηροὶ δὲ ἀνθρώποι καὶ γόητεs προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανώντεc καὶ πλανώμενοι» (Β' Τιμ. κεφ. 3). Αὐτῇ ἡ διαχύρῳσιν καὶ παραπλάνωσιν σύγχυσιs ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστέc "ποῖμενε⁴ τῆς Ἐκκλησίας (τοὺς ῥεράρχεc), καὶ λειτουργεῖ διαβρωτικά τοτὸ γεμάτο ἀγαθῇ ἐμπιστοσύνη ἀλλὰ καὶ πολλῆς φορὲς ἄβουλο καὶ ἀκατήχητο ποίμνιο.

Ἡ σύγχυσιs αὐτῇ παίρνει ἐπικίνδυνο βαθμὸ, ὅταν πολλῆς φορὲc τὸ ποῖμνο παρακολουθεῖ ἄφωνο τὰ μέλη τῆς Ῥεαρχίαc νὰ ἐκφράζων διαφορετικῆς ἀποψεὶσ πᾶνω σὲ θεμελιώδεσ θέματα τῆς διδασκαλίαc τῆς Ἐκκλησίας ποὺ εἶπε ἔχοντ λυθεῖ ἀπὸ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, εἰς ἔχοντ ἀποφανθεῖ γιὰ αὐτὸ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι οἱ πραγματικοὶ Θεοῖτεc καὶ Θεολόγοι τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ἅγιος Πατέρεc. Ἡ σύγχυσιs εἶναι πάντα ἡ πιο πιστῇ ἀρωγῇ τῆς αἵρεσεω, πόσω μᾶλλον τῆς παναιρέσεω τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ἡ σύγχυσιs προκαλεῖται συνειδητὰ τόσο ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστέc, γιὰ νὰ καλυψοῦν τὴν πλάνην καὶ γιὰ νὰ συνεχίζων νὰ πλανεύουν, ὅσο καὶ ἀπὸ τοὺς δειλοὺc καὶ ἀνεύθυνουσ, γιὰ νὰ καλυψοῦν τὶς ἀδυναμίεs τουc καὶ νὰ συνεχίσουν νὰ ἀπολαμβάνουν τὰ ἀγαθὰ τουc. Ἡ σύγχυσιs συνδέεται ἄμεσα μετ' τὸ ψέμα, τὴν σκοφανόταν, τὴν διπροσωπία, τὴν διαστρέβλωσιν τῆς ἀλήθειαc, ἐδῶ τῆς Μιάs Ἀληθείαι. Τὸ ἀποτέλεσμά τῆς εἶναι ὁ διαχωρῶ, οἱ ἐριδεῖ, ἡ ἀγνωστικὴ καὶ ὁμολογιακὴ ἀπάσχησι, ἡ ἀπώλεια τῆς σωτηρίαc μᾶc.

Γιὰτὶ τί ἄλλο ἐκτὸs ἀπὸ σύγχυσι καὶ τὰ ἀποτελέσματά τῆς προκαλοῦν δολιώσεis ἱεραρχῶν ὅπωc,

ὅτι πρέπει νὰ ὑπακούωσιν στοὺς ἐπισκόπουc, ὅπωc στὸν πρόεδρο τῆς δημοκρατίαc, ὅταν οἱ Ἅγιοι μᾶc ὅπωc ὁ Ἅγιος Θεοδόωτὸs Στουδίτηc, ὁ Ἅγιος Μάξιμοc ὁ ὁμολογητήc, ὁ Μάεαs Βασίλειοc, ὁ Μάεαs Ἀθανάσιοc καὶ τόσο ἄλλοι, ἐν ἀγία "ἀνταρκαθῇ", δὲν ἀγωνίσθηκαν μόνον ἐναντίον αἱρετικῶν πατριαρχῶν καὶ ἐπισκόπων ἀλλὰ καὶ ἐναντίον αὐτοκρατορῶν καὶ παντὸς εἶδοωs ἐξουσίαc,

ὅι οἱ μοναχοὶ, ποὺ ἀγωνίζονται ἐναντίον τῆς παναιρέσεωc τοῦ οἰκουμενισμοῦ εἶναι ἀγύρετε, λαοπλάνη, μοναχοὶ ἀμόναχοι, ἀνταπίκοι, ὅταν ὁ ρόλοc τῶν μοναχῶν εἶναι αὐτὸs ἀκριβῶc, δηλ. ἡ υπεράσπιση τῆς Πίστεωc σὲ καιροῖs αἱρέσεων, ἐνῶ ὅταν ἀρχιερεῖ καὶ ἱερεῖ παραβαίνοντ κατάφωρα τοὺς ἱεροὺς Κανόνεc, συμπτροσεύονται, προλογίζοντ ἐγκωμισιακτὰ βιβλία αἱρετικῶν οἱ ῥεράρχεc σιωποῦντ ἡ ἐπικροτοῦν τὶς παραβάσειc,

ὅτι πλείεσ οἱ οἰκουμενιστικῆc ἐκδηλώσείc γίνονται τάχα ἀπὸ ἀγάπῃ, ὅταν ἡ ἀγάπη αὐτῇ ἀφ' ἐνόu νὲν πραγματοποιεῖται εἰς βάροσ τῆς Ἀληθείαι τῆς Πίστεωc καὶ μετ' καταπίστησιν τῶν ἱερῶν Κανόνων, ἀφ' ἐτέρου δὲ περιορίζεται μόνον στοὺς αἱρετικῶc, ἐνῶ γιὰ τοὺς ἡμέτερουc, ποὺ τοιοῦτον νὰ διαμαρτυρηθοῦν, ἀντὶ γιὰ ἀγάπῃ υπάρχουν ὕβρειc, δικαστήρια, ἀπειλεῖ καὶ διωγμοὶ, ὅτι οἱ λαῖκοὶ δὲν ἐμπιπτεῖται νὰ ἐλέγχουν τοὺς ῥεράρχεc, ὅταν οἱ Ἅγιοι μᾶc, π.χ. ὁ Ἅγιος Ἰουστίνουc Πόποπιθς κηρύξων, ὅτι, ὅταν δὲν θὰ ἐμπιπτεῖται πᾶς γιὰ γράϊα νὰ ἐλέγχι τὸν Ἐπίσκοπο, τότε θὰ σημάνει ἡ ἀλλοίωσιs τῆς Ὀρθοδοξίαc,

ὅπ πρέπει νὰ κοιτᾶμε μόνον νὰ κάνουμε καλὰ ἔργα καὶ νὰ ἀφίσουμε τὴν ὁμολογία σὲ ἄλλουσ, ἀπὸ τὴ ληστήs, ποὺ δὲν ἔκανε στὸ παρελθὸν κανένα καλὸ ἔργο, σὴνθε, μόνον καὶ μόνον γιὰτὸ ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ, ἐνῶ ὁ Ιούδαc, ὁ ὁποῖοc ἔκανε καλὰ ἔργα πρὶν τὴν προδοσία του, ἔχασε τὸν Παράδεισo γιὰτὶ πρόδωκε τὸν Χριστὸ,

ὅπ πρέπει νὰ ἀγωνισθοῦμε γιὰ τὴν Ἐκκλησία – πράγμα σωστό – ὅταν ὅμωσ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι μιλῶν ἐκ τοῦ σφαλῶδου, συναναστρέφονται φιλικῶs καὶ χαριτολογοῦν σὲ κοινωνικῆc ἐκδηλώσειc μετ' οὗσιν υπαίτιουσ τοῦ διωγμοῦ ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ,

ὅταν οἱ θένοντεc εὐσεβῶc ζῆν διωχθήσονται, ὅταν κανεῖs ἀπὸ αὐτοῦc δὲν διώκεται, ἀντιθέτωc διώκεται τὸ ποῖμνο καὶ μάλιστα κατηγορεῖται γιὰ αὐτὸ,

ὅπ δὲν πρέπει νὰ ὑβρίζουντὰ τὰ θεῖα, ὅταν ὅμωσ αὐτοὶ συμπτροσεύονται μετ' ὕβριστέc τῶν θείων, Μονοφωσιτέc, Παπικούc, Προτεσταντέc, Ἀντιβεντιστέc, Μουφιθέc, Ραββίνουσ κλπ.,

ὅπ πρέπει νὰ τηροῦμε αὐστηρὰ τὸ Εὐαγγέλιο – πραγματικὰ προϋπόθεσι σωτηρίαc –, ὅταν ὅμωσ αὐτοὶ χάριν "οἰκονομίαc", ὅπωc λένε, τὸ παραποιοῦν καὶ τὸ ἀλλοιώνουν,

ὅπ πρέπει νὰ μιμοῦσασθε τοὺς Ἅγιοιc, ὅταν αὐτοὶ δὲν τὸ πράττουν, καὶ ὅταν κάποιοs "τολμᾷ" νὰ τὸ πράξει τὸν κατηγοροῦν ὡc ἔχοντα ἔπαρση καὶ ἐωσφορισμὸ.

Θὰ μποροῖσε κάποιοι νὰ ἀναφέρει σελίδεc ὀλόκληρεc μετ' ἐτίμου εἶδοωc παραδείγματα. Αὐτοῖ, ποὺ ὅμωc μένει ἀναπάντητο, εἶναι, πῶc θὰ προσυλαθοῦμε ἀπὸ τὴν σύγχυσι. Ἡ ἀπάντησι εἶναι ἀκολουθώντας τὶc ἐντολέc τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων. «Ἐχουν τὸν Μωυσὴ καὶ τοὺς προφῆτεc. Ἀc ἀκούσουν αὐτοῦc» (Λουκ. 16, 19-31) ἀπάντησε στὸν πρῶην πλοῦσιο ὁ γενάρχης Ἀβραάμ. Εἶναι καταγραμμένεc οἱ ἀλήθειεc τῆς πίστεωc στήν ῆρα μετ' Παρόδωτο, τὴν Ἁγία Γραφή, στὶς ἀποφάσειc τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, στὰ ἔργα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Ἀπόστολοι θυσιάσθηκαν, κηρύσσονταc Χριστὸν ἐσταυρωμένον καὶ ἀναστάντα, τὸν ὁποῖο οὐ Λόγοc μὲνει αὐτοῖς ἐξ τὸν αἰῶνα. Ἐκεῖ δὲν υπάρχει σύγχυσι, ἀλλὰ ἡ Μία Ἀλήθεια. Τίποτε ἄλλο δὲν ζητᾷ ἀπὸ ἐμᾶc ὁ Θεόc, παρά τὸ νὰ θελήσουμε νὰ ἐνταχθοῦμε, ἐν ὁμολογία τῆς Ἀληθείαι Του, ἐν ἀληθινῇ ἀγάπῃ καὶ ἐν ταπεινώσει, στήν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία τῶν Ἁγίων, ἀπαρνομενοι κάθε διαστρέβλωσι τοῦ λόγου Του καὶ κάθε ἀρνήση τοῦ εὐαγγελίου Του.

Νεανικά Ζητήματα

2ον

Μετὰ τὸ εἰσαγωγικὰ λόγια ποὺ εἴπαμε στὸ προηγούμενο, καλοὶ μοὺ φίλοι, ἄς δοῦμε τώρα τί ἀκριβῶc λένε οἱ ἐπιστημονικῆc ἔρευνεc καὶ μελέτεc ποὺ ἔχουν ἔρθει στὸ φῶc. Θὰ ἀρκεστοῦμε σὲ μερικέc ἀπὸ αὐτέc, τίς ὁποῖεc θὰ παρουσιάσουμε μετ' ὅσο συνοπτικὸ τρόπο γίνεται στὸ φύλλο αὐτὸ καὶ στὸ ἐπόμενο. Ἐχομε λοιπὸν...

1η ἐπιστημονικὴ ἔρευνα

Μόλιc τρία χρόνια ἀπ' τὴν μαζικὴ χρῆση τοῦ διαδικτύου (ἔκρινεσ ὅπωc θὰ εἶναι γνωστὸ τὸ 1995) δημιουργεῖται ἡ πρώτη ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, ἡ ὁποία ἐννε ἀπὸ τὸ **Ἀμερικανικὸ Πανεπιστήμιο Carnegie Mellon**. Ἡ ἔρευνα αὐτῇ διήρκεσε δύο χρόνια, παραδόξωc χρηματοδοτήθηκε ἀπὸ τεχνολογικοὺc κολοσσούc, ὅπωc εἶναι ἡ Intel καὶ ἡ Apple καὶ δημοσιεύτηκε στοὺc «New York Times».

Τὸ συμπέρασμα τῆς ἦταν: «Λίγα λεπτὰ ἴντερνετ τὴν ἡμέρα, τοὺς συγγενέc καὶ φίλουc κάνει πέρα!» Ἡ ἐπὶ τὸ σοβαρότερο: Ακόμη καὶ ἡ μικρὴ περιπλάνηση στὶς λεωφόρουc τοῦ διαδικτύου ἐπὶ μιά ὥρα τὴν ἐβδομάδα, ἀποβαίνει σὲ βάροc τῆς διαπορωτικῆς ἐπικοινωνίαc καὶ προκαλεῖ συμπτώματα μελαγχολίαc, τὰ ὁποία γίνονται ἐντονότερα ὅσο αὐξάνεται ὁ χρόνοc αὐτόc!

Ἐναc ἀπ' τοὺς συντονιστέc τῆς ἐν λόγω ἔρευνασ, ὁ Καθηγητῆς τῆς Ψυχολογίαc Ρόμπερτ Κράουτ, δηλῶσε: «Τὰ ἀποτελέσματα μὲς ἐξέπληξαν, ἀφοῦ ἔρχονται σὲ πλήρη ἀντίθεση μετ' ὅσα πιστεύαμε μέχρι σήμερα γιὰ τὸν κοινωνικὸ ρόλο τοῦ διαδικτύου». Καὶ συνεχέωc μετ' ἐξέξ: «Δὲν ἀναφερόμαστε κἂν σὲ ἀκρίβεc περιπτώσειc. Τὰ συμπτώματα παρατηρήθηκαν σὲ ἀνθρώπουc τῆς διπλάνηc πόρταc, οἰκογενειάρχεc καὶ ἐργαζόμενουc»!

Μάλιστα γιὰ τ

Τριλογία Ένότητος

Γράφει ο κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης, Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ.

3ον -Τελευταίον

“Ετσι, η πανηγυρική διάψευση του στόχου για την έκφραση της εκκλησιαστικής ενότητας, που τέθηκε και ως σκοπός συγκλήσεως της «Άγιας και Μεγάλης Συνόδου» στην Κρήτη, έγινε –στην πράξη– με τη μη συμμετοχή τεσσάρων Πατριαρχιών, την κραυγαλέα διαμυστηριακή άκωνυμηση δύο Πατριαρχείων (Περσουλών και Αντιοχείας), την θεσμικά άσυνεπτη ψήφιση του 3ης Κεϊμένου από τόν Προκαθήμενο μιάς Αυτοεφάλου Έκκλησίας (Ελλάδος), την μη υπογραφή του επίμαχου δογματικού περιεχομένου Κεϊμένου από σημαντικό αριθμό συμμετασχόντων Αρχιερέων, και τέλος, με την μη συμμετοχή όλων των Έπισκόπων της Έκκλησίας.

Γιά τούς παραπάνω θεολογικούς λόγους, η εκκλησιολογική ευθύνη της Ίεραρχίας της Έκκλησίας μας, αλλά και του πληρώματος της Έκκλησίας, συνολικώς, είναι εξαιρετικά σοβαρή και μεγάλη. Ευτυχώς, το ελλαβεές εκκλησιαστικό πλήρωμα παραμένει πιστό στην Εκκλησιολογία της Β΄ Οικουμενικής Συνόδου –«έτιμονο τοις αγίοις Πατράσι»– και απορρίπτει κατηγορηματικά την διπλή Έκκλησιολογία, την οποία εισηγήθηκε και ψήφισε η «Σύνδοδος» της Κρήτης, νομιμοποιώντας έτσι «θεσμικά» το καρκίνωμα του Οικουμενισμού στο «άσπιλο» σώμα της Έκκλησίας.

Ειδικότερα, οι Αρχιερείς της Έκκλησίας της Ελλάδος απείλουν να πάρουν υπεύθυνα θέση, καταρχήν πρωτοσικά, αλλά και κατόπιν συλλογικά, στην επόμενη Σύνοδο της Ίεραρχίας, έναντι κυρίως του Στ΄ Κεϊμένου, με την ψήφιση του οποίου αναγνωρίστηκαν οι αιρετικοί ως Εκκλησίες, στη «Σύνδοδο» της Κρήτης. Αλλά και το ελλαβεές πλήρωμα, ως φύλακος της πίστεως της Έκκλησίας (Σύνδος του 1848), αναμένει τις θέουσες εξηγήσεις, για ποιο λόγο δηλαδή, δεν εκπροσώπηθηκε η όμοφωνη απόφαση της Ίεραρχίας της Έκκλησίας μας από τόν Προκαθήμενό της. Πολύ περισσότερο αναμένει από την Ίεραρχία να καταδικάσει την διπλή, αιρετική, συγκρητιστική και Οικουμενιστική Εκκλησιολογία της «Συνόδου» της Κρήτης.

Ως πιστοί, αναμένουμε –στη συνέχεια– να αναληφθούν πρωτοβουλίες και σε συνεργασία με τα τέσσερα Πατριαρχεία, που δεν έλαβαν μέρος στη «Σύνδοδο» της Κρήτης, να συγκαλέθι –μελλοντικός– μιά Πανορθόδοξη Σύνοδος, γιά να άποκαταστήσει –το μείζον κύρος της –έπίσημα και θεσμικά– την διασυνευθείσα εκκλησιαστική ενότητα, να καταδικάσει την διπλή Έκκλησιολογία της «Συνόδου» της Κρήτης, και να δημοσιοποιήσει τα Πρακτικά της άμφοβιβητούμενης «Συνόδου».

Τέλος, έπιθυμούμε να κλείσουμε με μία ρεαλιστική αίσιοδοξη. Φρονούμε, ότι με ένα γράμμα, παραμένουμε –ως έπόμενοι τοις αγίοις Πατράσι»– με τόν Χριστό και τήν Έκκλησία Του, και κατά συνέπεια παραμένουμε με τόν παρόντα και τόν εσχολογικό Νικητή, Βέβαιο, με δεδωμένη την διαοιαφωρίστητη Βιβλική και Πατρική Αλήθεια, ότι ο εισηγητής όλων των αίρεσεων είναι ο διάβολος, είναι βέβαιο, ότι ο πονηράς νόμισε πρὸς τὸ παρόν πώς πέτυχε εξαιρετικά μεγάλη νίκη καί τῆς Έκκλησίας του Χριστοῦ, διὰ τῆς «Συνόδου» της Κρήτης, ἀφοῦ δὲ αὐτῆς –μέ τὸ Στ΄ Κεϊμένο της– «ἀναγνωρίστηκαν» ὅλες οἱ Χριστιανικές αἱρέσεις, ὡς Έκκλησίες. Καί, προφανώς, ἔχει κάθε λόγο να πανηγυρίσει σέ βάρος τῆς Έκκλησίας, ἀφοῦ δέν ὑπῆρξε ποτέ μία τέτοια «Σύνδοδος» στην Ίστορία της, πού να νομιμοποιήσει θεσμικά ὅλες μαζί τῆς αἱρέσεις διὰ μίαν, πράγμα πού προκαλεῖ βαθύτατη θλίψη και ὀδύνη στους πιστούς ἐκείνους, πού συμβαίνει να πληροφρονοῦνται καί να κατανοοῦν καλώς τα συμβαίνοντα στην Έκκλησία ταῦτα.

Παρά τούτα, ὅμως, εἶναι ἀπολύτως βέβαιο, ότι ἡ χαρά του ᾗῃ μεταβάλλεται σέ βαρειά θλίψη. Καί τούτο, γιατί τὸ εὐλαβεές πλήρωμα τῆς Έκκλησίας, κινούμενο ἀπό ἔλλογη ὑπακοή στην Έκκλησία, διαχρονικά, και ὄχι ἄκριτα στην Διοίκηση της, ἔξαιτιας τῆς υπαρκτάς βιούμενης μετάνοιας, τῆς ἀσκητικῆς ἡσυχασίας και τῆς προσευχῆς, δέν πρόκειται να ἀποδεχθεῖ ποτέ αὐτὴν τήν «Σύνδοδο». Ἐτσι, ἀκυρώνει –στην πράξη– τήν ἐπαίσχυντη –θεολογικώς και πνευματικῶς– ἀπόφαση τῆς «εκκλησιαστικοποίησης» τὸν αἱρέσεων.

Ἡ «Σύνδοδος» της Κρήτης γιά τήν συνείδηση τοῦ εὐλαβοῦς πληρώματος τῆς Έκκλησίας εἶναι ὡς μὴ γενομένη.

Γ΄. «Ταύση της Έκκλησίας με τῃ διοίκησή της»

Ἡ «Σύνδοδος» της Κρήτης, ὡς γνωστόν, δέν ἀναφέρθηκε –διαχρονικά– στίς προηγούμενες τῆς Οἰκουμενικές τῆς Πανορθόδοξης Συνόδους, οὔτε και καταδικάσε καμία ἀπό τίς προγενέστερα καταδικασμένες αἱρέσεις, οὔτε βέβαια και κάποια ἀπό τῆς σύγχρονες, πράγμα πού συνιστᾷ «πρωτότυπη» παραφωσία στην Ίστορία τὸν Σύνδων της Ορθόδοξης Έκκλησίας.

Ὅλως παροδόξως, ὅμως, ἡ «Σύνδοδος» αὐτὴ ἀπειλάει ὅσους ἀπό τούς Ορθόδοξους θά ἀντιπράσουν στίς αποφάσεις της.

Ἐπιπροσθέτως, ἡ παραπάνω «Σύνδοδος» κάνει ἀνεπίγνωστη σύγκυση ἀνάμεσα στην Έκκλησία, καθεαυτήν, –ὡς Θεανθρώπινον μυστηριακό σώματος τοῦ Χριστοῦ– και τήν Διοίκηση της.

Γιά τὸ σοβαρότατο αὐτὸ θέμα θά σημειώσουμε –μέ κάθε δυνατὴ συντομία– τὰ ἐξῆς σημαντικά, ἀπὸ Ορθόδοξη Έκκλησιολογική ἄποψη.

Ἡ πρόσφατη εκκλησιολογική ἐκτροπὴ τῆς «Συνόδου» της Κρήτης κατεδείξε, γιά μία ἀκόμη φορά, αὐτὸ πού εἶναι ᾗῃ καταγεγραμμένο στην Έκκλησιαστική μας Ίστορία. Κατέδειξε, δηλαδή, ότι τὸ Συνοδικὸ Σύστημα ἀπὸ μόνο του δέν διασφαλίζει μηχανιστικά τὴν ὀρθότητα της Ορθοδόξης πίστεως. Αὐτὸ γίνεται μόνο, όταν οἱ Συνοδικοὶ Ἐπίσκοποι ἔχουν μέσα τους ἐνεργοποιημένο τὸ Ἅγιο Πνεῦμα και τὴν Ὑποστατική Ὁδό, τὸ Χριστὸ δηλαδή, ὅποτε ὡς Συν-Οδικοί (ὡς αὐτοὶ δηλαδή πού πηγαίνουν ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ πού εἶναι ὁ Χριστός, μαζί με τόν Χριστό) εἶναι στην πράξη και «έτιμονοι τοις αγίοις Πατράσι».

Ὅπως ἀποδείχθηκε, δυστυχώς, αὐτὸ δέν εἶναι καθόλου αὐτονόητο στίς μέρες μας. Γ΄ αὐτὸ και εἶναι λανθασμένο τὸ ἐπιχείρημα πού προσβάλλει κατὰ κόνον τὸ σὸ ἀπὸ πιστούς ὅσο και ἀπὸ ἱερείς και Ἐπισκόπους, ότι θὰ πράδουμε «ὸ, πὶ πεὶ τῇ Έκκλησίᾳ» ἡ «περιμένουμε τὴν ἀπόφαση τῆς Έκκλησίας», ἐνῶντας συνήθως και ἄκριτα τὴν ὀποιοδήποτε ἀπόφαση τῆς Διοικήσεως τῆς Έκκλησίας και ἀγνοώντας, ότι ὑπάρχει σαφὴς διακρίση

ἀνάμεσα στην Έκκλησία, καθεαυτήν, –ὡς Θεανθρώπινον μυστηριακό Σώματος τοῦ Χριστοῦ– και τήν Διοίκησή της Έκκλησίας, ἡ ὁποία ἐκφράζει πρᾶγματι τήν Έκκλησία, μόνον ὅμως ἀπὸ συγκεκριμένες και σαφείς προϋποθέσεις.

Τὴν Διοίκηση τῆς Έκκλησίας συνιστοῦν οἱ Ἐπίσκοποι στην Ἐπισκοπὴ τῶν και οἱ Σύνοδοι τὸν Ἐπισκόπων σέ Τοπικὸ ἢ Πανορθόδοξο ἐπίπεδο. Αὐτοὶ μαζί με τούς πρεσβυτέρους τὸν κατὰ τόπους Έκκλησιῶν και τὸν ἐκσεβὴ λαὸ συνστατελοῦν τήν Έκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Κατὰ συνέπεια, δέν μπορεῖ ὁ Ἐπίσκοπος νά ἀγνοεῖ τούς πρεσβυτέρους και τὸ πλῆρωμα τῆς Έκκλησίας. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται καί ιστορικῶς. Στὴν Α΄ Ἀποστολικὴ Σύνοδο– ὅπου Πρῶτος και Πρόεδρος δέν ἦταν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἀλλὰ ὁ Ἀδελφόςθεος Ἰάκωβος– ἐκφράστηκε ἡ Συνοδικὴ Αλήθεια «σὺν ὅλῃ τῇ Έκκλησίᾳ»: « Ἐδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν». Τὸ κῆμιν δέν ἦταν ἀπλῶς μόνον ὁ Ἀπόστολος, ἀλλὰ και «σὺν αὐτοῖς», δηλαδή οἱ Πρεσβύτεροι, «σὺν ὅλῃ τῇ Έκκλησίᾳ». Καὶ ὅλη ἡ Έκκλησία εἶναι καὶ ὁ ἀπλὸς λαός. Αλλά και τὴν περίπτωση τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ θεολογική θέση ἐνός νεαροῦ Διάκονου, τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, ἐξέφρασε τὴν ὅλη Έκκλησία.

Κατὰ συνέπεια, καὶ αὐτὴ ἡ ὀρθότητα και Οἰκουμενικότητα μιάς Πανορθόδοξης Συνόδου κρινεῖται ἀλλάητως ἀπὸ τὸ πλῆρωμα τὸν μελὼν τῆς Έκκλησίας και εἰδικότερα ἀπὸ τὴν γρηγορούσα σα δογματικὴ συνείδηση τοῦ εὐλαβοῦς πληρώματος τῆς Έκκλησίας, ἡ ὁποία (συνείδηση) στην Ορθόδοξη Έκκλησία ἀποτελεῖ τὸ μόνο ἐρμηνευτικό «κλειδί» γὰ τὴν διαπίστωση τῆς γνησιότητας τοῦ φρονητικῆς της.

Κι όταν λέμε δογματικὴ συνείδηση, ἐννοοῦμε τὴν πνευματικὴ γνώση, πού γεννιέται –χαρισματικῶς– στην καρδιά τὸν πιστὸν ἀπὸ τὴν ἀγιοπνευματικὴ ἀκτιση Χάρη τοῦ ἐνεργοποιημένου Ἁγίου Χριστάτου τους. Εἶναι ἡ συμπτυκνωμένη πνευματικὴ ἔμπειρία μέσα στην Έκκλησία, τὸ λειτουργικὸν δηλαδή μέσα μας Ἅγιο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο λάβαμε. Καὶ αὐτὴ ἡ μοναδικὴ ἰσότητ μεταξύ τὸν ἀνθρώπων μέσα στὸ σώμα τοῦ Χριστοῦ. Γι’ αὐτὸ, και ἡ δογματικὴ συνείδηση τὸν πιστὸν εἶναι τελείως ἀνέξαρτη ἀπὸ τὴν κατὰ κόσμον μόρφωσή τους και ἀπὸ τὴν ἐνδεχόμενη διανοητικὴ ἢ μὴ διανοητικὴ ἐνασχόλησή τους. Ὅταν, λοιπὸν, αὐτὴ ἡ δογματικὴ συνείδηση τὸν μελὼν τῆς Έκκλησίας εἶναι ἐνεργοποιημένη, ἀναδεικνύεται σὲ υπέρτατο κριτήριο τῆς ἀληθείας.

Ἐνα γεγονὸς, πού προκύπτει ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν φύση τῆς Έκκλησίας και μαρτυρεῖται ἀδιόψευστα ἀπὸ τὴν Έκκλησιαστικὴ μας Ίστορία, εἶναι ὅτι ὑπῆρξαν ἐπὶ μόνον Πατρίρχες, Μητροπολίτες και Ἐπίσκοποι αιρετικοί, ἀλλὰ και Πανορθόδοξοι Σύνοδοι, πού –ἐνὺ συνιστοῦν τὸ ἀνώτατο Διοικητικὸ ὄργανο τῆς Έκκλησίας– ἀπορρίφθηκαν ἀπὸ τὴν συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς και χαρακτηρίσθηκαν Ψευδοσύνοδοι ἢ Ἱληρτικαὶ Σύνοδοι.

Κι αὐτὸ, γιατί στὰ δογματικὰ θέματα ἡ ἀλήθεια δέν βρίσκεται στην πλειονοψηφία τὸν Συνοδικὸν Αρχιερέων. Ἡ ἀλήθεια, καθεαυτήν, εἶναι πνευματική. Δηλαδή καὶ ἕνας διαν τὴν ἐκφράζει, αὐτὴ πλειοψηφεί, ἐναντὶ τὸν ἐκατομυριάδων και δισεκατομυριάδων ὁλλων ψήφων, πού εἶναι ἀντιθέτες. Γιὰτὴ Ἀλήθεια στὴν Έκκλησίᾳ ἀδέν εἶναι ἰδέα, δέν εἶναι αὐτομάτῃ. Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Γι’ αὐτὸ, και ὅσοι διαφωνοῦν με αὐτὴν, ἀποποκτινὸν ἀπὸ τὴν Έκκλησία, ἀφοῦ καθαιροῦνται καὶ ἀφορίζονται, κατὰ περίπτωση.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι τὸ ἴδιο τὸ Πνεῦμα τῆς Αληθείας, τὸ Ὅ-ποῖο λειτουργεῖ και ἐκφράζεται καὶ με μεμονωμένα πρόσωπα. Αὐτὸ τὸ ἐδεῖξε χαρακτηριστικά ὁ ἱστορία στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολόγητου, καθὼς και τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικού στην ψευδοσύνοδο τῆς Φλωρεντίας, οἱ ὁποῖοι ἦτανε μονάδες, ἐναντὶ τῆς κυριαρχίας τῆς πλειοψηφίας.

Ἀποδεικνύεται ἐδῶ, πὼς ἕνας ἄνθρωπος ἔδωσε τὴν ἀπάντησή τῆς Έκκλησίας καὶ τὸν δικαίωσέ ἡ Έκκλησιαστικὴ Ίστορία καὶ ἄναισε σὲ σχέση με ὅλους τούς ἄλλους, τὸν Αὐτοκράτορα, τὸν Πατριάρχη και ὅλους τούς ἄλλους πού συμμετείχαν, καὶ οἱ ὁποῖοι δέν ἐξέθεσαν τὴν ἀλήθεια. Ἄρα, δέν εἶναι θέμα ἀριθμῶ, ἀλλὰ θέμα Αληθείας ἢ μὴ Αληθείας. Αὐτὸ τὸ πρόγμα δέν πρέπει νὰ τὸ ξεχνούμε, γιατί εἶναι ἡ ποιοτικὴ διαφορά μεταξύ Ορθόδοξης και ἑτεροδοξίας, στην πράξη. Στὴν Ορθόδοξη Έκκλησία, τὰ πράγματα δέν λειτουργοῦν παπικά. Δέν εἶναι ὁ Πάπας ὑπερόχιος τὸν ὅλων Οἰκουμενικὸν Σύνδων, ὅπως ἐκεῖ, οὔτε φυσικά ἐδῶ ὑπάρχει κάποιος ἐπιμέρους Πάπας, πού νὰ τοποθετηθεῖ πάνω ἀπὸ τὴν Ίεραρχία τῆς Έκκλησίας μας.

Ἄρα, κριτήριο στὴν Έκκλησίᾳ δέν εἶναι, ὅτι συνήλθε ὅλη ἡ Ορθόδοξη Έκκλησία καὶ ἀπεφάσισε κατὰ πλειοψηφικά. Δὰ μπορούσε νὰ εἶναι θεωρητικά καὶ ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι, καὶ ἕνας, δύο, τρεῖς ἢ ἐλάχιστοι ἀπὸ αὐτοὺς νὰ λέγανε κατὰ τὸ ἀντίθετο. Δέν σημαίνει, ἐκείνου, πού θὰ πετὶ ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τὸν Ἐπισκόπων, ὁ ποτελεῖ ἐγγύς τῆς Αληθείας, καὶ ὅτι θὰ πρέπει ὅπως-δήποτε αὐτὸ νὰ τὸ ἀποδεχθεῖ τὸ πλῆρωμα. Ὅχι, δέν εἶναι ἐτσι τὰ πράγματα στὴν Έκκλησία. Κριτήριο τῆς Αληθείας εἶναι, ἐὰν τὰ λεγόμενα στίς Έκκλησιαστικές Συνόδους εἶναι «έτιμονα τοῖς Ἁγίοις Πατράσι».

Εἶναι θέμα τῆς ὅλης Έκκλησίας νὰ ἀποτηρίσει στὸ μέλλον, ἐν Συνόδῳ, θεολογικά και τελεσιδικά, τίς ἀποφάσεις αὐτοῦ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ «Συνεδρίου». Ἐως τότε, ὅμως, μπορεῖ και πρέπει ὁ κάθε πιστὸς νὰ τοποθετηθεῖ στίς μετέωρες αὐτὲς ἀποφάσεις αὐτοῦ τοῦ «Συνεδρίου» μετὰ τὸ κριτήρια τῆς δογματικῆς συνειδήσεως τῆς Έκκλησίας, διαχρονικῶς. Τὰ ἀσφαλή κριτήρια αὐτῆς τῆς δογματικῆς συνειδήσεως συνοψίζονται στὸ περιεχόμενο τῆς ἀγοιστερικῆς ρήσεως: «έτιμονοι τοῖς αγίοις Πατράσι». Καὶ ἡ ρῆση αὐτὴ ἀφορᾷ καίρια τόσο τὸν τύπο τὸν Σύνδων ὅσο και τὴν δογματικὴν διδασκαλία τους.

Μὲ ἄλλα λόγια, ἂν τὸ εὐλαβεές πλήρωμα τῆς Έκκλησίας –ὡς φορέας τῆς δογματικῆς συνειδήσεως της– ἐπιβεβαιῶνεν τὴν ὀρθότητα τὸν ἀποφάσεων τὸν Σύνδων τῆς Έκκλησίας, ἡ ἀκυρώνει ἀποφάσεις Πανορθόδοξων Σύνδων θεωρούντες τες ὡς Ψευδοσυνόδους, τότε εἶναι προφανές, ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα και τὴν ὑποχρέωση νὰ ἐκφρασεῖ με φόβο Θεοῦ καὶ ἐνθεο ζῆλο και στὴν προκειμένη περίπτωση γιά τίς ἀποφάσεις τῆς «Συνόδου» της Κρήτης (Βλ. σχετικῶς καὶ π. Γεωργίου Φλωρόφσκυ, Τὸ σῶμα τοῦ ζώντος Θεοῦ, Μιά Ορθόδοξη ἑρμηνεία τῆς Έκκλησίας, ἐκδ. Ἀρμός, Ἀθῆνα 1999, σσ. 80-83).

ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΘΗ Ο κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΕΛΕΒΑΝΤΟΣ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

«Ἡ «Σύναξις κληρικῶν και μοναχῶν» ἐξέδωσε ἀνακοίνωση –τὴν ὁποία ἀναδημοσιεύουμε σὲ συνέχειες– ἀναφορικὰ μετὴ τὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης με τὴν ὁποία ἀναδεικνύει εὐσυνότητα ἀλλὰ με μεγάλη ἐπιτυχία τὰ προβλημاتيὰ στοιχεῖα τῆς ἐν λόγω Συνόδου. Μὲ αὐτὸ τὸ σημείωμα θέλουμε νὰ ἐπισημώσουμε μόνον μία σκοπιὰ πού χρειάζεται περατέρως διευκρίνιση. Συγκεκριμένα ἡ ἀναφορά στὴν διακοπὴ τὸν μνημοσύνου ὡς ἀντιδραστὴρ τὴν Σύνοδο τῆς Κρήτης εἶναι ἐλλειπὴς. Δέν κάνει καμία ἀναφορά γιά τὴ διαφορά ἀνάμεσα στὴ διακοπὴ μνημοσύνου καὶ στὴ διακοπὴ μνημοσύνου με

Θεόδοσος Τύπος

Αἱ τεκτονικαὶ παρεμβάσεις εἰς τὴν Ἱστορίαν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

1882, τ. 10, σελ. 299).

1887

Κατὰ τὰ ἔτη 1313 καὶ 1314 ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φίλιππος ὁ Ὠραῖος, σὲ συνεννόησιν μετὸν Πάπα Κλήμεντα τὸν Ε΄ ἔκασαν στὴν πυρὰ τὸν ἀρχηγὸ και μέλη τοῦ Τάγματος τὸν Ναῖτων, κατηγορηθέντων ἐπὶ ἐλατρεῦαν ἐνα διαβολικὸ τέρας, τὸν **Μπαφομετ**. Κατὰ τὸν χρόνον ὅμως πού ὁ ἀρχηγὸς αὐτοῦ τοῦ τάγματος τὸν Ναῖτων ἦταν στὴ φυλακή, προφθάσε και ἱδρυσε τάγμα μασονικὸ γιὰ διάδοχόν του. Οἱ μασόνιοι λοιπὸν τῆς σειράς αὐτῆς μετὴ τῆς ιδέας τοῦς ἐδημιούργησαν τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση, γιά νὰ ἐκδικηθοῦν τρόπον τινά τὸν διὰ τῆς πυρᾶς θάνατο τοῦ Ἰάκωβου Ντε Μολ-λαὶ και τὸν ὁπαδὸν του.

Ἄς ρίξουμε μιά ματιά στὰ φοβερά αὐτὰ κείμενα, τὸ περιεχόμενο τὸν ὁποίων φαίνεται νὰ κίνησε ἐν πολλοῖς τὴν ἱστορίᾳ τῆς «δαίμονιδους» Εὐρώπης:

«...**Ἡτο ἀδύνατον νὰ ἀποκαλυφθεῖ εἰς τὸν λαὸν ἡ συνωμοσία τὸν Ναῖτων κατὰ τὸν [Βασιλικῶν] θρόνον και τῆς Τιάρας (Πάπα).**

Ἡτο ἀδύνατον νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς αὐτὸν [τὸν λαόν] τὰ δόγματα τὸν ἀρχηγὸν τοῦ τάγματος... Οἱ Ναῖται σοβαρῶς κατηγορήθησαν ὡς μάγοι, καὶ ἐπίτουν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἠρνούον τὸν Θεὸν εἰς τὰς συνεδριάσεις των, ἐποίουν μεγάλαν αἰσχροτήτας, συνουμίας μετὴ θείης διαβόλους και ἐλάτρευαν τερατῶδες εἰδωλόν...».

Ἡ ἐκπληκτικὴ ἀποκάλυψις διὰ τὴν ρίζαν τῆς νεωτέρας Μασονίας!...

...Τὸ τέλος τοῦ δράματος εἶναι γνωστὸν και πῶς ὁ Ντε Μολλαὶ και οἱ σύντροφοὶ του ἀπώλοντο εἰς τὰς φλόγας. Ἀλλὰ πρὶν τοῦ τέλους τῆς ἐκτελέσεως οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ καταδικασθέντος τάγματος [τὸν Ναῖτων αὐτῶν] ὠργάνωσαν και ἐσύστησαν ἄλλο [Τάγμα], ὅπερ ἐπεῖτα ὠνόμασθη «τὸ μυστικὸν Ἑρμητικὸν τάγμα Σκωτικῇ Τεκτονικῇ» [Οἱ ἀνώτεροι μασονικοὶ βαθμοὶ]...

...Ἐν τῷ σκότει τῆς φυλακῆς ἐπὶ ὁ Μέγας Διδάσκαλος [τὸν Ναῖτων, Ντε Μολλαὶ] ἐδημιούργησε τέσσαρας μητροπολιτικὰς στοὰς ἐν Νεαπόλει διὰ τὴν Ἀνατολήν, ἐν Ἐξιμβούργῃ διὰ τὴν Δύσιν, ἐν Στοκχόλμῃ διὰ τὸν Βορρὰν και ἐν Παρισίῳ διὰ τὸν Νότον. Τὸ ἀρχικὸν γράμμα τοῦ ὀνόματος τοῦ J.D.M. [Ἰάκωβος Ντε Μολλαὶ] εὐρισκόμενον εἰς τὸ αὐτὸ Τάγμα διὰ τούς πρώτους τρεῖς βαθμοὺς εἶναι μία ἀπὸ τὰς πολλὰς καὶ ἐσωτερικὰς ἀποδείξεις ἐπὶ τοιαυτῇ ἡτῃ ὁ ἀρχὴ τῆς νεωτέρας ἑλευθεροτεκτονικῆς [Μασονίας]...

Ἐκπληκτικὸν εἶναι πρᾶγμα οἱ ἀποκαλύψεις αὐτῆς τῆς ἱδίας τῆς Μασονίας γιά τὸν αὐατό της, στὸ αὐθεντικὸ (καὶ σπάνιον) τεκτονικὸ ἐντυπο, ἐρχόμενες γιά πρώτη φορά σὲ εὐρεία δημοσιότητα, καὶ μόνον ἐκ τοῦ Ορθοδόξου Τύπου!

καὶ οἱ ἀποκαλύψεις συνεχίζονται, ὡς ἀκολουθῶς:

...Ὁ Πάπας καὶ ὁ Βασιλεὺς [τῆς Γαλλίας, Φίλιππος ὁ Ὠραῖος] μετ’ ὀλίγον ἐχάθησαν κατὰ παράδοξον και αἰνιδιῶν τρόπον.

Ὁ Tanh de Florian ὁ κύριος καθηγέρων τοῦ Τάγματος [τὸν Ναῖτων “τρογόνων”] τῆς μασονίας, ὅπως εἶδαμε ἄλλο πρὶν] ἐφρονεῖσθ [ἐξολοφονήθη]. Ἐβρουσαν μὲν τὸ ζῆφος τὸν Ναῖτων [οἱ προαναφερόμενοι Πάπας και βασιλεῖς], ἀλλὰ τοῦτο ἐγένετο ἐγχειρίδιον [ἐνσάνιον τοῦς]...

Τὸ Τάγμα [τὸν Ναῖτων αὐτῶν] ἐξηφανίσθη διὰ μίᾶς. Γαῖαι καὶ πλούτῳ [αὐτοῦ] ἐδημειώθησαν [τότε, τὸ 1314] καὶ ἐφαίνετο τοῦτο ὡς μὴ ὑπάρχον. Οὐχ ἦπτον ἐξῆ ὑπὸ ἄλλο ὄνομα [τῆς «Σκωτικῆς Τεκτονικῆς» - τὸν ὑψηλὸν βαθμὸν τοῦ σημερινοῦ τεκτονισμοῦ, ὅπως εἶδαμε παραπάνω] καὶ κυβερνώμενον ὑπὸ ἀγνώστων ἀρχηγῶν, ἀπεκαλύπτετο μόνον εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἑμπροσθεν συνεγέναν τινα βαθμῶν, και ἐδείχθησαν ἀξιοὶ ὥστε νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτοὺς τὸ κινδύνωδες μυστικόν...» (Πηγή: πάντων τὸν συναφῶς ἐδῶ παραθεμάτων εἶναι τὸ Τεκτ. Περ. Πυθαγόρας, ἔτος 1887, σσ. 190, 191).

Καὶ αἱ προετοιμασίαι διὰ τὴν ἀναστροφὴν θρόνων και θώκων εἰς τὴν Εὐρώπην συνεχίζονται, συνωμικῶς...

Σὲ τεκτονικὸ ἐντυπο τοῦ ἔτους 1887 ἐπίσης, διαβάζουμε σχετικῶς:

1887

...Μασονικὸν ἀρτίεστον τὸ 17ου αἰῶνος ἔχει ἐσπᾶνθ τέμνουσαν τὸν στυλεὸν κρίνου, καὶ τὰς λέξεις Talem dabit ultio Messiem Τούτον θέρος [καρπὸν, ἀποτέλεσμα] θὰ δώσῃ ἡ ἐκδίκησις...

Σημείωσι τοῦ γράφοντος: Τὸ ἄθος τοῦ κρίνου ἦταν στὸ ἐμβλημα πού τότε γαλλικοὶ Στέμματος.

...Στοὺ ἐγκαινισασθεῖσα ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Ρουσσῷ πού φανατικῶς τῆς Γενεύης, ἐγένετο τὸ κέντρο τῆς ἐπαναστατικῆς κινήσεως ἐν Γαλλίᾳ και πρίγκηψ τοῦ βασιλικοῦ αἵματος ὑπῆγεν ἐκεῖ νὰ ὀρκισθ τὴν καταστροφὴν τὸν διαδόχων τοῦ Φιλίππου τοῦ Ὁραῖου [τοῦ βασιλιὰ πού ἔκαμε στὴν πυρὰ τοῦς Ναῖτες] ἐπὶ τοῦ τᾶφου τοῦ Ἰακῶβου de Molai [τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν τὸν Ναῖτων]. Οἱ κατάλογοι τοῦ τάγματος τὸν Ναῖτων μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ ἀντιπρίσβειλς ὁ δούς τοῦ Orleans, ὁ μέγας Διδάσκαλος τοῦ ἐπιφθόρου μυστικοῦ τῆς εταίρειας (...).

Οἱ Ναῖτες ἐπεβουλεύθησαν τὸν βασιλεᾶ· διότι ἔσωσαν αὐτὸν ἀπὸ τῆς παραφροσῆς τοῦ λαοῦ, διὰ νὰ ἐξερεθθῶσι τὴν ὄργην και νὰ φέρωσιν τὴν καταστροφὴν, ἥτις ἦτο παρασκευασμένη πρὸ αἰώνων [!]. Ἡ ἐκδίκησις τὸν Ναῖτων ἐξήχησε τὸ ἱκρίωμα [γιά τοὺς βασιλίδες αὐτοῦς]...

Καὶ τὸ φοβερὸ αὐτὸ μασονικὸν δημοσίευμα καταλήγει:

...Ποὺ ἄλλου κατακρημνίσθη ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ κενοδοξία τοῦ κληροῦ και τὸν ευγενὲς τῆς Γαλλίας, εἰμὲ ἐν ταῖς Στοαῖς τὸν ἐλευθέρων τεκτόνων [μασονίων]...» (πηγή: τεκτ. περ. Πυθαγόρας, 1887, τ.7, σσ 194, 195, 239).

Ἡ Συνωμοσία διὰ τὴν ἀναστροφὴν τὸν θρόνων συνεχίζεται 1909

Σὲ τεκτονικὸ ἐντυπο τοῦ 1909 διαβάζουμε, σχετικῶς τὰ ἀκολουθα:

Ύμερικανομπολεσβικισμός, Ίσλαμ και όμοφυλοφιλία

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αμαρτήματα) και ιδιαίτερως βδελυκτό για τόν Άγιο Τριαδικό Θεό. Είναι μία φρικτή διαστροφή, μία έμπεκτη ανωμαλία, που ανατρέπει την ανθρώπινη αντολογία και φυσιολογία, μία φρικώδης παράχρηση τών συμπατικών οργάνων τού ανθρώπινου είδους που προσβάλλει την ανθρωπινή αξιοπρέπεια, την οποία καταδικάζει άσυστητή. Ή επιγρμμοφιλία, θα σάς έλεγα ότι μισώ τήν όμοφυλοφιλία, αλλά όχι τούς όμοφυλοφίλους. Ειδικώς αυτούς που αναγνωρίζουν τήν ψυχασωματική τους ασθένεια και αγωνίζονται, επικαλούμενοι τήν ανώωθεν βοήθεια, να υπερνικήσουν έν Χριστώ τήν σοδομικό βδελύγνμα. Υπάρχει δυστυχώς και ή άλλη κατηγορία τών αναιδών και υπερφιλόλων κιναιδών που όχι μόνο αισθάνονται υπερφιλοανοί για τόν άπτεχτη κιναιισμό τους, αλλά επιδιώκουν τή ποινική δίωξη δσων έχουν τήν άποψη ότι είναι θανάσιμη άμαρτία ή "διαπεριότητά" τους. Αυτοί είναι όρκοιμενοι έχθροι τής Έκκλησίας που θεωρούν ρατσιστικό τό χωρίο τού Εγγαγγελίου που αφορά στούς άμετανόητους άρσενόκοιτους και στήν κλειστή γι' αυτούς Βασιλεία τών Ουρανών (Α Κορ. στ' 9-11). Αυτούς τούς άμετανόητους άνθρωπος τό Πανάγιος Θεός τούς έχει άφησει στή "τύχη" τους. Έπειδή Τον άπαρηνγκαν, δέν Τον άναγνωρίσαν ώς τόν μοναδικό άληθινό και Πανάγαθο Θεό, δέν Τον ευχαρίστησαν γιά τίς εύεργεσίες Του και δέν Τον δόξασαν, τούς παρέδωσε σέ έπαίσχυντα πάθη (Ρωμ. α΄ 26-27). Και έμεις οι Όρθόδοξοι χριστιανοί πρέπει να στεκομαστε μακριά τους και να αποφεύουμε οποιαδήποτε συζήτηση και συναστροφή μαζί τους. Τό μόνο που μπορούμε να νά τους προσφέρουμε είναι να προσευχήσμε γι' αυτούς. Όσον άφορά τούς άλλους τούς καλοπρωγαίοντες, αυτούς που συναισθάνονται τήν ασθένειά τους, ή μέση όδος έκ μέρους μας είναι ή προσιμότητα βοήθειας. Ούτε ή δαιμονική έχθρότητα, ή περιφρόνηση, ή γελοιοποίηση, αλλά ούτε και ή άδόξαση άποδοχή τής όμοφυλοφιλικής δραστηριότητας ώφελει στό έλάχιστο, αλλά ανήθικες προκαλούν μεγάλη ζημία, εξοργίζοντας ή άποστροφήνάς τους. Δυστυχώς, τήν βαρύτερη ψυχσωματική ασθένεια τών όμοφυλοφίλων έκμεταλλεύεται ή Νέα Παγκόσμια Τάξη (άφου προηγουμένως τήν νομιμοποίησαν, τήν θεομοθέτησαν ώς φυσιολογικό σεξουαλικό προσανατολισμό και ποινικοποίησαν τήν άσκηση τής όποιασδήποτε άρνητικής κριτικής) και τή μεταχειρίζεται ώς Δουρέο. Τ'από μαζί με τήν ισλαμική λαθρομεταναστευτική λαίλαπα (μέ τή ζορί τους έκαναν "συμμάχους" ή καλύτερα λυκοσυμμάχους, αποσιωπώντας τό γεγονός τής ρίψης τών όμοφυλόφιλων άπό τούς ισλαμιστές στό κενό, άπό τίς παράστες τών πολυκατοικιών) γιά τήν άνατροπή τής ένδίκης, κοινωνικής και οικονομικής συνοχής και τήν έπιβολή τής Παγκόσμιας Δικτατορίας σέ μία όμολογητοσημένη Παγκόσμια Κοινότητα άναμεμιγμένων λαών χωρίς ένδική αυτοσυμείδριση και μολυσμένη μέ τόν φονικό ίο τού Ίσλαμ.

Μία τρίτη πέμπτη φάλαγγα-εργαλείο τής Παγκόσμιας Νεοεποχικής Ελπί γιά τόν άφανισμό τών Έθνών και τήν έπικράτηση τής ανήερης Πανθρησκείας είναι και ή άμερικανομπολεσβικισμός, που στήν Έλλάδα έκφράζεται άπό τό μεταλλαζόμενο Πασόκ, δηλαδή τόν Σύριζα. Αυτό τό ύβριδικό-χμιαρικό τεταρτούρητο έκτελώντας έξωθεν έντολες άφελανισμού και άποχοριστοποίησης μεθοδεύει τή διάλυση τής ελληνορθόδοξης κοινωνίας, έμφανίζοντας ώς δθδεν άδικωμένους τούς μουσουλμάνους λαθροεισβολείς (που "προσκαλέσταν" άπό τίς άνδελθικές Κυβερνήσεις τής μεταπολίτευσης μέ τόν πακτωλό χρήματός τού George Soros και τίς εύνοϊκές νομοθετικές ρυθμίσεις) και τούς

Οί ύπαίτιοι τής παραμορφώσεως τού μαθήματος τών Θρησκευτικών

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

βιομηχανίας.

Δέν είναι έπομένως ό ύπουργός μέ τίς ιδεολογικές του άγκυλώσεις ό μοναδικός ύπαίτιος γιά τό πρόβλημα που έχει δημιοιωρηθεί. Αμυνόμενος άλλωστε μετά τίς αντιδράσεις έπίπε ότι τά νέα προγράμματα θρησκευτικών έχουν έκπονηθεί άπό ειδική έπιτροπή τού Ίνστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής, στήν όποια συμμετείχαν και θεολόγοι. Και σέ έκείνους λοιπόν θα πρέπει να καταλογιστούν ευθύνες, ιδιαίτερα στους θεολόγους, οι όποίοι ύποτίθεται ότι είναι και ειδικοί.

Ένας μάλιστα άπό αυτούς, ό καθηγητής θεολογίας κ. Μάριος Μπέγγος, υπερασπιστική μέ σθένος τό νέο πρόγραμμα σέ συνέντευξή του σέ ραδιοφωνική έκπομπή μετά τόν σάλο που έξάστας, βάζοντας τά μέ όλους τούς άντιπθέμενους στό πρόγραμμα (Αρχιεπίσκοπο, Ίερόφρχος, Άγιον Όρος κ.λ.) Μήπως τελικά αυτός είναι ό κατ' έξοχην ίθύνων νους γιά τήν παραμόρφωση τού μαθήματος τών θρησκευτικών, γιαι ποίος άλλος μετά τή γενική κατακραυγή θα έβγαινε να υπερασπιστεί μέ τόσο ζήλο ένα πρόγραμμα-έκτρωμα, ένα "θρησκευολογικό άγάρτωμα", όπως κάποιοι τό χαρακτηρίσαν, έκτός άπό τόν ίδιο τόν τόν δημιουργό;

Αντί λοιπόν τά πυρά να στρέφονται μόνο έναντίον τού ύπουργού, δέν θα ήταν πού όρθό να στραφούν και κατά τού ίδιου τού δημιουργού ή τών δημιουργών τού νέου προγράμματος τών θρησκευτικών, όταν μάλιστα είναι τόσο προκλητικοί; Εξάλλου ό συγκεκριμένος καθηγητής δέν είναι ή πρώτη φορά πού προκαλεί, καταφέρνει όμως πάντοτε ως διά μαγίας (ή άλλως σκοτεινής δύναμης) να μένει στό άππορόβλητο και να καταλαμβάνει θέσεις κλειδιά, άπό όπου μπορεί να προωθεί τά άντικειλησιαστικά του σχέδια.

Γιά τού λόγου τού άλλθές υπενθυμίζουμε άλλες δύο χαρακτηριστικές περιπτώσεις: α) Σέ συνέντευξή του σέ κρατικό τηλεοπτικό κανάλι τόν Μάρτιο τού 2010 εξέ-

Παρανομος ή άντικατάσταση τών Θρησκευτικών υπό τής θρησκευτικής

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

3ον) Τά Θρησκευτικά στά σχολεία είναι όμολογικά και κατηγορηκό μάθημα, ένώ ή θρησκευολογία είναι άπλώς μάθημα γνώσεων και είναι ένα κεφάλαιο σέ κάποια τάξη τού σχολείου Γυμνασίου ή Λυκείου.

4ον) Ό κ. Φίλης στήν άπάντηση που έδωσε λέγει: "γιά

Νά ζητήσουν όλοι οι μαθηταί...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τες, πρόεδροι μάλιστα συνοδικών έπιτροπών, οι όποιοι προπαγανδίζαν ύπέρ τού καπιταλιστικού προγράμματος σπουδών μέ τήν δικαιολογία ότι μός συμφέρει να τό δεχόμμε γιά να μύ χάσουμε τήν ύποκειμενικότητα τού μαθήματος!!! Δηλαδή να δικάσουμε κάθε δαιμονική πλάνη προκειμένου να έχουμε μάθημα που θα λέγεται θρησκευτικό!!! Αλτοί δυστυχώς θα έπρεπε να έχουν άποπεμφθεί άπό τήν Σύνοδο άπό χρόνια και να ύπολοιποι που τούς άνεχονται είναι έξίσου υπεύθινοι. Και δέν είναι τυχαίο ότι οι ύποστηρικτές τού άντικρίστου προγράμματος σπουδών είναι οι ίδιοι που τρωθούν τόν Οικουμενικό κατά κάθε αϊρεσιολόγο -έν όχι καθάρα αϊρετική- άποψη (τ.χ. μεταπατερική θεολογία κτλ). Αυτή, σεβασμιότατοι, είναι ή τελευταία εύκαιρία: ή παίρνει τήν ευθύνη σας και φέρεστε ως έπίσκοποι Χριστού ή σωτηρία πάλι μέ χλιάρες άντιδράσεις, άφήντε τους αντίκρίστους ανάμεσα σας να επιδείκνυν στό άφεντικό τους άλλη μία νίκη κατά τής Έλλάδος και τίθεσθε πλέον -ως Έλλαδική Έκκλησία και όχι μόνο εσείς προσωπικά- στό περιβόριο τού κοινωνικού και έθνικού βίου τής Χώρας.

Και να εΐστε βέβαίοι ότι έν πάλι έπιλέξετε τήν συμβιβασμό, ό ορθόδοξοι όττως ή άλλως θα ζητήσουν - όταν κατανοήσουν πλήρως περί τίνος πρόκειται, ίσως άπό τό χρόνο τού πού παραρρόνουν τήν απαλλαγή τών παιδιών τους άπό αυτό τό άνήκριστο μάθημα. Δέν είναι ντροπή να μύ μός δείξετε τόν δρόμο;

όμοφυλόφιλους άπό τούς "ισλαμοφοβικούς" και "όμοφοβικούς" Έλληνες. Έτσι, οι κομμουνιστοκαπιταλιστές μέ τήν άμερίστη συμπαράσταση τής νεοφλεβητικής άνδελθικής Δεξιάς, θέλοντας να δικάζουν άνευπορίστη στα τούς πάντες σύμφωνα μέ τήν "άριστερή ήήκη", θέσπισαν τήν Εισαγγελία κατά τού ρατσισμού. Πρόσφατο θέμα αυτής τής ύποβολήςμιας Δικαιοσύνης, ήταν ό Μητροπολίτης Χίου Μάρκος, ό όποίος τόλμησε να πει τά αυτονόητα. Σέ δημόσιες δηλώσεις του άνέφερε ότι οι πολιτικοί μας έχουν καταβάσει τά παντελόνια, προσκυνούν τούς ξένους έπικυριαρχους, έχουν παραδώσει τή Χώρα στούς ξένους και θεσμοθέτησαν τήν ανωμαλία μέ τό σύμφωνο συμβίωσης τών όμοφυλοφίλων, πού ψήφισαν. Επίσης, έίπε ότι δέν ύπόχρουν πρόσφυγες και ότι όλοι είναι λαθρομετανάστες. Δηλαδή, τόν Ίερόφρχη πού έξεστέρμας τίς μεγάλες αυτές άληθειες, παρέπεμψαν στήν Εισαγγελία πρός διερεύνηση τής καταγγελίας γιά ρατσισμό και μισαλλοδοξία. Σέ αυτόν τόν λαμπρό κληρικό ύποκλινόμαι ένώ ό άνάξιος (που έχω ύποπτεσει στά βαρύτητα άμαρτήματα τής πορνείας, τής μοιχείας και τού φόνου τού άγέννητου παιδιού μου) και τού άπευθύνω χίλια εύγες. Για όλους αυτούς τούς ψευτοαριστερούς και τούς άπάτριδες δεξιούς, ίσχυιέ τό ρητό "ό έχθρός του έχθρου μου είναι φίλος".

Έτσι λοιπόν στόν Συνασπισμό τής Αριστεράς έχουν έντάξει άπύτως, τούς μουσουλμάνους λαθραίους και τούς όμοφυλόφιλους και στοχεύουν μέ άπύθμενη έμπάθεια και έκδικητικότητα τήν Έλλαδική Έκκλησία. Παρόλη τήν άπομία, τήν παθητικότητα, τήν ύποχωρητικότητα, τήν κακοδοξία (άρκετές φορές μέχρι τού βαθμού τού δαιμονιώδους Οικουμενισμού και τής Παναίρεσης) έκ μέρους άρκετών κληρικών, ή Όρθόδοξη Χριστιανική Έκκλησία δέν παυει να είναι τό άθάνατο Σώμα τού Σωτήρος μας, Ίησου Χριστού, τό όποιο έγκολυμνείται μέν όλους τούς ανθρώπους που βαπτίζονται ορθόδοξως στό όνομα τού Τριαγίνου Θεού, αλλά άπορρίπτει και άποτάσσεται μετά βδελύγματος δέ όλες τίς άλλες πίστεις, διότι είναι ή μόνη κάτοχος τής έξ άποκαλύψεως Αλήθειας.

Αξιότιμος κ. Διευθυντά είχα πρίν άπό 15 χρόνια άκούσει άπό τό στόμα μίος έξαιρετικής ύπαλληλου τής έφημερίδας σας, στά γραφεία στήν όδό Κάνιγγος ότι ή έφημερίδα "Ορθόδοξος Τύπος" είναι τού Χριστού και άπό μέσα μου σκανδαλίστηκε και τήν χλεύασα. Τό θεώρησα άκραίο, άνοητο και υπερβολικό. Μέ τήν πάροδο τών χρόνων διέπιστώσα ότι είναι πέρα γιά πέρα άληθινό. Αντιλήφθηκα ότι τόν μακαριστό άρχιμανδρίτη Χαράλαμφο Βασιλόπουλο, τόν μακαριστό πατέρα Μάρκο Μανώλη, τόν μακαριστό Γεώργιο Ζερβό που ήσαν πνευματικοί καθοδηγητές και διαχειριστές στόν "Ορθόδοξο Τύπο" πρίν άπό εσάς, τούς κατέβυθε στο σημαντικότατο έργο τους ή Χάρη τού Αγίου Πνεύματος και έτσι μπόρεσαν και υπερέβησαν άναρίθμητα και άνθρώπινες άντιπερβλήματα έμπόδια. Μάλιστα, τόν άείμνηστο Γεώργιο Ζερβό είχα συναντήσει και συνομιλήσει μαζί του γιά τήν μεγαλύτερη και έπικινδυνότερη αΐρεση όλων τών αιώνων, τών δαιμονικό Οικουμενιένων. Παρακολουθούσα συχνά τίς έκπομπές του στό τηλεοπτικό κανάλι Blue Sky και είχα πληροφορηθεί ότι έκεί τόν πληρομύσαν άνελέητα κάποιος "Συριζόζης" νεοτέρες. Ίσως, άν δέν ύποτίθαι αυτόν τόν φοβερό εξωτερικό πόλεμο, να ήταν και σήμερα κοντά μός.

Εύχομαι όλοψυχως να συνεχίσετε μέ τόν ίδιο ενσυναισμό, τήν αυστήρηση, τό άθαρρος και τήν ευθκρισία τών προκατόχων σας, τό σπουδαίο έργο που αναλάβατε.

φρασε άμφιβολίες όχι μόνο γιά τή θεότητα τού Ίησου Χριστού, αλλά και γιά τήν ιστορική Του ύπαρξη, έπιμένοντας άκόμα και τό περιβόητο "πρόγραμμα άπομύθευσης" τού R. Bultmann. β) Σέ συνέντευξή του σέ ραδιοφωνικό σταθμό τό 2011 πρότεινε τή διακοπή τής μισθοδοσίας τών κληρικών άπό τό κράτος μέ τό παραπλοητικό έπιχείρημα ότι οι κληρικοί βγάζουν περισσότερο άπό τά "τυχερά".

Έν τούτοις ό ίδιος αυτός άνθρωπος εξέλεγή επανελθόντως κοσμητόρα τής Θεολογικής Σχολής Αθηνών (σήμερα άποκαλείται "προκασμητόρας"), διετέλεσε διευθυντής τού Διορθόδοξου Κέντρου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος άπό τό 2009 έως τό 2011 και τώρα είναι μέλος τής ειδικής εκπαιδευτικής έπιτροπής τού μθήμια τών θρησκευτικών. Συμβαίνει δηλαδή τό παρόδοξο φαινόμενο, σέ μία ορθόδοξη χώρα, όπως ή Έλλάδα, τό περιεχόμενο τού μαθήματος τών θρησκευτικών να διαμορφώνεται άπό κάποιον που χαρακτηρίζεται άκόμα και τήν ιστορικότητα τού Ίησου Χριστού. Άρα «κάτι σάμιο ύπάρχει στό βασίλειο τής Δανιμρκίας».

Έτσι εξηγείται τό πώς προέκυψε ένα τέτοιο άλλόκοτο πρόγραμμα, τό όποιο στοχεύει μάλλον στή γελοιοποίηση τού μαθήματος τών θρησκευτικών μέ ό, τι αυτό μπορεί να συνεπάγεται γιά τό μέλλον του. Έκτός λοιπόν άπό τήν άπομάκρυνση τού ύπουργού Παϊδείας, ή όποια ζητείται έπιακτικά άπό έκκλησιαστικούς και άλλους παραγόντες, θα πρέπει να ζητηθεί και ή έπιτευχθεί και ή άπομακρυνση τών έκ τών έσω πολεμίων τής Έκκλησίας, γιαι, όπως θα έλεγε και ό Μέγας Βασίλειος, είναι εύκολο να προφυλαχτεί κάποιος άπό τούς δηλωμένους έχθρούς, ένώ στούς έχθρούς, οι όποιοι βρίσκονται άνάμεσα μός, εΐμαστε αναγκαστικά έκτεθειμένοι πρός κάθε βλάβη (ςτούς μέν προκεκηρυγμένους έχθρούς και φυλάσσεται ράδιον, τοίς δε αναμενόμενος ήμίν άνάγκη έκδόσθους είναι πρός πείσαν βλάβην) (Επιστολή ΣΝΖ, PG 32,945 Β).

Παρανομος ή άντικατάσταση τών Θρησκευτικών υπό τής θρησκευτικής

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Νομικά και Συναγματοκά τρηεί ό κ. Φίλης τίς συνταγματικές του ύποχρεώσεις; Πώς θα εισηγηθεί στήν έκπαίδευση τό μάθημα τής θρησκευτικότητας μέ Ύπουργική άπόφαση; Προεδρικό Διάταγμα (Π.Δ.) ή μέ Νόμο στή Βουλή; Διότι, έδώ έμπλέκονται και άλλοι. Γιατί άποφενύει τίς νόμιμες διαδικασίες; Έχει τρηήσει τήν Εκπαιδευτική Νομοθεσία, γιά τήν άλλαγή ή μετατροπή ενός μαθήματος; Έχει καταρτίσει πλήρως τό περιεχόμενο τού μαθήματος έκάστης τάξεως γιά ή θρησκευολογία; Έχει Νομοθετική κώληση γιά τή Βουλή;

Γνωρίζει ό κ. Φίλης γιά τήν έγκριση ενός βιβλίου γιά τήν έκπαίδευση άπασιούται όρισμένες δυσκολίες, λεπτεπς και άδιάρβητες διαδικασίες;

5ον) Είναι έξωφρενικό να όμιλεί ό κ. Φίλης γιά τά νέα πλοικά προγράμματα τής θρησκευολογίας και τά όποία απέδωσαν καρπούς (!), σέ νόμιμους άπευθύνους, σε διαπονητικές καθυστερήσεις; Για τά άλλα μαθήματα έχω κάνει πλοικά προγράμματα; Γιατί - γιαι τόσο πολυό κότεται να άντικαταστήσει τήν θρησκευτικά μέ τήν θρησκευολογία; Τήν τραγική κατάσταση στήν έκπαίδευση, σέ όλες τίς βαθμίδες, δέν τήν βλέπει;

6ον) Γνωρίζει ό κ. Φίλης γιά τό περιεχόμενο τών Θρησκευτικών στα σχολεία, τόν πρώτο λόγον τόν έχει ή έπίσημη Έκκλησία τής Ελλάδος, και δέν τόν έχει ούτε ό κ. Φίλης ούτε ό κ. Πρωθυπουργός ούτε κανείς άλλος;

Εύχομαι τό θέμα να μύ φθάσει στό Σ.Τ.Ε. και να σταματήσουν άμέσως αυτά τά σχέδια τού κ. Φίλη, τά όποία ύπαγορεύονται άπό όλους!! Τό μάθημα τής θρησκευολογίας ΔΕΝ πρόκειται να εισαχθεί στήν Εκπαίδευση, διότι αντίβαινει τίς προαναφερθείσες Συναγματικές έπιταγές.

7ον) Τό τί θα πράξει ή έπίσημη Έκκλησία τής Ελλάδος δέν τό γνωρίζω. Πιστεύω μέ σθένος και δυναμισμό θα τό άντιμετωπίσει έχουσα ύπόψη τής τής Αγίας Γραφής"... και Πύλα Άδου ού καποχύσουςι Αυτής".

Ορθόδοξος Τύπος

Τό έκκλησιολογικόν και κανονικόν...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ες ή κλάδους τού ενός δένδρου. Πάντοτε διεκήρυττε ότι όποιος εξέρχεται έκ τού ΕΝΟΣ ΣΩΜΑΤΟΣ τής ΜΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ εξέρχεται τή "τών σωζόμενων μερίδω" και ποτέ δέν άνεγνωρίσε τά δθδεν μυστήρια τούς ως έγκυρα, ούτε και αυτό τό βάπτισμά τους (βλ. 46ο κανόνα τών Αγίων Αποστόλων).

Ό καθηγητής και έπίσκοπος Νικόδημος Μίλας γράφει σχετικά μέ τά άνωτέρω: «Έπειδή μία κεφαλή τής Έκκλησίας ύπάρχει, δηλονότι ό Ίησους Χριστός, δέον ή Έκκλησία, ή τό Σώμα Αυτού άποτελούσα, να ή έναία, μία» (Έκκλση. Διδ. [1906] 294). Ό δέ Μ. Βασίλειος έγραφε στούς Ίησούς και τούς Άλλους Έπισκόπους: «Τους τήν άποστολική όμολογούντας πίστιν, άπτερ έπενόησαν σχίσματα διαλύσαντας, ύποταγήναι τού λοιπού τή αυθεντία τής Έκκλησίας» (έπ. 92, PG 32, 481). Έκείνοι, οι όποιοι όμολογούν τήν άποστολική πίστη να διαλύσουν τά σχίσματα που έπενόησαν και είς τό εξής να ύποταχθούν είς τήν αυθεντία τής Έκκλησίας. Διότι, λέγει ό Ίερος Χρυσόστομος, «οίκος έστιν ή Έκκλησία πατρικός - έν σώμα και έν πνεύμα» (PG 62, 87). Όλα τά άλλα μορφώματα, τά όποια άποκαλούνται Έκκλησίες (Πατισμός, Προτεσταντισμός, Ουνία κ.τ.λ.) είναι όμάδες άποκεκομμένες άπό τό ένα Σώμα τής Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας. Έκείνος ό όποίος θα όνομαζή "έκκλησία" κάθε ένα άπό αυτά τά αϊρετικά μορφώματα, τοποθετείται άυτομάτως τόν χώρο τής αΐρεσως.

Ό Άγιος Ιουστίνος Πόστοβις όμιλεί καθαρά περί τούτου: «Η Έκκλησία είναι μία και μοναδική, διότι είναι τό Σώμα τού Ένός και μοναδικού Χριστού [...] ποτέ δέν ύπήρχε διαίρεσις τής Έκκλησίας, αλλά μόνον χωρισμός άπό τήν Έκκλησίαν [...] Έκ τής μιάς, άδιαίρετου Έκκλησίας τού Χριστού είς διάφορους καιρούς άπεσχίσθησαν και άπέκοπτοσαν οι αϊρετικοί και σχισματικοί, οι όποιοι κατά συνέπεια έταυσαν να είναι μέλη τής Έκκλησίας και σύσσωμοι τού Θεανθρώπινου Σώματος τής. Τοιούτοι ήσαν πρώτον οι Γνωστικοί, κατόπιν οι Αρειανοί και Πνευματομάχοι, έπειτα οι Μονοφυσίται και Εικονομαχοί και τέλος οι Ρωμαιοκαθολικοί και οι Προτεσταντικοί και Ουνίται και όλη ή άλλη αϊρετική λεγών» (Ορθόδοξος Έκκλησία και Οικουμενισμός [1974] 82).

Είναι δυνατόν να μύ γνωρίζουν τήν αλήθεια περί τής ΜΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ό Οικουμενικός Πατριάρχης και οι Όρθόδοξοι Έπίσκοποι και να άγκαλιάζουν τούς αϊρετικούς, διαχόντες τό Ορθόδοξο ποίμνιο;

Στήν Κρήτη, όχι μόνον δέν καταδικασαν τίς πολλές αΐρεσές τού Πατισμού και τού Προτεσταντισμού, αλλά έστράφησαν και έναντίον τής δογματικής δισσκαλίας τής Β' Οικουμενικής Συνόδου περί τής Μιάς Εκκλησίας. Η Σύνοδος αυτή καθαρά όμολόγησε τήν μοναδικότητα τής Έκκλησίας: «Είς μίαν, άγίαν, καθολικήν και άποστολικήν Εκκλησίαν».

Δέν είναι πνευματική παραφροσύνη να στρέφεται έναντίον τής άποφάσεως και διακηρύξεως τής Β' Οικουμενικής Συνόδου γιά τό θέμα τής μοναδικότητας τής Έκκλησίας; Και μόνον εξ αυτού τού δογματικού δλσστήματος ή έν λόγω σύνοδος καθίσταται ληστρική, έφ' όσον δέν πληροί τό «τόπμιον τού αγίους Πατρός».

Απεκάλεσαν τίς αϊρετικές όμάδες "ετερόδοξες εκκλησίες».

Η ίδια ή φράση άποτελεί σχήμα οξύμωρο. Από τήν Αρχαιότητα άκόμη οι όροι "ετερόδοξος", "ετερόδοξος", "ετερόδοξος" δηλώνουν τό ψεύδος, τήν πλάνη, τόν πλανέμειο (Πρβλ. Πλάτωνος, Θεαιτήτος, 190ε, 193δ κ.ά.). Στήν δέ Πατερική Γραμματεία ό όρος ετερόδοξος ταυτίζεται άπόλυτα μέ τήν έννοια τού πλανεμένου, τού άποκεκομμένου άπό τό Σώμα τής Μιάς Έκκλησίας. Εκείνοι, ό όποίοι άποδέχεται έντερα δόξα, έτέρα γνώμη, δηλαδή, ψευδή και άλλοιωμένη δογματική και κανονική διδασκαλία άπό εκείνη τής Ορθοδόξης Έκκλησίας (Βλ. και Liddell-Scott, vol. ii, 344). Αυτός δέν είναι αϊρετικός; Αυτός δέν εκτεκόπη άπό τήν Μία Έκκλησία; Τότε πώς είναι δυνατόν να τοποθετητά μετά τής Μιάς Εκκλησίας και να εκλαμβάνεται ως "Εκκλησία"; ό Μ. Βασίλειος έπιβεβαιεί: «Τέτμηται ή αΐρεσις πρός τήν Ορθόδοξίαν» (έπ. 258, PG 32, 952).

Αλλά δς δοιμε επί προχρόνις κάποιες άπό τίς άπειρες θέσεις τών Αγίων Πατέρων περί τών ετεροδόξων, ό Μ. Αθανάσιος τονίζει ότι ό Θεός θα άπολύσει τούς ετεροδόξους: «Τούς άποπεισόντας τής άληθείας ετεροδόξους λαλούντας ψεύδος... άπολεί ό Θεός» (PG 27, 73), ένώ ό Μ. Βασίλειος προτείνει να μύ δεχόμαστε τίς διδάχες τών ετεροδόξων, διότι είναι καθάρα τρέλλα να άκολουθούμε τούς παράφρονες: «Μή άγεσθαί υπό τής πιθανότητας τών ετεροδόξων- 만ία γάρ σαφής, έξεστραφέν ακολουθούμε» (PG 30, 649). Αλλά και ό Ίερος Χρυσόστομος διακηρύσσει ότι οι ετερόδοξοι, μέ τό να διαστρεβλώνουν τά νοήματα τής Αγίας Γραφής και να φανερώνουν τήν πλάνη τους μέ σκοπό να παγιώσουν τούς Ορθόδοξους, θα έπισπουν επί τας κεφαλάς των τήν τιμωρία τού Θεού: «Οι όρύσσοντες τας Γραφάς ετερόδοξοι ούκ επί τό μαργαρίτας ευρείν, αλλά παρασφείραν και παγίδα στήσις, θρασυαρίζοντι πύρ, τήν έγκρύψαν κακίαν είς φανερών άνοητος» (PG 64, 709). Σημιανική είναι και ή αναφορά τού Αγίου Γρηγορίου τού Θαυματουργού, ό όποίος καταδικάζει ός τούς ετεροδόξους, όχι μόνον ως μύ πειθόμενος στην Αγία Γραφή, αλλά και προσπαθώντας να παρασύρουν και άλλους στήν πλάνη τους, χρησιμοπούντας άθέμιτα μέσα: «Οί (έν. οι ετερόδοξοί) πείθεσθαι ταίς Γραφάς ού άνέχονταν· δεινόνητι δε νιν περιτρέπουν τούς άθεις των τούτων λόγων περτώναν» (PG 10, 1137). Επίσης και ό Άγιος Θεόδωρος ό Στουδίτης στενορείει γιά φωνή προειδοποιεί ότι οι Ορθόδοξοι, ως μέλη τής Μιάς Έκκλησίας, δέν πρέπει να έχουν κομμία κοινωνία μέ τούς ετεροδόξους, δηλαδή τούς αϊρετικούς, άν θέλουν να παραμείνουν φίλοι τού Θεού: «Εί φίλοι κατά Θεόν, πώς τή κοινωνία τών ετεροδόξων κοινωνούντες»; (έπ. 48, PG 99, 1081).

Πώς, λοιπόν, θα άνοήσουμε όλη τήν Πατερική μας Παράδοση και θα άποκαλέσουμε "εκκλησίες" τούς αϊρετικούς, τούς "έν πονουρία πικροτάτους ετεροδόξους"; (Πρβλ. Ολυμπιόδωρου, PG 93, 761) Ό Άγιος Ιωάννης ό Δαμασκηνός βροντοφωνάζει: «Έστιν ούκ ή άγία τού Θεού καθολική Εκκλησία, τό σύστημα των άπ' αιώνας αγίων Πατέρων, πατριαρχών, προφητών, άποστόλων, εγγαγγελιστών, μαρτύρων, οίς προστέθη πιστεύσαντα όμολοβήσαν πάντα τά έθνη» (PG 96, 1357).

Γιατί να ψευδίζεθα, Παναγιώτατε, έναντι τού έαυτού μας και τών ετεροδόξων, τών πλανεμένων άδελφών μας; Είναι δυνατόν άπό τήν μία να τούς κατονομάζουμε ετεροδόξους, δηλαδή αϊρετικούς και άπό τήν άλλη να τούς δεχόμμεθα ως "εκκλησίες";

Η Ορθόδοξος Έκκλησία είναι ή ΜΙΑ και ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ. Και τούτο διότι ό "Ίδιος ό Θεάνθρωπος Κύριος μετεβίβασε τήν εκκλησιαστική έξουσία στούς Αποστόλους και ή Αποστολική αυτή έξουσία περιήλθε στούς Έπισκόπους και διαδόχους αυτών.

Γιατί να μύ όμολογούμε τήν αλήθεια πρός όλους τούς αϊρετικούς, ώστε να τούς βοηθήσουμε να ενταχθούν και αυτοί κάποτε στήν ΜΙΑ Έκκλησία; Άλλωστε, οι άνά τούς αιώνας Άγιοι Πατέρες μες αυτό έπέδειξαν να κατανόησουν οι παντός είδους αϊρετικούς: ότι ή Εκκλησία τών Αγίων Αποστόλων και τών Πατέρων είναι Μία και μοναδική, διότι ή κεφαλή τής είναι ό Θεάνθρωπος Κύριος, ό όποίος είναι Ένας και Μοναδικός. «Ως γάρ είς Κύριος, μία πίστις, είς Θεός, ούτω δήλον ότι και μία εκκλησία» (Θεόδωρος Στουδίτης, έπ. 273, G. Fataouros, vol. 2, 404).

Πρέπει να γίνη κατανοητό άπό όλους. Οικουμενικό Πατριάρχη, λοιπούς Πατριάρχες και Έπισκόπους, κληρικούς και λαϊκούς, ότι ή έν Κολυμπάρω σύναξη δέν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα «θέατρο τού παραλόγου». Έκείνο πού έπιχειρήθηκε άνεπιτυχώς ήταν ή παραπλάνηση τού Ορθόδοξου λαού, ένώ τό μόνο πού έπέτευχθη ήταν ό παροργισμός τού Τριαδικού Θεού.

΄Ας άκούσουμε τήν φωνή τού Ούρανοκαίσαρος Βασιλείου, ό όποίος προειδοποίη γιά τήν έγκαίρη λήψη μέτρων πρίν τό μικρόβιο τής αΐρεσως έπτεκταθεί και μολύνι όλό τό Σώμα τής Έκκλησίας: «Επίνεμαται τό κακόν τής αΐρεσως, και δέος έστί μη τας ήμετέρας Έκκλησίας καταφάουσα, έρψη λοιπόν και επί τό υγιανόν μέρος» (έπ. 243, PG 32, 908).

Έτήσιος Εκδήλωσης διά τούς Κρατούμένους

Τού κ. Γεωργίου Β. Τσούπρα, Δρ. Θεολογίας

Τήν Κυριακή 2 Οκτωβρίου τού βράδυ πραγματοποιήθηκε ή έτήσια εκδήλωση τής Α' Ομάδας Συμμεταστώσεως Κρατούμένων και Αποφυλακισμένων τής Α'. Μητροπόλεως Νέας Σμύρνης, στο φιλόξενο ένορκοκό πνευματικό κέντρο τού Αγίου Γεωργίου Αργυρουπόλεως, όπου έδρευε ή όμάδα μέ τήν ευλογία τού Σεβ. Μητροπολίτου Νέας Σμύρνης κ. Σιμεών.

Κύριος όμιλητής στήν εκδήλωση ήταν ό Ίεραρχικας τής Μητροπόλεως Νέας Σμύρνης Αρχιμ. π. Νικόλαος Πουλδάδας, ό όποίος μέ τόν δικό του γλαφυρό και σανάλο λόγο τρόπο άνέλυσε τα χαρακτηριστικά τής χριστιανικής Αγάτης και τής προσφοράς πρός τόν συνάνθρωπο.

Μετά τήν όμιλία, τα χορευτικά τής ενόριας ανέλαβαν δράση. Στο τέλος παρατέθηκε κοινωνιακό γεύμα και δόθηκε ή εύκαιρία γιά άντάμωμα όλων τών ενωρίων σέ ένα κοινό δείπνο, σύμφωνα με τήν παράδοση τής Πρώτης Έκκλησίας τών Ιεροσολύμων, όπου πάντες "μετελάμβανον τροφήν έν αγαλλίασει και άφελότητι καρδίας, αινούντες τόν Θεόν και έχοντες χάριν πρός όλον τόν λαόν» (Πρ. 2, 36-37).

Στους παρισταμένους άπήντησε χαριεπιδό και ό γράφων, ως λαϊκός Ιεραρχικας τής περιοχής αλλά και ως εκπρόσωπος τής Περιβαλόντης Ομάδας Δράσης, ή όποια τά δύο προηγούμενα έτη προσέφερε μέρος άπό τό ελαιόλαδο που μαζεύτηκε κατά τίς εξορμήσεις τής γιά τήν ένισχυση τών άποφυλακισμένων άδελφών μας. Μέ λίγα λόγια αναφέρθηκε στήν ένότητα και τήν άδελφασότην που χαρακτηρίζουν τήν Εκκλησία ως Σώμα Χριστού, όπου όλα τά μέλη όφείλουν να συνεργάζονται μεταξύ τους μέ αγάπη και άλληλοβοήθεια γιά τό καλό όλου τού Σώματος.

Επιδοπαΐ Ανηγνώσεων

Πρός τόν κ. Βλαμάκη

Κύριε Διευθυντά,

Σύμφωνα με τήν έπιστολή τού κ. Γεωργίου Βλαμάκη, Προέδρου τών Ορθόδοξων Κρητών, τήν όποίαν δημοσιεύσατε στό ύπ' άρθ. 2130 τής 9ης Σεπτ. έ.ξ. φύλλον τής έγκρίτου και Όρθόδοξου έφημερίδος σας, ό ίδιος και τά μέλη τής οργανώσεως που εκπροσωπεί, προτίθενται να διακοφούν κοινωνία μέ τούς έπισκόπους που ύπέγραψαν τά κείμενα τής Συνόδου τού Κολυμπαρίου και μέ όσους είναι σε κοινωνία μαζί τους. Μπορεί να μός πληροφορηθεί ό κ. Βλαμάκης πού θα εκκλησιαζόταναι και πού θα κοινωνούσαν, έφ' όσον όλοι οι έπίσκοποι τής Κρή

"Έχει έναλλακτικὸν σχέδιον ἡ Ἐκκλησία;

Ἡ Ἀσταδὴς Κυβέρνησις, τόσον εἰς τὰς ἀποφάσεις της ὅσον καὶ λόγῳ τῆς ἀπωλείας τῆς στηρίξεως ἀπὸ τὴν κοινωνίαν, δύναται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ "κινδυνέῃ" τὰ σχέδιας Ἐκκλησίας – Πολιτείας εἰς τὸν ἀέρα. Τὸ περιοδικὸν GREEK REPORT τῆς 29ης Ὀκτωβρίου 2016 ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ ἀκόλουθον εἶναι τὸ ἐναλλακτικὸν σχέδιον τῆς Ἐκκλησίας:

«Παρὰ τὴν ὅποια καλὴ διάθεσις γιὰ συναινεσίη, ἐλάχιστοι εἶναι οἱ Μητροπολίτες, οἱ ὁποῖοι ἐμπιστεύονται τὴν κυβερνήση. Παλαιότερα δὲ, τὸ πρῶτό διάστημα διακυβερνήσεως ἀπὸ τὸν ΣΥΡΙΖΑ, ἡ ἱεραρχία ἀντίσπειρα ἐνέργειά λαβεῖν καὶ ἐνὰ Plan Β, τὸ ὁποῖο εἰχε υποχρεώσειται εἰς ἀπάντησιν τῆς Ἐκκλησίας σὲ περίπτωσιν ποὺ γιὰ κάποιο λόγον ἡ κυβέρνησις ἐπιμείνει στὸν χωρισμὸ. Τὸ πρῶτό βῆμα εἶναι νὰ διεκδικήσῃ πῶς 750.000 στρέμματα ποὺ ἔχει δώσει μεν ἀνάλλαγμα τῇ μισθοδοσίᾳ τῶν κληρῶν. Τὸ ἐπόμενον στάδιον εἶναι νὰ ἀναλάβῃ ἡ ἰδίᾳ τὴν μισθοδοσίαν τῶν κληρικῶν. Σὲ πρώτη φάσιν τὰ χρήματα γιὰ τὴ μισθοδοσία θὰ προέρχοντα ἀπὸ τοὺς πλοσίους ναοὺς τῶν ἀστικῶν κέντρων. Ἡ Ἐκκλησία θὰ ἐπιτρέπῃ ἐπίσης στοὺς ἱερεῖς νὰ ἔχουν καὶ δευτέρη δουλεία, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ ἀντέξουν, ἐνὺ θὰ ἐνισχυθῇ καὶ ὁ θεομὸς τοῦ ἐξελαιντοῦ ἱερέα. Σὲ περίπτωσιν δὲ ποὺ τὸ κράτος ἀρνήσῃ

"Ερις μεταξύ Μητροπόλεων

Παραμένει ἀνοικτὸν τὸ ζήτημα μεταξύ Δημοσίου καὶ Ἱ. Μ. Φθιώτιδος διὰ διεκδικήσιν ἐκτάσεων. Τὸ ζήτημα λαμβάνει περαιτέρω διαστάσεις καθὼς κληρικοὶ ἀπέστειλαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Σεβ. Περιστερίου δι' ἔκτασιν, τὴν ὁποίαν ἡ Ἱ. Μ. Περιστερίου θεωρεῖ ὡς παραχώρησιν τοῦ Δημοσίου, ἐνῶ αὐτὴν παρερχομένη ἀπὸ τὴν Ἱ. Μ. Φθιώτιδος, Παραδέτομεν τὴν ἐπιστολὴν ὡς ἐδημοσιευθὴ ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα lamiakos-tyros.gr τῆς 3ης Ὀκτωβρίου 2016:

“Σεβασμιώτατε, κατὰπληρῆ, ἀπορία, καὶ ἀνανάκτησις αἰσθανθῆκαμε γιὰ μία ἐνέργειά σας, ἡ ὁποία δὲν ταιριάζει στὰ γηρατειά σας καὶ στὴν μέχρι τώρα ἱστορία σας. Σὲ τερᾶστα κατηχητικὴ πλάκα σὺν Γηροκομίῳ τῆς Μητροπόλεως σας μεταβίβω ἄλλων γράφετε, ὅτι τὸ οἰκοπέδο «τὸ Ἑλληνικὸν Δημοσίον προφώνως παρεχώρησεν». Τότε οἱ παρακλητικαὶ ἐπιστολᾶς σας τῆς 5ης Φεβρουαρίου 1979 καὶ 29 Μαΐου 1979 πρὸς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Λαμίας, γιὰ νὰ σὰς παραχωρήσῃ 8 στρέμματα γιὰ τὴν ἀνέγερσιν Γηροκομείου,

Κανονικὴ ἡ παραίτησις τοῦ Σεβ. Ἀρτῆς;

Νέος Μητροπολίτης Ἀρτῆς ἐξελέγη ὁ προσηγνός καὶ ἐγκρατὴς τῆς Θεολογίας Θεοφ. Ἐπιδωρὸν κ. Καλλίνικος. Ὡστόσο, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες δὲν προβλέπουν οὔτε παραιτήσεως Ἐπισκόπων οὔτε υποδείξεις περὶ τοῦ διαδόχου τῶν. Ἐνδεικτικὰ εἶναι τὰ ὅσα ἀναφέρει ὁ κ. Ἀναστάσιος Βασιλόσκος εἰς πρόσφατον ἄρθρον του:

«Στὶς μέρες μας, ὑπῆρξαν περιπτώσεις ποὺ ἡ ἀποχώρησιν Μητροπολίτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολιν τοῦ διασυνδέθηκε ἀπὸ τὸν ἀποχωροῦντα Μητροπολίτη με τὴν ἐκλογὴν τῆς τὴν χρεώσεως ἱερὰς Μητρόπολιν στενοῦ συνεργατοῦ τοῦ στήν διοίκησιν αὐτῆς. Ἡ διασύνδεσις αὐτὴ ἐλαβε χώρα εἰτε με ἄμεση εἰτε με ἔμμεση ὑπόδειξη. Ἐσχάτως, τέτοια διασύνδεσις παρουσιάσθηκε στὴν περίπτωση τῆς παραίτησεως τοῦ Μητροπολίτη Ἀρτῆς, ὁ ὁποῖος ἐξέφρασε στὴν ἐγκύκλιόν του πρὸς τὸ ποίμνιο τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως τὴν εὐχὴ νὰ ἐκλεγείναι ὡς Μητροπολίτης Ἀρτῆς ὁ νῦν Πρωτοσυγκελλος αὐτῆς... ἡ ἐνέργεια αὐτὴ ἔρχεται σὲ ἀντίθεσιν με τὸ «πνεῦμα» τῶν... κανόνων, δηλαδὴ τὴν ἀπά-

Ὁ Σεβ. Ἀργολίδος κατὰ διαιρέσεων

Ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν ἐδημοσίευσεν ὁ Σεβ. Ἀργολίδος ἀπαντῶν πρὸς τοὺς ἐπικριτάς του σχετικῶς με τὴν ἐγκύκλιον, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐξαπολύσει κατὰ ἀνθρώπων ποὺ φέρονται ἀναστᾶσθαι εἰς τὴν Ἐπαρχίαν του. Παραδέχεται ἕνα τιμῆμα:

«Ρωτῶστε ἕνα ὁποιοδήποτε ἄνθρωπον τυχερὰ σὺν δρόμῳ νὰ σᾶς πτεῖ τί εἶναι οἰκουμενισμός, καὶ θὰ δεῖτε νὰ σὰς κοπτεῖ ἀμύηχαν. Αὐτὸ ποὺ τὸν ἐνδιαιερεῖ εἶναι ὁ ΕΝΘΙΑ, τὸ χρέη του, ἡ ἀνεργία του, οἱ ἀρρώστειες του, τὰ παιδιὰ του. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι δυστυχῶς δὲν ξέρουν νὰ κάνουν καλὰ καλὰ τὸ σταυρὸ τοῦς. Δὲν γνωρίζουν τί εἶναι ἐκκλησία, θεία κοινωνία, ἐξουλόγησις. Καταρτίζονται ἀπὸ δεισιδόνησις καὶ προλήψεις. Ἐλάχιστοι ἔχουν ζωντανὴν σχέσιν με τὸ Χριστό, με τὴν ἐκκλησίαν. Τὸ μόνο ποὺ ξέρουν πολὺ καλὰ νὰ κάνουν εἶναι νὰ... ξεμαστὰν. Καὶ σὺς μοὶ λέτε νὰ ἐνιμερώσω τὸν κόσμον γιὰ τὸν οἰκουμενισμὸ. Αὐτὸ εἶναι τὸ ποιμαντικὸ πρόβλημά μου... Γιὰ τὸ ποίμνιο λοιπὸν τῆς Ἀργολίδος ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι ὁ οἰκουμενισμός, ἀλλὰ ἡ ἄλλεμψι κατήχησις, ἡ ἀδιαφορία τῶν ἀνθρώπων γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ, ἡ ἀποξένωσις τῶν νέων παιδιῶν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Αὐτὸ με ἀπασχολεῖ καὶ ἐκεῖ ἐπικεντρώνω με τοὺς ἱερεῖς καὶ συνεργάτας με τὴν ποιμαντικὴν μὰς φροντίδα».

νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν περιουσία, τότε ἡ Ἐκκλησία θὰ τὴ διεκδικήσῃ στὰ Εὐρωπαϊκὰ Δικαστήρια. Ἡ ὑπόχρουσα ἐκκλησιαστικὴ περιουσία θὰ ἀναπτυχθῇ στὸ πλαίσιο τοῦ μονερίου τῆς ἐπαρείας ποὺ ἦδη λειτουργεῖ στὴν Ἀρχιεπισκοπῇ. Τώρα τὸ 50% προορίζεται γιὰ τὸ κράτος καὶ τὸ ἄλλο 50% γιὰ τίς ἀνάγκες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Σὲ περίπτωσιν τοῦ χωρισμοῦ, τὸ 50% τῆς πολιτείας θὰ περάσει στὴν Ἐκκλησία. Ἀνάλογες ἐταιρείες θὰ δημιουργηθοῦν καὶ σὲ κάθε μητρόπολιν, ὥστε νὰ ἀξιοποηθοῦν ὅλα τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα ποὺ εἶναι ἐκτάσεις, στίπια, καταστήματα, ἀλλὰ καὶ ἡλυθοτροφεία, δάση κ.λπ. Τὸ μοντέλο ποὺ ἦδη ἔχει ἐπιλεγεί γιὰ τὴν ἀξιοποίησιν τῆς περιουσίας εἶναι ἡ Ἐκκλησία νὰ μέτῃ εἰς μεικτὰ σχήματα, διαθένοντας τὴ δική της γῆ ἢ καὶ τὰ ἄλλα ἀκίνητα καὶ οἱ ἐπενδυνεῖ νὰ βάζουν τὰ χρήματα ποὺ ἀπαιτοῦνται. Στὶς ἀμέσες προτεραιότητες εἶναι καὶ ἡ ἴδρυσιν πρᾶτεις, στὰ πρῶτητα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Ὅπως εἶναι φυσικὸ, ἡ Ἐκκλησία θὰ ἀποκτήσῃ τὸ δικὸ της «πυροσβεστὶ Ἐξωτερικῶν», ὥστε νὰ ἀναπτύξῃ τίς δικῆς της σχέσεις με τίς ἄλλες ὀρθόδοξες καὶ μὴ Ἐκκλησίας. Στὴν πορεία καὶ ὅσο ἀποκτᾷ τὴν αὐτονομία της, θὰ μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ σὲ ἴδρυσιν πανεπιστημίων, σχολείων, νοσοκομείων καὶ ἄλλων ἱδρυμάτων. Ἐνὼ πάντα στὶς προθέσεις τῆς εἶναι ἡ ἀνάπτυξι δικτύων μέσων μαζικῆς ἐνιμερώσεως.

Ἡ αὐτοχειρία τῶν θεολογικῶν σπουδῶν εἰς τὴν Πατρίδα μας

Πρῶτος ὁ Ο.Τ. εἰς τὸ φύλλον 2091/06.11.2015 εἶχεν ἀποκαλύψει ὅτι ἡ Κατεῦθυνσις Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν ἦτο ἐτόλμη παρασκηνιακῶς καὶ ἐμεθοδευετὸ ἡ παρουνάσις τῆς εἰς τὸ κοινὸν καὶ ἡ εἰσαγωγὴ τῆς εἰς τὸ μηχανογραφικὸν δελτίον τῶν πανελληνίων ἐξετάσεων. Τὸ βασικὸν ἐπιχείρημα τοῦ κ. Γ. Καλαντζῆ καὶ τῶν Καθηγητῶν τοῦ Ἱμ. Θεολογίας τοῦ ΑΠΘ, ὅτι ἡ μουσουλμανικὴ μειονότης πλέον θὰ ἔχη δασκαλοὺς ποὺ θὰ φοιτοῦν ἐδῶ καὶ ὄχι εἰς ἱσλαμικὰ χώρας, κατέπεσε καθὼς ἐκ τῶν πρῶτων 30 φοιτητῶν καὶ φοιτητρίων, οἱ 28 εἶναι κοπέλλες καὶ μόλις μία μουσουλμάνη ἀπὸ τὴν Θράκην. Ἐπομένως ἀνιπαρκοῦν τὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν μουσουλμανικὴν μειονότητά! Μήπως δὲ ὑπάρχουν προοριτβαί εἰς τὸ μέλλον με τοὺς μουφτῆδες τῆς Θράκης, διότι ποῖος μουσουλμάνος θὰ ἐπιθυμοῦσε ἕνας «ἄπιστος» νὰ εἶναι κληρικός, ὁποῖος θὰ διδάξῃ τὴν θρησκείαν του εἰς τὰ παιδιὰ του;... Ὁ ἀδεχόμεθα οἱ χριστιανοὶ νὰ διδάσκουν τὴν Ὀρθόδοξον ἡμῶντες; Μήπως θεωρητῆ ἑπιπλέον καὶ ὡς προσηλυτισμός; Πάντως ἕνας μεγαλύτερος κίνδυνος ἐλλοχεῖται καὶ αὐτὸς εἶναι ἡ μετατροπὴ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν εἰς Θρησκοειλογικάς. Ἦδη αἱ Θεολογικαὶ Σχολαὶ ἔχουν ἐμπλουτισθῇ με πλῆθος διδασκάνων ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἀμύμων θεολογικά. Εἰς τὸ ἐγγυὲς μέλλον τὸ κράτος θὰ εὕρῃ «πάτημα», ὥστε νὰ ζητήσῃ διὰ τὰς θέσεις καθηγητῶν τῆς σχολικῆς ἐκπαίδευσεως κατὰ προτεραιότητα ὅσους ἔχουν εἰδικὴν ἐν τῇ ὁλῳῃ καὶ εἰς ἄλλα θρησκευμματα. Καὶ ἐνὰ ἐρώτημα στὸν πόρον θὰ εἰς στελέχη τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν. Εἶναι υπερέηφανοι ποὺ καταρτίζον «θεολόγους» τοῦ ἰσλαμ;

Παραδέτομεν διαφωτιστικὸν ἄρθρον τῆς κ. Σοφίας Καρεκλᾶ, ποὺ ἐδημοσιευθὴ εἰς τὴν ἱστοσελίδα orthodoxy.info τῆς 3ης Ὀκτωβρίου 2016:

«Τὴν ἱστορικὴ σημασία τῆς ἐναρξήσεως τῆς 500ῆς ἐπέτειος τῆς Μεταρρύθμισις ὡς μία εὐκαιρία προβλήματος σχετικά με τίς ἀναγκυῆς τῶν Μεταρρυθμιστῶν καὶ νὰ ἀκουσθεῖ ἐκ νέου ἡ ἐκκλησίη τοὺς σὲ μετανοία καὶ πνευματικὴ ἀνανέωσι», γράφουν.

Ἡ ἐπέτειος σηματοδοτεῖ τὴ δράση τοῦ Μαρτίνου Λούθηρου, ὅταν δη-κρινθῇ τῆς νέας κατεύθυνσις Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν, ὁ κ. Σκαλτσῆς δῆλωσε με ἔμφρασι πῶς «ὅπου προσφέρεται παιδεία καὶ

ζῆς τῆς νεοειθρεθείας Εἰσαγωγικῆς Κατεύθυνσις Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν γιὰ ὁλόκληρον τὸ πανεπιστήμιον καθὼς καὶ τὴν ἐλληνικὴν κοινωνία τόνισαν οἱ καθηγητὲς τοῦ Τμήματος Θεολογίας Θεσσαλονίκης, κατὰ τὴν ὑποδοχὴ τῶν πρῶτων φοιτητῶν τῆς σήμερα τοῦ πρωῒ.

“Εἶναι ἐξαιρετιστὴ ἡ στιγμὴ, ἱστορικὴ, ὄχι μόνο γιὰ τὸ Τμήμα Θεολογίας ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ πανεπιστήμιον καὶ τὴν ἐλληνικὴν κοινωνία”, εἶπε συγκεκριμένα ὁ ἀπερχόμενος πρόεδρος τοῦ Τμήματος καὶ εἰσηγητὴς τοῦ προγράμματος Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν καθηγητὴς κ. Χρυσόστομος Σταμούλης.

“Εἴχαμε ἀπέναντί μας θεοὺς καὶ δαίμονες”

Ὁ κ. Σταμούλης, στὸν χαιρετισμὸ ποὺ ἀπηύθυνε στοὺς πρῶτους φοιτητὲς τῆς πολυσυζητημένης αὐτῆς νέας κατεύθυνσις τοῦ Ἱμ. Θεολογίας, ἔκανε λόγο γιὰ τίς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετώπιζαν τὰ τρία σχεδὸν χρόνια ποὺ μεσολάβησαν ἀπὸ τὴν ψήφισιν τῆς ἱδρύσεως τῆς κατεύθυνσις μέχρι τὴν ὑλοποίησιν τῆς. Ὅταν ξεκινούσαμε τὴν προσπάθεια, εἰχαμε βρεῖ ἀπέναντί μας θεοὺς καὶ δαίμονες”, ἀνέφερε χαρακτηριστικὰ καὶ συμπληρώσε ὅτι “καταφέραμε νὰ φθάσουμε ἐν πρόγραμμῳ μοντέρνο, ἀκριβὲς ἐπιστημονικὸ καὶ διατηρητικό”.

Ὅπου προσφέρεται παιδεία καὶ ἀνάγνῃ, δὲν ὑπάρχει περιθώριον τζι-χαντισμοῦ”

Τὴ νομιμότητα, τὴ σπουδαιότητα ἀλλὰ καὶ τὸν πρωτοπορικὸ χαρακτήρα τῆς νέας κατεύθυνσις υπογράμμισε στὸν χαιρετισμὸ του πρὸς τοὺς νεοεισερχόμενους φοιτητὲς ὁ νῦν πρόεδρος τοῦ Τμήματος Θεολογίας καθηγητὴς κ. Παναγιώτης Σκαλτσῆς. “Ἡ κατεῦθυνσις Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν θὰ ἀποτελέσει κίνητρο καὶ γιὰ ἄλλες θεολογικῆς σχολῆς τῶν γειτονικῶν χωρῶν”, υποστήριξε ὁ κ. Σκαλτσῆς.

Κάνοντας λόγο γιὰ τοὺς φόβους ποὺ ἔτρεφαν ὀρισμένοι ὅτι ἐνδεχομένως νὰ ὑπάρχουν ἐπείσεσις στὸ ξεκίνημα τῆς νέας κατεύθυνσις Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν, ὁ κ. Σκαλτσῆς δῆλωσε με ἔμφρασι πῶς “ὅπου προσφέρεται παιδεία καὶ

ἀνάγνῃ, δὲν ὑπάρχει περιθώριον τζι-χαντισμοῦ”.

“Στὴ Θεολογικὴ δὲν ἔρχεται κανεὶς, γιὰ νὰ γίνει οὔτε Χριστιανός, οὔτε Μουσουλμάνος”

Ἀπὸ τὴν πλευρὰ του, ὁ Κοσμήτορ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καθηγητὴς κ. Μιλτιάδης Κωνσταντίνου, ἀπευθυνόμενος στοὺς πρωτοετῆς φοιτητὲς, εἶπε ὅτι “στὰ πρόσσωπά σας βλέπω νὰ ἐκπληρώνονται μία ἰδέα, ἕνα ὄνειρον πολλῶν ἐτῶν”. Ὁ κ. Κοσμήτορας διευκρίνισε, ἀκόμη, ὅτι “στὴ Θεολογικὴ δὲν ἔρχεται κανεὶς, γιὰ νὰ γίνει οὔτε Χριστιανός, οὔτε Μουσουλμάνος οὔτε Καθολικός. Προσπαθοῦμε νὰ κάνουμε σὴν σχολὴ μία ἐπιστημονικὴ προσέγγισιν τοῦ θρησκευτικοῦ φαινομένου, ὅσο μποροῦμε πρὸ ἐντημα. Τὸ μόνο ποὺ δὲν κάνουμε εἶναι νὰ ἐμπνεύσουμε πίστιν σὲ κάποιον ἢ νὰ τοὺ ἀλλάξουμε τὴν πίστιν ποὺ ἔχει”.

Ὁ κ. Κωνσταντίνου δὲν παρέλειπε νὰ ἀναφερθεῖ στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθβανίας κ. Ἀναστάσιου καθὼς, ὅπως εἶπε, «ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ εἶχε γράψῃ ἕνα μεγάλο βιβλίον γιὰ τὸ ἱσλαμ», καὶ δίδασκε στὴ Θεολογικὴ Σχολῇ τῆς Ἀθῆνας ἀντιστοίχῳ μθῆμα. «Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀναστάσιος ἔλεγε ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ κάνεις διάλογον με τοὺς ἄλλους ἀν δὲν τοὺς γνωρίζεις», πρόσθεσε ὁ κ. Κωνσταντίνου, ἐπισημαίνοντας τὴν τερᾶστια προσφορά τοῦ κ. Ἀναστασίου στὴν πνευματικὴ ἀναστροφή τῆς Ἀθβανίας. «Ὁ Ἀναστάσιος πέτυχε κάτι ποὺ δὲν πέτυχε κανεὶς ἄλλος, νὰ ἀναστήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀθβανίας χωρὶς νὰ προσβάλῃ τοὺς Μουσουλμάνους ἐκεῖ», υπογράμμισε ὁ κ. Κοσμήτορας.

“Συγκρινόμενος καὶ περήφανος” δῆλωσε ὅτι εἶναι ὁ καθηγητὴς Ὁρησκοειλογίας τοῦ Τμήματος Θεολογίας κ. Παναγιώτης Παχῆς γιὰ τὴν ἴδρυσιν τῆς Εἰσαγωγικῆς Κατεύθυνσης Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν, στήν ὁποία θὰ διδάσκῃ σχετικά με τὴν εἰδικότητά του μαθήματα. “Βλέπω μπροστὰ μου νὰ παιδιὰ ποὺ, ὅταν τελειώσουν τίς σπουδὲς τοὺς, θὰ εἶναι οἱ πρέσβεις τῆς κατανόη-

σης τοῦ ἄλλου”, δῆλωσε με χαρὰ ὁ κ. Παχῆς.

“Ἡ προκατάληψη γεννᾷ τὴν μισαλλοδοξία”

“Ἐχεῖ ἰδιαίτερα μεγάλῃ σημασία νὰ γνωρίζουμε τὸν ἄλλο χωρὶς προκατάληψη, γιὰτί ἡ προκατάληψη γεννᾷ τὴν μισαλλοδοξία”, ἐπέστημεν ὁ ἀναπληρωτὴς καθηγητὴς τοῦ Ἱμ. Θεολογίας κ. Στυλιανὸς Τσιμπανίδης, στὸν σύντομο χαιρετισμὸ του πρὸς τοὺς πρωτοετῆς φοιτητὲς τῆς νέας κατεύθυνσις.

Στὴν τελετὴ ὑποδοχῆς τῶν πρῶτων φοιτητῶν τῆς Εἰσαγωγικῆς Κατεύθυνσις Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν τελευταίᾳ ἐλάβε τὸν λόγον ἡ ἐπιστημονικὰ ὑπεύθυνος τῆς κατεύθυνσις, ἀναπληρωτρία καθηγήτρια τοῦ Ἱμ. Θεολογίας κ. Ἀγγελικὴ Ζιάκα. Ἡ κ. Ζιάκα ἐξήγησε στοὺς νέους φοιτητὲς ὅτι τὸ ἱσλαμ θὰ ἀπασχολῇ τὴν Εὐρώπην τίς ἐπόμενες δεκαετίες”...

Δημόσιοι υπάλληλοι με πτυχία... Ἰσλαμ!

Συμφωνῶς πρὸς ἄρθρον τοῦ κ. Νίκου Φωτοπούλου εἰς τὴν «ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ» τῆς 4ης Ὀκτωβρίου 2016:

«Σὲ λίγες μέρες ἄλλα τρία-τέσσερα ἄτομα θὰ εἰσαχθοῦν με τὴ διαδικασία τῶν καταπατήριων ἐξετάσεων, σύμφωνα με τὴν ποσόστωση τοῦ 10%. Ὡστόσο, στόχος εἶναι τὸν χρόνον τοῦ 40% τῶν φοιτητῶν νὰ εἶναι μουσουλμάνοι, ἐνδεχομένως μέσῳ μίας ἐκτακτῆς διαδικασίας καταπατήριων ποὺ θὰ ἔχουν ἀκριβῶς αὐτὸν τὸν σκοπὸ. Οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ τμήματος ἐκπαιροῦν ὅτι εἴσι θὰ ὑπάρξῃ καὶ ἐπιστημονικὴ κατάρτησι γιὰ μουσουλμάνους ἱερεῖς τῆς Θράκης, ἀλλὰ καὶ ἐνδεχομένως γιὰ στελεχὴ τοῦ Δημοσίου ποὺ θὰ ἐμπλουτισθον ἀρμόδιος ὑπηρεσίας. Ἀξιοσημείωτο τῆς προσπάθειας εἶναι ὅτι με βάση τὰ 10.800 μῦρια καπᾶρε νὰ ἐκτεράστῃ τὴν Ποιμαντικὴ τοῦ ΑΠΘ!... Νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἔως τώρα στὸ τμήμα δὲν ἔχει προσληφθεῖ ἐπιπλέον προσωπικὸν γιὰ τίς ἀνάγκες τοῦ προγράμματος, ὡστόσο ἀναμένονται πέντε προκηρύξεις θέσεων γιὰ δύο μαθήματα ποὺ εἶναι ἀμύμων μουσουλμανικὰ καὶ γιὰ τὴ διδασκαλία τῆς ἀραβικῆς καὶ τῆς περσικῆς γλώσσας».

Παπτικοὶ καὶ Προτεστάνται θὰ ἐορτάσουν μαζί τὸν ἀρχιερασιάρχη Λούθηρον!

Ἀπίστευτον καὶ ὅμως ἀληθινόν! Πῶς ἀνέμενον ἔπειτα ἀπὸ 500 ἔτη ἀπὸ τὴν διαμαρτυρίαν τοῦ Λουθηρόν καὶ τίς σφαγεῖς ποὺ ἠκολούθησαν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην διὰ Παπτικοὺ καὶ Προτεστάντας διὰ ἀπεφάσισιν ὁμοφωνίᾳ νὰ συνεορτάσουν! Τὸ δυσχερέστερον εἶναι ὅτι διὰ μεταθῆ καὶ ἐπίσημος ἀντιπροσωπία Ὀρθόδοξων, ὡς συνεφωνηθῇ πρὸ ἐνὸς ἔτους εἰς Ρόδον. Ὡς ἐπιληροφανηθῇ μεν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Peter Kenney εἰς τὴν ἱστοσελίδα ecumenical-news.com τῆς 29ης Σεπτεμβρίου 2016:

«Ἡ κύρια Προτεσταντικὴ ἢ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία τῆς Γερμανίας ἔχουν δημοσιεύσει ἕνα ἀνακοινωθέν με τίτλο «Κοινὸς Λόγος» γιὰ τὴν 500ῇ ἐπέτειῳ τῆς Μεταρρύθμισης τὸ 2017.

Σὲ αὐτὸ καλοῦν σὲ μία «ἐπιούλωσιν τῶν ἀνανηγμένων» τῶν διατρέσεων ποὺ παρελθόντος καὶ νὰ ἐορτασθῇ ἡ ἐπέτειος με οἰκουμενικὴ ἀδελφοσύνη, ὅπως ἀναφέρει τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν.

Οἱ ἡγέτες τῶν δύο ἐκκλησιῶν - Ἐπίσκοπος Heinrich Bedford-Strohm τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας στὴ Γερμανία (EKD) καὶ ὁ Καρδινάλιος Reinhard Marx τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἐξέδωσαν μία κοινὴ εἰσαγωγὴν στὸ κείμενο.

“Μαζὶ θέλουμε νὰ χρησιμοπο-

ήσουμε τὴν 500ῇ ἐπέτειῳ τῆς Μεταρρύθμισις ὡς μία εὐκαιρία προβλήματος σχετικά με τίς ἀναγκυῆς τῶν Μεταρρυθμιστῶν καὶ νὰ ἀκουσθεῖ ἐκ νέου ἡ ἐκκλησίη τοὺς σὲ μετανοία καὶ πνευματικὴ ἀνανέωσι», γράφουν.

Ἡ ἐπέτειος σηματοδοτεῖ τὴ δράση τοῦ Μαρτίνου Λούθηρου, ὅταν δη-κρινθῇ τῆς νέας κατεύθυνσις Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν, ὁ κ. Σκαλτσῆς δῆλωσε με ἔμφρασι πῶς «ὅπου προσφέρεται παιδεία καὶ

Αὐτὸ ἔθεσε σὲ κίνησιν γεγονότα ποὺ ὁδήγησαν στὴν Μεταρρύθμισιν καὶ τὸν διαχωρισμὸ τοῦ δικτικοῦ Χριστιανισμοῦ στὴν Ρωμαιοκὴ Καθολικὴ καὶ στὶς Προτεσταντικὲς ἐκκλησίες. Τὰ γεγονότα ποὺ ἀκολούθησαν τὴν Μεταρρύθμισιν ἔθεσαν Καθολικοὺς καὶ Προτεστάντες τὸν ἕνα ἐναντὶ τοῦ ἄλλου γιὰ πολλὰ χρόνια».

Παπτικοὶ καὶ Λουθηρανὸι προχωροῦν εἰς ἑνωσιν;
«Τὰ τελευταῖα χρόνια, ὡστόσο, Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Λουθηρανοὶ ἔχουν καταλήξῃ σὲ συμφωνία σχετικὰ με τὸ δόγμα τῆς δικαιοσύνης, ἕνα βασικὸ ζήτημα διαχωριστικὸ μεταξύ τοῦ παπισμοῦ καὶ τοῦ Λουθηρόν καὶ τῶν ὁπαδῶν του, καὶ πολλὰς δογματικῆς διαφορῆς δὲν θὰ πρέπει νὰ ἔχουν πλέον χαρακτηριστὴ ἐκκλησιαστικῆς διαίρεσιν», εἶπε ὁ Bedford-Strohm.

Ποὺ τελικῶς στοχεύει ὁ διάλογος Ὀρθοδόξων καὶ Ἀγγλικανῶν;

Οἱ Ἀγγλικανοὶ συζητοῦν με τοὺς Ὀρθοδόξους περὶ τῆς ἀνθρωπολογίας, ἐνὺ ἔχουν ἀποδεχθῇ ὡς φυσικοὺς τὴν ὁμοφυλοφιλίαν. Τὶ νόημα ἔχει ὁ διάλογος, ὅταν εἶναι περὶ ἀνέμων καὶ ἰδιότητων; Τὰ Ὀρθόδοξα μέλη ποὺ ἐλάσαν μέρος ἦσαν οἱ: Μητροπολίτης Ζιμπάβουε, Μητροπολίτης Κιτίου, π. Γεώργιος Δράγας, Καθ. Μιλτιάδης Κωνσταντίνου, Metropolitan Nifon of Targovite, Fr Alexander Haig, π. Valentin Vassechko, Dr Bogdan Lubardic, Ἐπίσκοπος Ἡλίας (Αλβανία) καὶ ὁ π. Χρῆστος Χρηστάκης. Τὸ κοινὸν ἀνακοινωθέν τῆς «Διεθνούς Ἐπιτροπῆς γιὰ τὸν Ἀγγλικανό-Ὀρθόδοξο Θεολογικὸν Διάλογον» ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Στὸ ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, καὶ με τὴν εὐλογία καὶ τὴν καθοδήγησιν τῶν Ἐκκλησιῶν μας, ἡ Διεθνὴς Ἐπιτροπὴ γιὰ τὸν Ἀγγλικανό-Ὀρθόδοξο Θεολογικὸν Διάλογον συναντήθηκε στὸ Αμσθ, τῆς Βόρειας Ἰρλανδίας ἀπὸ 23 ἕως 29 Σεπτεμβρίου 2016. Ἡ Ἐπιτροπὴ εἶναι βαθύτατα εὐγνωμὴ γιὰ τὴ γενναϊότητα καὶ ζεστὴ φιλοξενία ποὺ προσφέρει ἡ Μητρόπολις Αμσθ μέσω τοῦ Προκαθημένου πάσης Ἰρλανδίας, Σεβασμιωτάτου Δρ Richard Clarke, τοῦ κληρικο